DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

TÜM ZAMANLARIN EN İYİ ROMANLARINDAN BİRİ
- Jason Star

DİREKSİYON ADAM

ROMAN

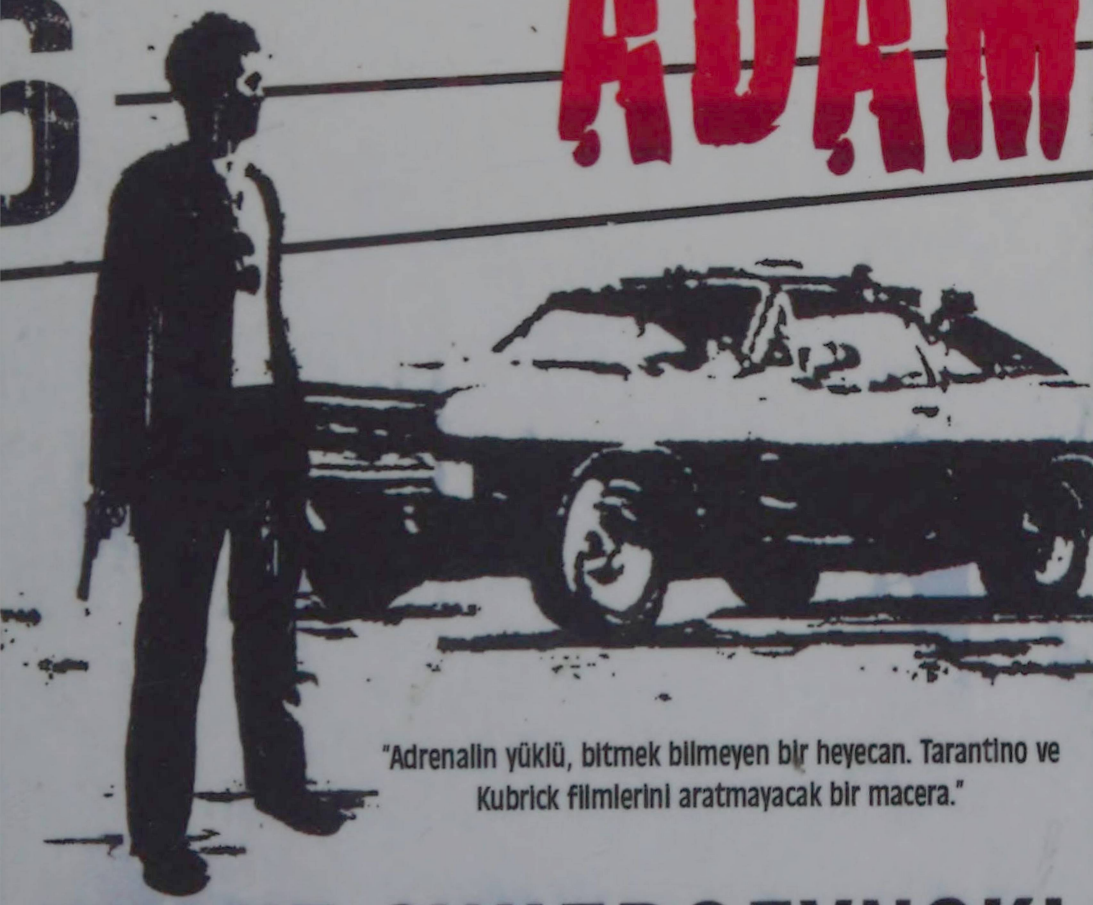

"Adrenalin yüklü, bitmek bilmeyen bir heyecan. Tarantino ve Kubrick filmlerini aratmayacak bir macera."

DUANE SWIERCZYNSKI

PEGASUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DİREKSİYON ADAM

DUANE SWIERCZYNSKI

"Sıkı durun! Sizi heyecan dolu bir gerilim bekliyor. Başlangıç cümlesinden sonuna kadar elinizden bırakmanız imkansız."
- Brian Kene, Bram Stoker Ödüllü Yazar

"Uykumu bir gece erteledim ve sabaha kadar bu kitabı okudum. Bu da kitabı ne kadar beğendiğimi gösteriyor... Her bölümünde büyülendim. Kahkahalar dolu ve aynı zamanda şiddet yüklü bir macera."
- Ken Bruen, The Guards Ödüllü yazar

LENNON, yanlış soyguncu ekibiyle, yanlış günde, yanlış bankaya giden dilsiz İrlandalı soygun sürücüsüdür. İhanete uğramış, parası çalınmış, hırpalanmış bedeniyle ölüme terk edilmiştir. Lennon bunun sorumlusunu bulmak ve çalınan parasını geri almak için tek bir yolda ilerleyecektir. Fakat soygun Philadelphia sokaklarını dalga dalga şiddete sürüklemiştir. Ve şimdi karanlık bir polis, İtalyan ve Rus çeteleri, belediye başkanının kiralık katili ve kolej rock grubunun klavyecisi bu adrenalin yüklü romanın şaşırtmacaları ve sürprizlerinde yerlerini almak için harekete geçecekler.

Emin olduğum tek şey: Bu tarz karakterler romanın sonunda bambaşka bir dünyada uyanırlar, eğer öyle bir şansları olursa.

Şimdi siz, Gumshoe Ödülü'ne aday gösterilen Direksiyon Adam kitabını okuma şansına sahipsiniz. Bu roman kendinden uzun yıllar söz ettirecektir.

"Bu kitabı çok sevdim. Yazarın bundan sonraki kitaplarını sabırsızlıkla bekliyorum."
- Robert Ferrigo

"Karanlık bir hikaye... Aynı zamanda oldukça da eğlenceli. Swierczynski kendine özgü şaşırtmacaları ile keyifli bir tür yaratmış. Sıradaki kitapları sabırsızlıkla bekliyoruz."
- Rocky Mountain News

"Şeytani mizah öğeleriyle gerilim dolu bir roman olan Direksiyon Adam sizi etkisi altına alacak. Bu kitabında Duane Swierczynski dünyanın tüm polisiye okurlarının ilgisini çekiyor. Bu isme dikkat edin çünkü çok uzun süre konuşulacak."
- Laura Lippman, Edgar Ödüllü yazar

www.pegasusyayinlari.com

ISBN 978-605-5943-69-1

9 786055 943691

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DİREKSİYON ADAM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 181
Bestseller Roman: 30

DİREKSİYON ADAM
DUANE SWIERCZYNSKI
Özgün Adı: THE WHEEL MAN

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener
Kitap Editörü: Özkan Özdem
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mart 2009
ISBN: 978-605-5943-69-1

PEGASUS YAYINLARI © BAROR INTERNATIONAL

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DUANE SWIERCZYNSKI

DİREKSİYON ADAM

İngilizce'den Çeviren:
ÇAĞDAŞ ÖZKAN

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

M.A., P.L. ve S.E.'ye—aileme

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CUMA SABAHI

Reform yapmadım, cesaretim kırıldı. Para istemenin hâlâ çok mantıklı bir istek olduğunu düşünüyorum ve eğer para istiyorsanız parası olanların yanına gidip size biraz vermelerini sağlamanız da mantıklı sayılmalıdır.

—AL NUSSBAUM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sert Mart havası binaları döverken Lennon insanların On Yedinci Cadde'ye giriş çıkışlarını izliyordu. Eğer sigara içiyor olsaydı pencereyi açıp izmariti dışarı fırlatmadan önce çektiği son fırtların tadını çıkarıyor olacaktı. Bir tek sigara—haki renkli pantolonları ile deniz mavisi rüzgarlıkları içindeki gerzeklerin cımbızlarıyla kaldırıp şeffaf bir torbaya koyarak etiketleyecekleri ve kayıt altına alarak kanıt çantalarına yerleştirecekleri bir tek sigara.

Belki de birileri sigaranın markasını araştıracak, izmaritten DNA örneği almaya çalışacaktı.

Lennon'un bir parçası Federal Soruşturma Bürosu'nun dosyalarının arasına tıkılı bir şekilde sonsuza dek yaşayacaktı.

Ancak Lennon sigara içmiyordu. Bir süre arabanın radyosuyla oynayarak çeşitli yönlere doğru ilerlemekte olan yabancıları izledi. Tüm bu insanları nelerin motive ettiğini merak ederdi—her sabah kalkıp, dişlerini fırçalamalarına, duş almalarına, kahvaltı etmelerine, evden ayrılmadan önce

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

eşlerini ve belki de çocuklarını öpmelerine neden olan güdüleri. Ona göre bir hayat değildi bu ve Lennon'un büyük bir iş öncesindeki şu son anların keyfini çıkarma sebebi de büyük ihtimalle buydu. Her şey yerine oturuyordu. Ya dışarıda olup taban tepecek, bir ofis dairesine rapor verecek veya raporunuzla ilgili düşüncelere dalacaktınız, her neyse. Ya da bir arabanın içinde oturup suç ortaklarınızı bekleyecektiniz.

Derken alarm sesleri gelmeye başladı ve her şey birbirine karıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

BUM
BUM
BUM

Holden Bling'in kıçındaydı. Hayır, hayır, hayır seni salak. Geride kal. *İki adım* geride kal.

Ama artık çok geçti. Holden'in arkasındaki büyük cam kapı, Bling önündeki kapıyı açamadan kapanmıştı. Gizli alarm ötmeye başlamıştı. Ya da içerideki birileri de çalıştırmış olabilirdi. Fark etmezdi. Hem Bling hem de Holden bankanın giriş kısmına hapsolmuştu. Tabancasını tuttuğu eliyle camı yumruklamakta olan Bling'in yüzündeki ifadeyi yirmi metre öteden bile okuyabilirdiniz: *Hay sokayım*. Fareler gibi kapana kısılmışlardı.

Lennon vites kolunu kaydırdı, yan ve dikiz aynalarından arka tarafı kontrol ettikten sonra hareket edip sola dönerek On Yedinci Cadde'nin trafiğini tıkadı. Arkasını döndü. Sert Mart sonu güneşi bankanın beyaz taşlarından o kadar güçlü yansıyordu ki, gözleri acıdı. Lennon'ın hâlâ bir şansı vardı. Onları bırakıp gidebilirdi. Holden bunu hak ediyordu. Bling ise başka bir hikayeydi. Bu işin kendi de bir başka hikayeydi zaten.

Lennon iki parmağını boynuna bastırarak nabzını buldu. Hızla saydı.

Her şey yolundaydı. Nabzı çok yükselmemişti.

Güzel.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Lennon bir kolunu koltuğun üstüne atarak Bling'e baktı. O da Lennon'u dikkatle izliyordu. Lennon ona eliyle evrensel bir "sola hareket et" işareti yaptı. Bling yağmurluğundan yakaladığı Holden'i hızla kenara çekti.

Korna sesleri duyuldu ve Lennon gaz pedalına abandı. Dönüp hareket çekerdi de buna zamanı yoktu.

Banka dikiz aynasından yere çakılmakta olan bir uçağın kokpitinden görülen manzara gibi hızla üstüne geliyordu. Lennon eldivenli ellerini hafifçe direksiyonda tutarak minik ayarlamalar yaptı. Sola doğru uzandı, sağa doğru hafifçe kaydı. Cama doğru noktadan çarpmak zorundaydı.

Bu tür giriş kontrol ünitelerinin içeriden kurşungeçirmez olduklarını bilecek kadar okuma yapmıştı. Banka salak Holden ve benzeri kötü adamları bu şekilde tuzağa düşürüyor, Sig Sauer'lerini kaldırıp kapıyı delik deşik ederek kaçmalarını engellemiş oluyordu. Bankalar müşterilerinin vurulmasından hoşlanmazdı. Bunu engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. İlk başlarda giriş kontrol üniteleri kurşungeçirmez değildi, dolayısıyla korkan banka çalışanları kendilerini kontrol edemediklerinde bankalar bir kurşun deryasına dönüşüyordu. Hatta bazı ünitelerin içinde banka personelinin kaçabilmesi için küçük delikler bile bulunuyordu.

Bu modelde öyle bir şey yoktu. Belli ki Federaller-Gelene-Dek-Kıçını-Kaşı modeliydi bu. Muhtemelen hem içeriden, hem de dışarıdan kurşun geçirmiyordu.

Peki ya araba geçiriyor muydu? Hızlı bir arabayı? Hızlı, çalıntı bir Acura'yı geçiriyor muydu?

Lennon son dakikada metal bir destek sütununa çarpacağını fark etti. Metali hızla yardı ve ardından cam panellerin aşağı indiklerini hissetti.

Koltuğunda doğrularak öne uzandı. Bling yeniden Holden'in yağmurluğunu yakalamış, adamı deliğin içinden geçiriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Lennon uzanarak bagajı açtı, ardından saatini kontrol etti. Sabahın 9:13'üydü. İşler yolunda gidiyordu. Önlerindeki birkaç caddeyi atlatabilirlerse yakalarını sıyırabilirlerdi. Bling ön koltuğa, Holden da arkaya tırmandığında Acura süspansiyonlarının üstünde yaylandı.

Lennon gazı kökledi. Araba öne fırladı, tekerlekler kaldırımda çığlıklar atıyordu ve Lennon son ana dek kadını görmemişti.

Mavi renkli bir bebek arabasını sürmekte olan kadını.

650 $

Philadelphia merkezindeki bankaların pek sık soyguna uğramamalarının iyi bir nedeni vardı: Kaçabilecek çok az yol bulunuyordu.

Tek tabanca çalışan birçok salağa rastlayabilirdiniz, ama profesyonellere değil. Billy Penn Philadelpia'yı Delaware Nehri'nden Schuylkill Nehri'ne dek içiçe geçmiş olan sokaklardan oluşacak şekilde tasarlamıştı. Sömürge döneminden kalma evler kahverengi taşlı binalara, onlar da sıkışık bir biçimde yanyana durmakta olan ofis kulelerine açılıyordu. Sokaklar dardı ve özellikle otobanlara açılan kısımlarda trafik tıkalıydı. Şehir merkezinin de merkezindeyseniz –ki Lennon'un ekibi öyleydi– 95 ve 76 numaralı otobanlar yalnızca beş dakika ötenizdeydi. Ama trafiğin tıkanması halinde buralara elli dakikada bile ulaşamayabilirdiniz.

Bling Lennon'a yolu tarif ediyordu. Bling Philadelphia'lıydı, Lennon değildi. Lennon'un evi bir buçuk saat ötedeki Pocono Dağları'nın derinliklerindeydi ve Philadelphia'da tanıdıkları bulunuyordu ama asla orada çalışmazdı. En yakın çalışacağı yer New York'tu, ki orası bile gereğinden fazla yakın sayılırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ancak paraları azalıyordu, Lennon ve Katie hiç çalışmadıkları güzelce ziyan edilmiş bir kıştan yeni çıkmışlardı. Harika bir kış olmuştu: Zamanlarını genellikle yemek yaparak, okuyarak ve içki içerek geçirmişlerdi. Bling Şubat sonunda Katie'yi aradığında çalışmaya başlamak için uygun zamandı.

İşin tertibi de kulağa hoş geliyordu. Bling üç kişilik bir soygun için bir sürücüye ihtiyaç duyuyordu. Belediye Binası'nın üç sokak ötesindeki Wachovia Bankası 29 Mart'ta doğrudan federal hükümetten gelen yüklü bir ödeme alacaktı. Belediye Başkanı'nın "Baştan Başlama Operasyonu"nun bir parçasıydı bu, şehrin en boktan mahallesindeki en boktan 10 caddelik kısma gömeceği 650.000 $ ile girişimcinin birinin bu uyuşturucu bataklığının ortasına bir Barnes & Noble ya da Bed, Bath & Beyond inşa etmesini umuyordu adam. Paranın büyük bir kısmı sıra sıra dizilmiş olan, köhne evlerinden çıkmayı reddeden yüz kadar ev sahibine verilecekti. Bling Katie'ye belediye başkanının arazilerini terk etmeleri karşılığında tüm ev sahiplerine 40.000 $'la 80.000 $ arasında değişen tazminatlar ödeyeceğini söylemişti.

Peki neden nakit? Belediye başkanı o tür adamlardan, demişti Bling. Hani şu nakit para hariç hiçbir şeye güvenmeyen adamlar. Kendilerine *para* ödenmesini isteyen adamlar. Ayrıca başkanın ofisinden birileri bunun televizyon ekipleri için iyi bir görüntü olacağını düşünmüştü: "Baştan Başlama Operasyonu"nun açılışını yapmakta olan belediye başkanı şehrin en fakir insanlarına yeşil tomarlar dağıtıyorken. Kameralar kapandığı an ev sahiplerine saldıracak olan çeteleri boşverin. Bu şehrin problemi değildi ki.

Hem zaten Bling paraya el koymayı planlıyordu.

Bling'in paradan şehir meclisindeki adamı sayesinde haberi olmuştu. Ardından işi nasıl kotarmayı planladığını Katie'ye anlattı ve kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Lennon da böylece yeniden çalışmaya karar vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

MUTLAK ÖLÜM

Lennon çok iyi bir direksiyon adamıydı; başlarda şansı yaver gitmişti ama daha sonrasında tecrübe ve gerçek yetenekleri ortaya çıkmış ve zamanla şöhreti artmıştı.

Lennon kadın ile bebek arabasını gördüğü an Acura'nın onlara çarpacağını biliyordu.

Çarpışma iki saniye ötelerindeydi. Lennon bir seçim yapmak zorundaydı: Ya bebek arabasını ya da kadını hedefleyecekti. Kadının en azından az da olsa kedi refleksine sahip olup yolundan kaçabilme şansı vardı. Ultra süratli bir bakış fırlatarak kadının yeterince çevik olduğuna karar verdi. Belki de lisedeyken eyalet şampiyonu bir jimnastikçiydi.

Fren yapması ya da direksiyonu kırması söz konusu değildi. Yalpalama riski çok yüksekti ve Lennon hem kadına hem de bebeğe çarpacağından endişe ediyordu. Yoldan tamamen çekilmesi de mümkün değildi. Kadınla arabasının hemen yanında içi saman ve çalılarla dolu şu devasa beton saksılardan biri duruyordu. Saksı Acura'yı dümdüz ederdi ve ekibin de yürüyerek kaçması gerekecekti—tabii ki bilinçlerinin bunu yapabilecek kadar açık olması halinde. Ve araba birden sola dönemeyecek kadar sağa kıvrılmış durumdaydı. Hayır, seçim hâlâ onundu: Ya kadın ya da bebek arabası.

"Siktir!"

Holden. Orijinal programlanmış ruh haline dönmüştü.

Lennon'un elleri sağa doğru hareket etti ve ayağıyla çarpmanın şiddetini azaltmak için frene abandı.

Acura kadına sol kalçasının hemen altından, temiz bir biçimde, şiddetle çarptı. Darbenin etkisiyle iki büklüm olan vücudu ön cam ile kaportanın üstüne devrilmişti. Lennon yan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tarafındaki cama baktığında bebek arabasının –mucizevi bir biçimde– hafifçe titreyerek de olsa hâlâ kaldırımın üstünde durmakta olduğunu gördü. Kadın arabayı tam zamanında bırakmıştı.

Lennon kadına minnettar kaldı, her ne kadar vücudu arabanın tepesinden aşarak sokağa devrilse de. Katie'ye yapması gereken açıklamalar bir azalmıştı.

Sokaktan geçenler çığlık atıyordu ama Lennon'un umurunda değildi bu. Evet, kadının hâlâ nefes alıyor olmasını umut ediyordu. Hastanede çok az bir zaman geçirmesini ve zamanla başına gelenleri unutmasını umut ediyordu. Ama şu an bunlarla uğraşamazdı. Yapması gereken şeyler vardı.

İşin soygun kısmı Bling'e aitti. Kaçma kısmıysa ona.

KENNEDY YOLU

Lennon tam iki hafta boyunca Bling'in kendisine postaladığı Philadelphia sokak haritalarının üstünde çalışarak diğer soyguncuların gözünden kaçmış olabilecek olan noktaları aramıştı. İlk birkaç gün boyunca dönüp dolaşıp sürekli hedeflerindeki bankanın yalnızca bir sokak ötesinde bulunan JFK Bulvarı'na çıkıyordu. JFK bundan otuz yıl öncesine dek yoktu; bölge doğuya doğru birkaç sokak ötede bulunan devasa terminalden esinlenilerek "Çin Seddi" adı verilen tren raylarıyla kaplıydı. Şehir trenlerden kurtularak yerlerine bir dizi ofis kompleksi ile apartman inşa etmişti. Caddeye kısa bir süre önce suikaste kurban giden Birleşik Devletler başkanı JFK'nin adı verilmişti. Lennon sürekli buraya çıkıyordu. Doğru bir hareketmiş gibi geliyordu ona. Çetenin şehirden I-76'ya çıkışı ve özgürlüğüne kavuşması buradan olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Lennon haritaları inceledikçe JFK'ye iyice ısınmaya başlamıştı. Philadelphia merkezindeki diğer sokaklardan farklı olarak oldukça geniş bir sokaktı burası. Mevsim normallerinin üstünde sıcak bir Salı günü çıplak gözle görmek için bir Martz otobüsüne binmişti. Şüpheleri doğrulanmıştı. JFK belediye binasından Otuzuncu Cadde İstasyonu'na –şehrin muhtemelen en yoğun kısmı– uzanıyor olmasına rağmen her türlü trafiği kaldırabilecek genişlikteydi. Taksiler arka arkaya On Beşinci Cadde'nin trafiğinden çıkarak Otuzuncu Cadde'ye gidebiliyordu. JFK kanı kalpten uzaklaştırıp direk I-76'ya çıkartan tombik arterin ta kendisiydi.

Tek bir problem vardı: Bling'in hedeflediği banka On Yedinci Cadde ile Market Caddesi'nin kesiştiği köşedeydi. Lennon On Yedinci Cadde'nin güneye, JFK'in *aksi yönüne doğru* aktığını keşfetmişti. Ve Market Caddesi de doğuya, I-76'nın aksi yönüne doğru devam ediyordu.

Haritaları inceleyerek, ithal biraları içti ve Katie'yle DVD filmleri izledi. Cevabın aklına geleceğini biliyordu.

Geldi de.

Bling ve Lennon soygun sabahı üstlerine temizlikçi üniformalarını geçirerek yan tarafında JENKINTOWN PENCERE USTALARI ŞTİ. yazan kiralık bir minibüsten levha ve merdivenleri ile destek malzemeleri ve iplerini içeri taşımışlardı. Bling düzgün tüm pencere yıkama şirketlerinin şehrin kuzeyindeki bir banliyö olan Jenkintown'da kurulduğunu söylemişti. Malzemelerini On Yedinci Cadde'nin batı tarafına, Market ile JFK'nin arasına yığmış, tahta destek malzemelerini virajın neredeyse sonuna dek yanyana dizerek yayaların etraflarından dolaşmasını mecbur kılmışlardı. Büyük ihtimalle kimse geçiş için bir iskele aramayacaktı. Düzeneğin yalnızca yirmi dakika boyunca işlemesi yeterliydi zaten.

Kaldırımın yeterince büyük bir kısmını bloke ettiklerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bling ve Lennon minibüse bindiler ve Bling kıyafetini değiştirdi—bol bir kot pantolon, spor ayakkabılar ve aşırı uzun bir basketbol forması giydi. Minibüsü sürmekte olan Holden zaten işe uygun bir biçimde giyinmişti. Üstünde bir Allen Iverson forması vardı. Kocaman parlak renkler, devasa numaralar ve isimler. İnsanların dikkatleri çekilmeliydi. Bu sayede daha sonra da, yani siz üstünüzü değiştirdikten sonra da, o parlak renkleri arayacaklardı. Lennon temizlikçi üniformasını değiştirmemişti. Çok ileri aşamalara dek ne giydiğinin pek de bir önemi yoktu aslında.

Bling klonlanmış cep telefonunu çıkararak –şehrin öbür ucunda bulunan– Birleşik Devletler Darphanesi'ne bomba ihbarını yaptı ve Lennon onları Acura'yı sakladığı yere götürdü.

KOLAY İŞ

Lennon direksiyonu sola kırdı ve frene bastı. Acura yaklaşık kırk beş derecelik bir açıyla dönerek On Yedinci Cadde'nin ters tarafına bakmaya başladı.

"Seni manyak!" diye bağırdı Holden arkadan.

"Hey," dedi Bling. "Adam ne yaptığını biliyor."

Adam ne yaptığını *gerçekten de* biliyordu. Ama *nasıl* yapacağını henüz bulamamıştı. İşin özü Market Caddesi'nden tek parça geçmede yatıyordu. Lennon kendilerini çok rahatlatacak olan yeşil ışık konusunda yüzde elli şansları bulunduğunun farkındaydı. Kırmızı ışığa yakalanırlarsa işleri zorlaşacaktı.

Işık muhtemelen kırmızıydı.

Lennon kendine bir bahane aradı. Yalnızca yirmi metre daha. Yalnızca yirmi boktan platform oyunu metresi. Lennon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bling'e bakıp başını salladı, ardından kafasını çevirip gazı kökledi. İleri atılan Acura ilk on metreyi hızla aştı. Kalan on metrede karşılarına spor bir araba çıkmıştı, ancak Lennon direksiyonu önce sola, ardından da sağ taraftaki parkomat ile trafik ışıklarının üstüne kırarak kaldırımın üstünden yola yerleştirdikleri ilk tahta bloğa çarptı. Acura'yı geri kalan pencere temizlik ekipmanının içinden geçirerek –ki çarpışmanın şiddetinin azalması için yola birbirleri arasında mesafe olacak şekilde serpiştirilmişlerdi– JFK Bulvarı'na çıkardı. Masum insanlardansa ekipmanı ezecekti. Bu sabahlık bir tane kurban yeterliydi.

"İşte bu iş böyle yapılır," dedi Bling.

Lennon ona doğru bir bakış fırlattıktan sonra sola JFK'ye dönerek Yirminci Cadde'ye giden yolu hızla kat etmeye başladı, caddedeki Mercedes ve Chevrolet'lerin yanlarından hızla geçip gidiyordu. İki parmağını boynuna bastırarak nabzını buldu. Başlarına gelenler göz önüne alındığında iyiydi durumu.

Dikiz aynasını yeniden kontrol etti: Bir şey yoktu. Bankadan beş sokak ötedelerdi ve bir şey yoktu. İlk beş sokak daima işin en zor tarafı olurdu zaten. Lennon keskin bir sağ dönüş yaparak Yirminci Cadde'ye çıktı, kuzeye doğru gidiyordu, ardından JFK'ye paralel uzanmakta olan minik bir tali yola doğru hızla sola saptı.

Philadelphia coğrafyasının ilginçleşmeyen yerlerden biri de burasıydı. Çin Seddi'ni söktükten sonra bile eski şehrin kalıntıları devam ediyordu. Yeni anayolların yanında endüstriyel blokların arasından geçmeye alışkın olan minik sokak ve geçitler bulunuyordu. Kaçış planlarının anahtarı o geçitlerden bir tanesiydi.

Lennon'un girdiği geçit bir araba için yeterince genişti ve tepe aşağı iniyordu. Hemen yanlarındaki JFK daha yüksek

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

bir seviyeden devam ediyor ve Schuylkill Nehri'nin üstünden geçerek direk Otuzuncu Cadde İstasyonu'nun ön kapılarına ulaşan küçük bir köprüye açılıyordu. Bulundukları yan geçit nehir seviyesine dek iniyordu. Bu minicik sokağa hiç kimse arabasını sokmazdı.

Siren sesleri duyulmuyordu henüz. Hem de hiçbir yönden. İyiye işaret.

Acura sokak boyunca inerek Yirmi Birinci Cadde'yi çaprazlama geçti ve Yirmi İkinci Cadde'ye doğru yoluna devam etti. Lennon hızla önce sağa, ardından da sola saparak park yerinde durdu. Bling ve Holden bu süre içinde formaları, yağmurlukları ve parlak pantolonlarından kurtulmuş ve hepsini silahlarıyla birlikte aşırı büyük bir plastik alışveriş torbasının içine tıkmışlardı. Lennon'un tek yapması gereken şey pencere temizleyicisi üniformasından kurtulmaktı, ki bunu yaparak giysileri Bling'e uzatmış, o da onları torbanın içine atıvermişti.

Şoförlerin arabalarını kendi kendilerine park ettikleri bir park yeriydi burası. Her şeyi toparlayıp arabadan inerek ikinci arabaya doğru yürüdüler: 1998 model bir Honda Prelude. Plastik torbayı içinde 650.000 $ bulunan kanvas çanta ile birlikte bagaja tıktıktan sonra anahtarları da içeri atarak kapağı kapadılar. Ardından sakin bir şekilde Yirmi İkinci Cadde'ye geri yürüyerek üçüncü arabaya ulaştılar—sokağa park edilmiş olan bir Subaru Forester. Parkomata bakılırsa hâlâ on beş dakikaları vardı.

Lennon ceketinin iç cebindeki anahtarları çıkartarak turuncu düğmeye bastı. Alarm sistemi gürültülü bir BİP BİP sesiyle devre dışı kalmıştı. Mavi düğmeye basınca kilitler zıpladı. Arabaya bindiler, tıpkı şehirdeki bir toplantı için aynı arabayı paylaşmakta olan üç işadamına benziyorlardı.

Ama şehre gitmiyorlardı. Çete dünyanın farklı yerlerinde kendilerini beklemekte olan turistik otellere doğru ayrı ayrı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uçaklara binmek üzere Philadelphia Uluslararası Havaalanı'na gidiyordu. Holden Amsterdam'daki bir yere uçacaktı. Bling Pasifik Kıyıları'nda biraz zaman geçirmeye can atıyordu—Seattle'a uçuyordu. Ve Lennon da Porto Riko'ya gidecek, El Conquistador Oteli'nde kendisini beklemekte olan Katie ile buluşacaktı. 650.000 $ Prelude'un bagajında saklı kalacaktı. Arabaları park yerinde uzun bir süre kalabilirdi.

İlk toplantılarında Holden işin bu kısmına itiraz etmişti. "Yani parayı orada öylece bırakacak mıyız? Ya birileri çalarsa arabayı?"

"Çalarlarsa," demişti Bling, "kaderimiz buymuş. Yolumuza devam ederiz."

"Dalga geçiyor olmalısın."

"En güvenli yol bu. Güven bana, üstünde Wachovia'ya ait bir tek banknotla bile yakalanmak istemezsin. Eğer tutuklanırsak ellerinde hiçbir şey yok."

"Sıçarım böyle işe," demişti Holden. "Birileri kesin çalacak."

"Kimse bir şey çalmayacak."

Kimse çalmayacaktı inşallah.

Lennon Forester'i sokağa çıkartıp parkyerine doğru sürdükten sonra sanat müzesinin oralardan sağa dönerek Kelly Drive'ı yakaladı. Kaçışın bu kısmının haritalanması konusunda çok zaman harcamıştı. Işıkların –Sanat Müzesi'yle I-76 arasında yalnızca üç tane vardı– zamanları ayarlanmış, virajlar incelenmiş, hangi süratle gitmesi gerektiğini aklına not etmişti. Lennon'un işinin içine dahil olan minik bilimsel ayrıntılardı bunlar. Birkaç deneme sürüşünün sonunda Lennon Fairmount Caddesi ve Kelly Drive'daki ışığın yeşil yanması durumunda arabayı 60 km/s hızına çıkarmak için üç saniyesi olduğunu biliyordu, ki bu hız onu kesintisiz bir şekilde I-76 girişine çıkartacaktı. Lennon şehir planlamacıların çıkardıkları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

işten etkilenmişti: Bu yolu inşa ederken epey zaman harcamış olmalıydılar. Bazı yolların özel noktalarında hızını artırıp azaltması gerekebiliyordu. Kelly Drive'da böyle bir şey yoktu. Lennon caddeye aşık olmuştu adeta.

Sanat müzesi ile tekne dükkanlarını geçerek Kelly Drive boyunca ilerlerken Lennon karın kaslarının nihayet çözülmekte olduklarını fark etti. Subaru'nun hız göstergesi tam 60'ı gösteriyordu. Kaçışın kalan kısmı kitaba uygun olmuştu. Arabanın içinde suçlanabilecekleri hiçbir şey bulunmuyordu; arabaları ile havaalanına uzanan şehirlerarası yol arasında hiçbir engel yoktu artık.

Lennon önündeki virajı düzgün bir şekilde aldıktan sonra nehrin yan tarafına konuşlanmış olan kuşlara bir göz attı. Birkaç haftadır buradalardı, iş için keşfe çıktığında görmüştü. Birkaç tanesi gakladı. *Küçük dilliler*. Katie onlara böyle diyordu. Çocukluğundan kalma bir şey. Küçük dilliler gaklayarak birden panikle kanat çırpmaya başladılar.

Kara Ölüm de tam o an üstlerine doğru gelmeye başlamıştı.

Çelik tamponlarla takviye edilmiş olan bir kamyonet yolun kenarından hızla harekete geçmişti. Direkt Lennon'un arabasına doğru geliyordu. Sürücü tarafından.

Subaru tam altı kez yalpaladı. Lennon ilk ikisinden sonra saymayı bırakmıştı.

İlk düşüncesi: Silahını eline al.

İkinci düşüncesi: Silahım yok ki.

Hepsi havaalanına gidiyorlardı. Porto Riko'ya uçacaktı. Ve Katie'ye.

Başının etrafında camlar parçalandı, minik parçalar kafatasına saplanıyordu. Motor ağlayıp sızlanarak nihayet alçak sesli bir vızıltıda karar kılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lennon yan tarafındaki camdan çok az şey görebiliyordu. Çimler—bir kısmı yanık, bir kısmı yeşil çimler. Ayakkabılar. Arabaya doğru geliyorlardı.

Donuk bir kükreme sesi duyuldu. Lennon yanmakta olan kıyafetlerinin kokusunu duyabiliyordu. Son duyduğu şey çığlık atmaya çalışan kendi sesi oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CUMA ÖĞLEDEN SONRA

Bir adamı çırılçıplak soyup üstünde hiçbir şey olmadan dışarı atabiliyor olmanız gerekir. Günün sonunda o adam üstüne bir şeyler giyecek ve karnını doyuracaktır. Haftanın sonunda bir atı olacaktır. Ve yılın sonunda ise kendi işini kurmuş, bankada parası olacaktır.

—RICK RESCORLA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİN YIL CENAZESİ

Andy Ford marka pikabın arkasındaki üç siyah kanvas torbaya baktı. Ceset torbası gibi görünüyorlardı. "Çöp bunlar mı?"

"Evet," dedi Fury. "Ve hepsi şu borudan aşağı gidecek."

Andy içlerindekileri ayırt etmeye çalışarak yeniden torbalara baktı. İlk ikisi cesede benziyordu. Kendi kendini durdurdu. İyice saçmalıyordu. Sırf arkadaşının adı Fieuchevsky olduğu için ve zaman zaman mafya bozuntusu/benzin dağıtıcısı babası için bazı iyilikler yapıyor diye...

"Hadi," dedi Fury omzuna vurarak. Birkaç saat içinde sahnede olmamız gerek. Şu torbaları borudan aşağı atıp birer bira içerim ve 73'e gidelim."

Andy Whalen ve Mikal "Fury" Fieuchevsky Uzay Maymunları Mafyası adlı popüler şarkıları icra eden bir müzik grubunda klavye ve basgitar çalıyorlardı. Fury bu ismi Billy Joel'in *Fırtına Önü* isimli şarkısını sarhoş sarhoş dinledikten sonra bulmuştu. Grup Mart ayı boyunca her Perşembe, Cuma ve Cumartesi günü Wildwood, New Jersey'deki turistik bir otelde sahne almıştı. Otel genellikle boştu ama bazı insanlar sezon dışı paketlerin keyfini çıkarmaya bayılıyordu ve bu müşteriler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

barda canlı müzik yapan bir grup bulunmasını istiyorlardı; diğer geceler karaoke ile doldurulmuştu.

Fury'nin babasının otelin sahibinin arkadaşı olması işi kapmalarını sağlamıştı. Fury zaman zaman ortadan kaybolup babasının işlerine yardım etmek zorunda kalıyordu. Getir götür ve çeşitli paketlerden kurtulma işleri gibi. Fury Andy'i La Salle Üniversitesi yurdundaki odasından birkaç saat önce aramış ve o da Wildwood'a gitmeden önce yapacağı daha iyi bir şey olmadığı için arkadaşına yardım etmeye karar vermişti.

"Hangi boru?" diye sordu Andy. Uzun bir beton bloğunun içinden fırlayıp çadır gibi yükselen mavi bir örtünün altında üç tane boru bulunuyordu. New Jersey rıhtım tarafında, Delaware Nehri'ndeki bir inşaat alanında, Benjamin Franklin Köprüsü'nün gölgeleri altındaydılar. Serin Mart havası sudan yakaladığı ekstra soğuğu hızlı ve sert bir biçimde nehrin kıyısına doğru üflüyordu. Geri dönmek isteyen Andy yağmurluğunu giydi.

"En büyük olanı—soldaki."

Andy hangisi olduğunu anlamıştı. Boru yaklaşık olarak bir lağım kapağıyla aynı çaptaydı. Diğer iki boru daha küçük görünüyordu.

"Hadi. Şunun bir ucundan tut."

Andy Ford'un arkasına yürüyerek torbalardan birinin ucundan tuttu. Fury uzanarak diğer ucu tuttu, ardından başını salladı. Torbayı birlikte kaldırdılar, lanet olsun, ne kadar da ağırdı böyle. Torbanın içinde kocaman tek parça bir çöp bulunuyordu sanki. Kelime Andy'nin zihnine yeniden gelip oturmuştu: *Ceset*.

İkili beton boyunca minik adımlar atarak büyük boruya ulaştılar. Fury kendi tarafını kaldırarak borunun ağzına dayadı. "Hazır mısın?" diye sordu Andy'e. Andy başını sallayınca torbayı kaldırdılar. Torba yok olup gitmişti. Andy siyah plasti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğim soğuk çeliğe sürtündüğünü duyabiliyordu ve ardından bir kütürtü geldi, sanki bir kum torbası yumuşak çamurla kaplı bir bataklığa düşmüş gibiydi.

"Biri gitti, ikisi kaldı," dedi Fury.

"Burası bir inşaat alanına benziyor. Torbaları sabahleyin bulmayacaklar mı?"

Fury gülümsedi ve siyah renkli Z. Cavaricci marka pantolonundan hayali tiftik parçalarını silkeledi. Cavaricci pantolonlar en azından on yıldır modadışı kalmıştı ama Fury yine de onları giymeye devam ediyordu. Andy Fury'nin pantolonlarını 1991'de toplu halde satın aldığını düşündü.

"Gelecek hafta," dedi Fury, "bu alana on beş metre derinliğinde beton dökülecek. Çocuk müzesi buraya taşınıyor—şu "Lütfen Beni Elleyin" topluluğu var ya? Müzeyi nehir seviyesine taşıyabilmek için kalın bir temel gerekecek. Dolayısıyla gömülen şeyler en azından altmış yıl boyunca burada kalacak. Babam müzenin burayı o kadarlığına kiraladığını söyledi. Şehir müzenin sahibini buna razı etmiş—kira sözleşmesini sonsuza dek erteleyerek.

"Ne çöpmüş ama."

Fury de dalga geçmeye başladı. "Yalnızca çöp, Andy. İki torba daha ve ardından hepsini unutabilirsin."

Ford'a geri yürüyerek bir başka siyah torbayı kaldırdılar. Ancak bu kez Andy ellerini yanmış gibi geri çekmişti.

"Hey, Fury?"

"Ne oldu?"

"Bu çöp, şeyy, nefes alıyor."

Fury torbaya bir göz attı, ardından kafasını kaldırdı. "Kamyonetin ön tarafına git ve torpidodaki küçük deri çantayı bana getir, olur mu?"

"Dediğimi duymadın mı? Şuna bir bak."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Seni duydum, dostum. Gidip çantayı getir, ardından da küçük bir yürüyüşe çık. Döndüğünde buradan ayrılır ve müzik yapmaya gideriz."

Andy'nin kanı buzlu suya dönüşmüş gibiydi. Yeniden torbaya baktı –kendine hakim olamıyordu, *lanet olası şey nefes alıyordu*– ve yeniden Fury'e döndü.

"Bak dostum. Konuş benimle. Torbada boktan bir ceset mi var? Aşağı attığımız şey bir insan mıy—"

"Kes sesini, Andy. Yalnızca sesini kes. Torbalardakiler geyik. Babam avlanmaya çıkmıştı ve belli ki bunu tamamen öldürememiş. Şimdi lütfen bana şu çantayı getir ve yürüyüşe çık."

Andy arkasını döndü. Nehrin ötesindeki Society Hill Kuleleri'nin arkasına çizilmiş olan gece gökyüzü normalden daha karanlıktı. Ne yapacaktı şimdi? Pek de fazla bir şey yoktu yapabileceği. Andy kamyonete dönerek kapısını açtı ve torpidoda bulunan küçük deri çantayı çıkardı. Ağır bir çantaydı bu, sanki içinde içinde kocaman bir taş varmış gibi. Bir taş. Veya çöp. Ya da hâlâ nefes almakta olan bir geyik.

Silahı eline aldı –evet, artık bu kelimeyi kullanabilirdi, her ne boksa, o yoldan bir kez geçmişti artık– ve torpido gözünün kapağını kapattı.

Arkasındaki Fury bir çığlık attı.

Andy kutuyu göğsüne bastırarak kamyonetin etrafından dolandı. Siyah torbadaki aralıktan çıkan kanla kaplı bir insan eli Fury'i boğmaya çalışıyordu.

Ne geyik ama.

Andy bir an kutuyu açıp silahı çıkarmayı düşündü. Ama ardından silahla ne yapacağını bilmediğinin farkına vardı— ateşli silahları bırakın, su tabancasıyla bile oynamasına izin vermeyen iki eski hippi tarafından yetiştirilmişti. Kutuyu dikkatle yere koyarak yakınlarda mermi ihtiyacı duymayan bir silah bulabilmek için etrafına bakındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İşte oradaydı. Bir buçuk metrelik bir kütük.

Andy kütüğü kaparak yerdeki torbayla boğuşmakta olan Fury'e doğru koştu. Kütüğü kafasının üstünde kaldırarak tüm gücüyle savurdu. Torba sarsıldı, ardından Fury dizini ortasına doğru savurmayı başarınca yeniden sarsıldı.

"Yeniden vur," dedi nefessiz kalan Fury.

Andy denileni yaptı ve bir kırılma sesi duydu. Kütüğün mü yoksa torbanın içindekinin mi kırıldığını bilmiyordu. Torba yeniden sarsılmaya başlamıştı, bir çeşit spazm geçiriyor gibiydi. Fury torbadan çıkan elin uzanamayacağı kadar geriye çekildikten sonra torbanın üstünü yumruklamaya başladı, her vuruşunda tükürüp küfürler saydırıyordu. Torba bir süre sonra kımıldamayı kesmişti.

"Şunu aşağı atmama yardım et," dedi Fury ayaklanarak.

Andy başını sallamakla yetindi.

Birlikte torbayı kaldırarak borunun ağzına dayadılar. Torbanın içinden sarkan kol köpek kuyruğu gibi zemini işaret ediyordu.

"Allah kahretsin," dedi Andy.

"Hiçbir şey söyleme," dedi Fury. "Bunu halledip müziğimizi yapmaya gideceğiz ve daha sonra tüm bunlara gülecek duruma gelene dek bira içeceğiz."

"Ben bu olanlara gülebileceğimi sanmıyorum."

"Eh, her neyse."

Andy torbaya doğru bakarak içindeki adamı merak etti. Andy salak değildi. Fury'nin babasının Rus mafyasının Philadelphia kolunda önemli bir yere sahip olduğunu biliyordu, adam yasal anlamda şehrin kuzeydoğusunda kulüp yöneticiliği ve benzin dağıtıcılığı işleri yapıyormuş gibi görünüyordu. Torbanın içindeki şu ölü herif Rus mafyasını kızdırmış olmalıydı. Dışarı sarkan kola bakıp bir şey söylemek mümkün de-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ğildi. Teni beyazdı, ince ama kaslıydı. İğne deliği yoktu. Belki de kumar borcu vardı ya da bir şeyler çalmıştı. Belki de artık ihtiyaçları olmayan bir avukattı adam. Andy bir saat ya da yüzük aradı ama ikisini de göremedi. Ruslar adamın kimliğini gizlemek ya da alacaklarına teminat olarak tüm ziynet eşyalarını almıştı muhtemelen. Bununla beraber torba sayısı üçtü. Ruslar'ın hepsinden aynı anda kurtulmak üzere kurbanlarını saklamadıklarını varsayarsak bu üçü bir dolap çevirmiş olmalıydı. Andy içinden polis olmamaları için dua etti. Amcası On Beşinci Bölge'de çalışan bir polisti. Andy bir Rus gangsterinin oğluyla aynı grupta çalıyor olmasını ahlaki anlamda kafasında oturtmuştu ama bu tür bir görüntüye dayana—

Torbadan sarkan kolun parmakları seğirdi.

"Lanet olsun."

El yumruk haline geliyordu.

"Ne oldu?"

Torbadaki adam yumruğunu Fury'nin hayalarına savurdu.

Siyah plastik Andy'nin ellerinden kurtularak torbanın o ucu yere düştü. Geriye doğru birkaç şaşkın adım atarak elin uzanıp torbanın fermuarını yakalayışını izledi. Andy fermuarın açılıp torbanın içinden yara bere ve kan içindeki polis amcasının çıktığını hayal edebiliyordu. Damarlarındaki kan donup kaldı.

Ama fermuar açıldığında ortaya Andy'nin tanımadığı çıplak bir beyaz adam çıkmıştı. Adamın tüm vücudu çürük ve kan içindeydi ama hem çok kızgın, hem de çok sakin görünüyordu. Torbadan tamamen çıkıp ayağa kalktığında Andy adamın *tamamen* çıplak olduğunu farketti. Külot bile giymiyordu.

Fury beton zeminde kıvranıyordu. Herif onu hakikaten yere zımbalamıştı.

"Dur," dedi Andy, ellerini öne uzatarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çıplak adam hafifçe sendeledi. Yediği yumruklar ile kütük darbelerinin etkisi olmuştu anlaşılan. Elleri ile dizlerinin üstüne devrilerek gözle görülür bir şekilde titremeye başladı. Ardından Andy'e baktı, elini *bana bir dakika ver* pozisyonunda tutuyordu.

"Yapıştır ağzına, Andy!" diye bağırdı Fury, gergin ve normalden yüksek bir sesle.

Çıplak adam başını *hayır* anlamında sallıyordu. Sağ eliyle sanki bir kalemle bir şeyler yazıyormuş gibi bir işaret yaptı. Ne söylemeye çalışıyordu? İşaret dili mi kullanıyordu yoksa?

"Hadi vursana be!"

Çok da seçme şansı yoktu. Andy bir şey yapmazsa Fury yapacaktı. Ve Tanrı bilir Fury Andy'nin adamı tepelerken tereddüt ettiğini söylediğinde mafya babası ne kadar sinirlenecekti. Ne olursa olsun, Andy Fury'nin adamıydı. Andy birkaç adım gerileyip kütüğü bulduktan sonra çıplak adama yaklaşmaya başladı.

Adamın gözlerinde yalvarır bir ifade yoktu. Yalnızca bekliyordu. Hatta meydan okuyordu. Bir parça hayal kırıklığı da vardı.

Andy kütüğü bir beysbol topuna vuruyormuş gibi savurdu, adamın kafasını top olarak hayal ediyordu. *Sertçe.*

SOĞUK ÇELİK MEZAR

Lennon borunun ağzı göğsünü çizdiğinde yeniden uyandı. Son birkaç dakikaya ait puslu anılar beynine baştan doluyordu. Acılar içindeydi ve garip bir gürültü duyuyordu, siyah plastik bir torbanın içindeki titreyen görüntüler ve aldığı darbelerle, salak bir üniversiteli oğlana bakıyordu ve sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yeniden bayılmıştı. Bir yerlere tutunabilmek için uzandı, ne olursa. Betonu tırmalayan parmakları soğuk çeliğin üstünde kaydı.

Allah kahretsin.

Boru.

Hafızası yerine gelmişti. Bu iki dallama onları borudan aşağı atıyorlardı. Holden'in vücudunu. Bling'in vücudunu. Ve şimdi onunkini. *Gömülen şeyler en azından altmış yıl boyunca burada kalacak.*

Parmakları borunun köşesini buldu ve tüm gücüyle tutundu.

"Bıraksana orospu çocuğu," diye tısladı bir ses ve belkemiğine bir yumruk indiğini hissetti. Lennon'un kolları ile elleri uyuştu ama tutunmaya devam etti. Yumruk yeniden önce sırtına, ardından kıçına indi. Ve her yanına inmeye devam etti. Birileri bacaklarını yakalayarak havaya kaldırmıştı. Ardından hayalarına bir yumruk aldı ve kavga sona erdi. Lennon'un parmakları boruyu bıraktı ve borunun içinde kaymakta olduğunu hissetti.

Kollar, bacaklar, *açık*. Tek yapabildiği şey buydu. Derisi çeliğe sürtünüyordu. Lennon kolları ile bacaklarını açabildiği kadar açtı. Borunun içindeki paslı çıkıntılar cildine takılıp zarar veriyordu. Ama aynı zamanda düşme hızı azalıyordu. Panik dolu birkaç saniye sonunda düşüşü sona erdi.

Lennon Delaware Nehri'nin yanındaki bir inşaat borusunun içinde çırılçıplaktı, tersyüz olmuş, kolları ile bacakları yaralanmış, hayaları göğüs kafesinin oralarda bir yerlere gizlenmişti . . . ama artık düşmüyordu. Zafere ne konumda ulaştığı önemli değildi.

Kanına adrenalin hücum etmişti. İçinden çığlık atmak geliyordu. Lennon borunun iç kaplamasına iyice bastırdı. Düşmeyecekti. Hiçbir şekilde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sıkıştı," dedi yukarıdan bir ses.

Sessizlik.

"Siktir."

Yine sessizlik.

"Sen *öldün,* orospu çocuğu, o yüzden vazgeçip kendini bıraksan iyi edersin. İlle kurşun mu yemek istiyorsun? Kıçına sıkacağım iki sıcak kurşun, ha? İşini hızla bitireceğim."

Lennon borunun yüzeyine daha da sıkı bir şekilde tutundu. Bu şekilde ölmeyecekti.

"Şu kütüğü al ve bir bak bakalım, herifi aşağı itebiliyor musun. Ben de tabancayı getireyim."

Kütük borunun yan tarafına güm diye çarptı. Ardından Lennon sol uyluğunun arkasına sert bir darbe aldığını hissetti. Ardından bir daha, bu kez darbenin şiddeti artmıştı. Paslı çıkıntılar daha derinlere saplanıyordu. Odun parçası şimdi kalçalarına iniyor ve acı veriyordu, neredeyse Lennon'un tutunmayı bırakmasına neden olacaktı.

Bir sonraki darbe vücudunu ıskalayarak Lennon'un göğsü ile boru yüzeyi arasındaki boşluğa savruldu.

Fırsat ayağına gelmişti.

Lennon bir eli ile ayaklarının vücudunu taşımaya yeterli olacağını umut ederek sol elini uzattı ve kütüğü yakaladı. Yukarı doğru çekildiğini hissetti ama sıkıca tutunmuştu ve kütüğü aşağı doğru çekti. Bunu yaparken az kalsın borudan tamamen kopacaktı ama paslı çıkıntılar daha da derinlere gömülürken dengesini korudu.

Kütük elindeydi şimdi; yukarıdaki çocuk ucunu bırakmıştı.

"Lanet olsun. Herif kütüğü yakaladı."

"Farketmez," dedi diğer ses. "Pislik birazdan *geberecek* nasılsa."

Lennon vücudunun üstünden borunun ağzına doğru bak-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tı. Üstüne bir tabanca doğrultulmuştu ve dolgun bir parmak tetiği çekmek üzereydi. Yapabileceği tek şeyi yaptı.

Kütüğü tüm gücüyle yukarı savurdu.

Kütük elemanın bileğine çarptı. Herif gafil avlanmıştı. Parmakları gevşedi. Tabanca borudan aşağı düştü.

Silah tam da Lennon'un cinsel organının alt kısmına konmuştu. Kütüğü bırakarak tabancaya uzandı ve yakaladı. Hayatında ilk kez kadın memesi tutan on beşlik bir oğlan gibi yakaladı.

Hadi ama bokkafalı. Bana bir bak.

Aşağı bak.

Titreyen başparmağıyla horozu kaldırdı.

"Hey, seni orospu çoc—"

Adam aşağı bakıyordu şimdi.

Lennon tetiği bir kez çekti ve elemanın kafası geriye savruldu.

Diğerinin çığlık attığını duyabiliyordu ama şu an umurunda değildi bu. Lennon ikilinin konuşmalarını duymuştu. Vurmuş olduğu adam yarı profesyonel olandı; diğeri yalnızca yanında gelmişti ve her adımında talimat alması gerekiyordu. Ve şimdi patronunu, kütüğünü ve silahını kaybetmişti. Bir silahları daha yoktu inşallah. Lennon şu an bir de öbür herifle uğraşamayacaktı.

Endişesi borunun da dışına taşıyordu artık.

İki çıkış varmış gibi görünüyordu. Akıllı ve usta işi bir çıkış, bir de yorucu, acı veren, kanlı bir çıkış.

Lennon denemesine rağmen akıllı ve usta işi bir çıkış düşünemiyordu. Boru boyunca yavaşça aşağı kayarak bir parça derisini daha feda etmeyi ve suya çarptıktan sonra nefesini tutarak yüzeye çıkmayı düşündü. Ama aşağıda ne olduğunu bilme imkanı yoktu. Sert çamur da olabilirdi, kayalık da. Neh-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ri pek bilmiyordu—lanet olası şehri bile bilmiyordu. Lennon daha sonra kütüğü bulana dek aşağı kaymayı ve kütüğü parçalayıp borunun içine yerleştirerek geçici bir merdiven olarak kullanmayı düşündü. Ama gücünün tükenmeyeceğine ya da kütüğün kırılabileceğine dair hiçbir garantisi yoktu. Büyük ihtimalle taze, sert bir ağaçtı; inşaat arazisiydi burası.

Baş aşağı dururken kafasına kan hücum etmişti. Bu şekilde sonsuza dek asılı kalamazdı. Beyne yeterince kan gitmesi halinde saçma sapan bir fikri mantıklı bulabilir ve bu yüzden ölebilirdi. Ve bu da çok salakça bir ölüm olurdu.

Geriye yorucu, acı veren, kanlı çıkış kalıyordu: Yukarı tırman ve derinin daha fazla zarar görmeyeceğini umut et.

Akla mantıklı gelen tek seçenek buydu.

Ve hey, kimse kendi mezarından sürünerek çıkmanın kolay olduğunu iddia edemezdi.

On beş dakika sonra Lennon'un ayak parmakları borunun ağzına sürtündü. Bir kez daha tüm gücüyle ittirip havada hareket ettirdiği bacaklarını borunun köşesine doladı. Kasları artık yorulmanın da ötesine geçmiş, yırtılıp yanarak kendilerine gelmek için sızlıyorlardı ama son bir kez kendini kasarak tüm vücudunu kullanıp elleriyle borunun ağzına tutundu ve kendini dışarı attı. Lennon topuklarının üstünde tökezleyerek betona devrildi.

Diğer herif onu orada bekliyordu.

Ağlıyor gibiydi ama gözyaşları on dakika geride kalmıştı. O zamandan bu yana düşünüyordu. Çocuk –Lennon artık iyice görebiliyordu; üniversiteli bir oğlandı bu– bu akşamı nasıl sona erdirmesi gerektiğini düşünmüş olmalıydı. Arkadaşını Lennon'un üstüne fırlatıp siktirip gitmeli miydi? Bulabildiği her şeyi borudan aşağı fırlatıp işin hallolmasını mı beklemeliydi? Ya da polisi arayıp olan biteni mi izah etmeye çalışmalıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ama başka bir şeyde karar kılmış gibi görünüyordu. Çocuğun elinde bir not defteri ve kalem vardı.

"Konuşamadığını biliyorum," dedi çocuk. "Bana bunu söylemeye çalışıyordun, değil mi? Ne yapmamız gerektiğini yaz o zaman."

Lennon doğruldu, kalem kağıdı eline alarak seçeneklerini düşündü. Aklına ilk gelen şey kalemin kapağını açarak sivri ucunu oğlanın boynuna saplamak olmuştu. Ama bunu yapabilmesi için çocuğun kafasını yakalaması ve kanın farklı yönlere doğru fışkırmasını beklemesi gerekecekti, hem ayrıca, Lennon o kadar kas gücü kalıp kalmadığından emin değildi. Kalemin kapağını açamayabilirdi bile.

Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve sorularına yanıt arıyordu. Belki de bu oğlan ilk isteğini yerine getirmesi konusunda yardım edebilirdi.

Lennon şöyle yazdı: *Kimsin sen?*

Çocuk notu okuyunca yüzüne zalim bir gülümseme oturmuştu. "Benim adım Andy Whalen. La Salle'de son sınıf öğrencisiyim. İşte, göstereyim." Andy siyah takım elbisesinin pantolon cebinde darmadağın bir hale gelmiş olan kahverengi deri bir cüzdan çıkardı ve içinden çekip aldığı kimlik kartını gösterdi.

Lennon öğrenci kimliğine baktı. Yeterliydi. Andy Whalen, La Salle Üniversitesi son sınıf öğrencisi. Kartın arkasında manyetik bir şerit bulunuyordu.

"Bak, kim olduğunu bilmiyorum ve işin açıkçası, umurumda da değil. Fury'nin babasının gangster olaylarına karıştığını biliyorum, muhtemelen sen bu konuda benden fazlasını biliyorsundur, ama—"

Lennon parmağını dudaklarına götürdü. Ardından yeniden yazmaya başladı: *Nerede oturuyorsun?*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Andy okudu. "Ben mi? Kampüste."

Yurt mu kendi dairen mi?

"Yurt. Son sınıftayım ama Güney Kampüsü'nde yaşamak hoşuma gidiyor. Ve orada apartman dairesi yok, o yüzden St. Neumann'dayım."

Tek başına mı?

"Evet, salak oda arkadaşlarından yoruldum artık. Tekim."

Lennon'un tek bilmek istediği şey de buydu.

Kalemi Andy'nin boynuna sapladı, sırtına doğru bir noktayı hedeflemişti ki kan üstüne sıçramasın. Andy son derece şaşkın görünüyordu; gözleri titreyerek kendinden geçene dek elbette.

Yıllar öncesi olsa Lennon bu tür bir şeyden dolayı kendini kötü hissederdi. Lise boyunca Willie Sutton ve Alvin Kapris gibi adamların biyografilerini yalamış yutmuştu, kesinlikle gerekmedikçe asla ateş etmeyen nazik banka soyguncularıydı bunlar ve asla sivil vurmazlardı. Lennon da banka soygunlarını bu şekilde gerçekleştirmekten hoşlanıyordu. Tehdit ediyor ama öldürmüyordu.

Bununla birlikte lisedeyken Lennon'un gözünden kaçmış olan bir gerçek vardı. Arkadaşlarının "insan yasası" adını verdikleri bir şeydi bu. Dini, ahlaki ya da hukuki bir yasa değildi. İnsanoğlunun kendi kadar eski bir yasaydı: Birileri sana bulaşırsa, mutlaka hadlerini bildirmelisin. Andy Whalen efendi bir üniversite öğrencisine benziyordu. Ama o da eline kütüğü almış ve Lennon'u çırılçıplak bir halde endüstriyel borunun dibine atmaya çalışmıştı.

Andy Whalen Lennon'a bulaşmıştı.

Andy'i soyup cesedini borudan aşağı atarken, ki yarı profesyonel kankası da Andy'i takip etmişti, bunları düşünüyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi • https://rantey.org

du. Öncesinde Siyah Cavariccis'teki cüzdanı çıkarmayı akıl etmişti elbette. *Mikail Ivankov Fieuchevsky*'ydi çocuğun adı ve bir Philadelphia adresi vardı elinde.

BENJAMİN HAKKINDA

Kıyafetler Lennon'a biraz dar gelmişti. Andy onunla neredeyse aynı boyda ve yapıdaydı ama Lennon daha kaslıydı. Yine de çıplak olmaktan iyiydi. Ya da şu korkunç Cavariccis'i giymekten.

Eğer Lennon sakin olabilseydi ilk önce Fieuchevsky'nin kıyafetlerini çıkarırdı. Çünkü cüzdanı elinde olmasına rağmen kamyonet anahtarları ortada yoktu. Büyük ihtimalle ölü çocuğun ön ceplerinden birindeydiler. Ve Lennon da şu her türlü arabayı düz kontak edebilen kanun kaçaklarından değildi—yalnızca belli modelleri edebiliyordu. Kamyonet onlardan biri değildi. Hem Lennon genellikle banka işi yapar ve kaçarken kullandığı arabaların anahtarları da daima cebinde olurdu. Dolayısıyla şimdi Philadelphia'ya yürüyerek dönmesi gerekecekti.

Görünürdeki tek seçeneği şu kocaman mavi köprü gibiydi: 1926 yılında Camden'i Philadelphia'ya bağlamak amacıyla inşa edilmiş olan Benjamin Franklin Köprüsü. Neden böyle bir şey yapma isteği duyduklarını Lennon hiçbir zaman anlayamamıştı. Camden Philadelphia'dan çok daha büyük bir bataklıktı.

Lennon iki parmağını boynuna bastırdı. Hiç iyi değil.

Sağ şeride tükürerek köprü boyunca yürüdü. Yarıya geldiğinde köprünün ne kadar çok sallanıp titrediğini farketti. Köprülerin bu özelliğinden haberi yoktu. Daha önce hiçbir köprü boyunca yürümesi gerekmemişti. Ayaklarının altındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

titreşim sinirlenmesine neden oluvordu.

Artık ciğerlerine soğuk hava çekip düşünecek zamanı bulduğu için esas problem kafasına dank etmeye başlıyordu. Belli ki bugünkü iş birilerine fısıldanmıştı. Bay Fieuchevsky'nin görünümünden Rus mafyası olduğunu tahmin ediyordu. Birileri nereyi soyacaklarını, kaç para kaldıracaklarını ve kaçış rotalarını okumuş olmalıydı. Onlar da Kelly Drive boyunca konuşlandırdıkları şahmerdan görevi görecek olan bir kamyon ile soyguncuları soymuş, cesetlerden kurtulmuş ve hayatlarına devam etmişlerdi. Birileri onlara her şeyi anlatmıştı.

Sorun zaten o kişinin kendisiydi.

Bling soygunun detayları ile kaçış stratejisinin bir kısmından haberdardı. Ama tam olarak hiçbir şey bilmiyordu. Ne bir plan, ne harita, hiçbir şey.

Holden zaten bir bok bilmiyordu. Lennon bu konuda ısrar etmişti.

Yani Bling ya da Holden bir gece kafayı bulup fahişenin tekine açılmış olsalar bile kaçış planının Kelly Drive kısmıyla ilgili kimseye bir şey anlatacak durumda değildiler. Lennon o kısmı kendine saklamıştı. Kimseye de bir şey söylememişti, ne zamanlamasından, ne haritalardan ne de yaptığı alıştırmalardan kimsenin haberi yoktu.

Bir kişi hariç.

Katie.

Ve Lennon onu düşünmek bile istemiyordu.

Son zamanlarda ne kadar garip davrandığını düşünmek istemiyordu.

Ketum.

Durgun.

Hayır.

Önce dinlen. Sonra düşün ve plan yap. Katie'yi hemen

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

arayıp parolayı verip neler olduğunu anlatamamak canını acıtıyordu. Normalde Lennon kadının çok endişeleneceğini düşünür ve üzülürdü. Ama bunu şimdi yapamazdı. Dinlenip iyileşmesi gerekiyordu. Sonra düşünecekti.

Benjamin Franklin Köprüsü Lennon'u Philadelphia'nın eski şehir merkezinin hemen üstüne çıkardı, 1976'daki iki yüzüncü yıl kutlamaları sırasında rehabilite edilmiş olan eski bir gecekondu mahallesiydi burası, şimdilerde modern restoran, bar, cafe ve sanat galerisinden oluşan yüzyıl sonu bir Rönesans geçiriyordu adeta. Bunların hiçbiri Lennon'un umurunda değildi şu an. Beynine kazımış olduğu Philadelphia haritasına başvuruyordu. İkinci ve Market Caddeleri'nde bir metro durağı olması gerekiyordu, ki ona binip Belediye'ye gidebilir ve oradan da bir başka hat üstünden şehrin kuzeyine, La Salle Üniversitesi'ne geçebilirdi.

İkinci Cadde'yi bulduktan sonrası kolay olmuştu. Lennon tam çelik tren hızla istasyona girdiği an turnikeden geçiyordu. Market-Frankford Metrosu. Bakışlara aldırmadan trene bindi ve daha pis bir metro hattına bedava geçişin bulunduğu Belediye'ye dek on üç blok boyunca gitti—haritada aynen böyle yazıyordu. Trenin duvarına asılı harita ona La Salle'ye en yakın durağın hattın sonundan birkaç durak önde bulunan Olney olduğunu söylüyordu.

İstasyondan çıktı ve yan tarafında kalın bir "L" harfi bulunan mavi beyaz boyalı bir otobüs gördü. Kampus otobüsü. Lennon şoföre Andy'nin kimliğini gösterdi, adam ona bir bakış fırlattı ama bir şey söylemedi. Sanki umurundaydı ya. Otobüs engebeli sokaklardan dolanarak ağaçlık ve karanlık boş arazilerden geçmeye başlamıştı. Levhanın birinde ST: NEUMANN yazıyordu. Lennon ayağa kalktı ve otobüs şoförü onu üç katlı, gri bir binanın önünde indirdi.

Giriş iki turnike ve kalın bir edebiyat antolojisi kitabına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gömülmüş olan uykulu bir öğrenci tarafından korunuyordu. Görünürde hiçbir kampus muhafızı yoktu. Lennon kimlik kartını turnikeden geçirdi; açılmıştı. Kapıdaki çocuk kafasını kaldırmamıştı bile. Lobinin gerisinde giriş salonu yer alıyordu ve duyuru panolarından birinde bir rehber vardı.

A. Whalen 119 numarada kalıyordu. Giriş holü bomboştu. Mart ayında bir Cuma akşamıydı sonuçta. Okul en az iki ay daha açıktı, partiler de öyle. Lennon'un odasının kilidi numaralardan oluşan bir kombinasyon ile açılıyordu. Lennon Andy'nin botlarını giymiş olduğu ayağını kaldırarak kilidin sağ tarafından kapıyı tekmeledi. Kapı açılmıştı. Lennon ışıkla, telesekreter kontrolüyle ya da soyunmayla uğraşmadı. Yatağa devrilerek gözlerini kapattı.

HOLMESBURG'UN BELEDİYE BAŞKANI DÜŞLERİ

McGlinchey'in yeri gri renkli devasa bir duman tabakasıyla kaplıydı, ki bu normal bir durumdu. Cuma gecesi saatin 10'uydu.

"Bu da ne?"

"Bir baksana şuna." Mothers siyah formika masanın üstüne bir kağıt uzattı.

FBI tarafından aranıyor
Kimlik Sıra No. 744 565 D

Patrick Selway Lennon
Takma adları: P.S. Lennon, Pat Lenin, Pete Thompson, Lawson Selway, Charles Banks, Ray Williams, "Len".

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bilgi

22 Ağustos 1972'de Listowel, İrlanda'da doğdu. 1.75 boylarında, 75 kg. ağırlığında, koyu kahverengi saçlı, mavi gözlü. Meslekleri: Ahçılık, işçilik, memurluk, yazarlık. Yara ve izler: Sol elinin arkasında dört santimlik yatay yara izi, boğazında sekiz santimlik bir yara izi, sağ kalçasında kahverengi doğum lekesi. Önceki banka soygunu denemelerinden birinde boğazına aldığı yaradan dolayı Lennon konuşamamaktadır.

Dikkat

Lennon büyük ihtimalle silahlıdır ve çok tehlikeli olduğu bilinmelidir.

İnternet'ten henüz çıktısı alınmış olan bir FBI arama ilanıydı ve Saugherty ilandaki tarihin yarını işaret ettiğini fark etti. Teğmen ona ilanı önceden gösteriyordu. Saugherty ilanı okudu. "Sabahki banka soyguncusu mu bu?"

"Onlardan biri, evet." Mothers koyu renkli birasından bir yudum aldı.

"Hepsinin zenci olduğunu sanıyordum."

"Hayır, yalnızca bir tanesi—Harrison Crosby. Ortağı da şu Eminem özentilerinden, adı Holden Richards. Ve şoförleri de bu İrlandalı piç—Lennon."

"Eh, umarım FBI hepsini yakında yakalar," dedi Saugherty. "Ah şu polis işleri. Açıkçası buna nasıl katlandığını anlayamıyorum. Bir bira daha ister misin? Şu sosislilerden de bir tane yemeyi düşünüyordum."

"Evet, alırım. Ama sosislilerden uzak dur. Buraya o bağırsak katillerinin yalnızca bir çeyrekliğe satıldığı günden beri gelirim ve şu ana dek yediğim ve ardından pişman olmadığım

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir tek sosisli bile olmadı. Şu Lennon denen herifle ilgili başka bir şey var."

"Nedir o?"

"Kaçakların arabasının altında kalan şu kızı biliyor musun?"

"Evet. Durumu iyi mi?"

"İyileşecek."

"Ya bebek?"

"Çizik bile almamış. Ama kız önemli birisiymiş."

"Kim için?"

"Belediye başkanı."

"Kimmiş?"

"Kampanya çalışanlarından biri. Holmesburg'da, Leon Sokağı'nda yaşıyor."

"Eminim kızın oral prezentasyonlarına çok değer veriyordur."

"Hem de 20.000 $ değerinde. Yalnızca bu ibneyi yakalamak için. Dedikodular bu akşam yayılmaya başladı. Evinin arka tarafını süslemek istediğini istiyordun, bu işle ilgilenebileceğini düşündüm."

"Yok be, süslemeyi geçtim artık. Artık feng shui istiyorum. Evde ruhani bir hava eksik."

"Ruhunu yeniden düzenlemek epey para isteyen bir şey."

"Dur. Artık ruh denmiyor, başka bir şey diyorlar. *Chi*. İşte bu. Chi'm."

"Hay chi gibi," dedi Mothers. "Her neyse, Paul—belediye başkanına bu işi bağımsız olarak araştıracağını söyleyebilir miyim?"

"Kendisine Holmesburg'un büyük bir hayranı olduğumu ve bölge sakinlerini daima koruyacağımı söyleyebilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bunu duyduğuna çok memnun olacak."

"Patrick Lennon için aynı şeyi söyleyemem," dedi Saugherty.

Bir yudum sonra: "Belediye başkanı adamı canlı istemiyor, değil mi?"

FÜNİKÜLER

Conquistador'un internet bağlantısı kopmuştu. Katie Philly haberlerini kontrol etmek için kendisini yakınlardaki bir internet kafeye götürecek bir taksi tutmak zorunda kalmıştı. *Inquirer*'in hikayeyi yayınlaması geç saatleri bulmuştu. Banka soygunu. Şüpheliler henüz bulunamamıştı. 650.000 $ çalınmıştı. Umut verici ipuçları vardı ve FBI olayın hızla çözüleceği sözünü veriyordu. Tam bir saçmalıktı bu. FBI'nin olan bitene dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Peki ama Patrick nerelerdeydi?

Porto Riko'ya geleceği uçuş numarasını ona söylememişti; kendi gelene dek otelin, kumarhanenin ve yüzme havuzunun keyfini çıkarmasını istemişti. Soğuk Pocono dağ havasındansa insanın içini ısıtan sıcak güneş... Katie ana otel ve kumarhanenin alt kısmında bulunan misafir kulübelerinden birini kiralamıştı. Odanıza gidebilmek için otelin *füniküler* adını verdiği bir teleferik kullanmanız gerekiyordu. Şimdiye dek füniküleri bir düzine kez kullanmış olmalıydı, yukarı aşağı, yukarı aşağı, her seferinde masmavi okyanus manzarası ile dağları örten yeşilliklere ve karanlık olduğunda da uzakta parıldayan tekne ışıklarına hayran kalıyordu. Kumarhanede yürürken Patrick'i göreceği ve adamın kendisine gülümseyerek her şeyin yolunda gittiğini belli edeceğini umut ediyordu. Ardından Patrick'in elini tutup onu fünikülere götürecekti—muhtemelen o boktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şeye kaç kere bindiğiyle ve her seferinde nasıl tedirgin olduğuna dair bir şaka da yapacaktı ama *ha ha ha*, tedirginliğinin tek sebebi o değildi. Patrick'i misafir kulübesine götürüp o an için sakladığı bir şişe Vueve Clicquot'u açtıktan sonra yeterince rahatlayınca...

...sonra ne olacaktı?

Katie bilmiyordu.

Böyle bir şey nasıl söylenirdi ki?

Yanına aldığı romanı okuyamıyordu—İç Savaş sırasında Philadelphia'da geçen olayları anlatan bir Lorene Cary kitabıydı. Tüm Philadelphia şehrinin aynı anda okuması gereken bir kitaptı bu. Ama aklını kitaba veremiyordu. Ve taksi tutmadan da internet erişimi bulunmuyordu ki bunu da henüz kırk beş dakika önce yapmıştı.

Onun yerine Katie bir sandalyeye oturarak odanın perdelerinden birinin ardına sakladığı fermuarlı deri bohçasına uzandı. Bohçanın içinde silahı bulunuyordu, bir Beretta. Silahı söküp temizledi ve yeniden birleştirdikten sonra sakladı.

Bunun da bir faydası olmamıştı.

Kapı vuruluyordu. Katie silah bohçasının görünmediğinden emin olarak delikten dışarı baktı.

Michael. Bir gün erken.

Tanrım, ya Patrick zamanında gelmiş olsaydı...

Kapıyı açtı, kendini durduramıyordu.

"Biliyorum, biliyorum, erken geldim, ama—"

Katie cümlesini bitirmesine izin vermedi. Ellerini adamın kollarının altından kaydırarak omuzlarını yakaladı ve öne doğru abanarak dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

PİÇ KURUSU

Lisa Andrew'in cep telefonunu son bir kez çaldırdıktan sonra vazgeçerek yurttaki odasını aradı. Eğer o piç yurttaysa Tanrı yardımcısı olsundu. Thunderbird Lounge'da Space Fucking Mafia'yı dinleyebilmek için tam iki buçuk saat boyunca araba sürmüş ve bilin bakalım ne olmuştu? Andrew ortalarda yoktu. Şu kalın enseli Rus suç ortağı Fury'de öyle. Grubun yarısı sırra kadem basmıştı. İyi olan yarısı hem de.

Geriye yalnızca gitarist ve davulcu kalıyordu ki ikisi de şarkı söyleyemiyordu. İkili grup arkadaşlarının Ozzfest turnesini bitirmekte olduklarına dair şakalar yapmış ve kısa bir süre içinde sahneye çıkacaklarını söylemişti. Zaman geçirmek için Ventures'dan rock şarkıları çalmışlardı; "Walk, Don't Run," "Slaughter on Tenth Avenue"—vokal olmadan, yalnızca gitar ve davulla çalabileceğiniz yegane şarkılar. Sonlara doğru Space Fucking Mafia'nın bitik ikilisi çaresizlikten Ventures stili Noel şarkıları çalmaya başlamıştı.

Andrew ne bok yiyordu acaba?

Pek hoşlanmadığı ama davet etmekten kaçamadığı ev arkadaşı Katyn ve grubu daha önce izlememiş ama Lisa'nın sonsuz övünmelerini dinlemiş olan onun en yakın arkadaşı Cynthia ile birlikte bekliyorlardı. Bu da durumu daha beter bir hale sokuyordu. Lisa tam bir salak gibi görünüyor olmalıydı. Buna bir de Thunderbird Lounge'un kıyı tatillerini bu zamanlara denk getirerek bahar fiyatlarını suistimal eden ucuzcu beyaz vatandaşlarla dolu olduğu gerçeğini ekleyin. Cynthia her on dakikada bir gözlerini deviriyordu.

Bu sırada Karyn ise kendine bulduğu keçi sakallı ve Weezer tişörtlü bitik bir herifle bir köşeye çekilmiş, diline antrenman yaptırıyordu. Salak herifin dünya çapında bir bulimik olan Karyn'in 'fast-food'dan oluşan akşam yemeğini bundan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yirmi dakika önce kızlar tuvaletinin üçüncü kabinine boşalttığından muhtemelen haberi yoktu. Karyn şimdi kızılcıklı votka içiyordu ama o bile ağzındaki kusmuk tadını kıramamıştı. Belki de herif farkına varamayacak kadar çok sarhoştu. Ya da kendi ağzındaki Coors Light tad alma duyusunu engelliyordu. Lisa ürperdi.

Lisa bir saat daha bekleyecek, ardından eve dönecekti, tüm yolculuk boyunca da her on beş dakikada bir Andrew'in cep telefonunu çaldıracaktı. Karyn biraz daha kalmaları için yalvarıyordu ama fayda etmeyecekti. Lisa yolun yarısından itibaren Karyn'i yanına aldığı için pişman olmaya başlamıştı. Telefonu çaldırıyordu. Cevap yok. Yalnızca telesekreter. Piç kurusu.

Cynthia'yı boktan bir özür dileyip eve bıraktıktan sonra kusmuk kokan nefesiyle şehirdeki evine dönmüştü. Cep ve yurt telefonlarını son bir kez denedi. Yine telesekreter.

Andrew'in ilk yediği halt değildi bu. Bu yaz Fury Andrew'i yeni tanıştıkları Thunderbird garson kızlarıyla birlikte tüm gün süren bir içki partisine götürmüş –bu konuya hiç girmeyelim– ve ardından bir süre sızmak için Fury'nin babasına ait olan bir saat uzaklıktaki Egg Harbor Township'deki daireye gitmişlerdi. Sorun şu ki, o gece Thunderbird'de çalmak için Wildwood'a geri dönmeleri gerekiyordu. Andrew ve Fury klübe gelmişti, ama iki saat geç kalmışlardı ve gözlerinden uyku akıyor, nefesleri hâlâ Jack Daniels kokuyordu. Tam da Lisa'nın grubu dinlemesi için annesini davet ettiği geceydi bu. Bunun son olduğuna dair yemin etmişti o gece.

Dolayısıyla, hayır, Andrew'in bir araba kazası geçirdiğini ya da başka bir trajik olaya maruz kaldığını sanmıyordu. Çünkü malını tanıyordu. Fury onu bir başka maceraya sürüklemişti ve Lisa daha fazla beklemeyecekti. Andrew o Rus ibnesini düzsün, onun arkadaşlığını benimkine tercih ediyor.

"Andrew, eğer oradaysan aç şu kahrolasıcı telefonunu ve bunu yaparken de kendine harika bir bahane düşünsen iyi olur."

Uzun bir bip sesi gelmişti.

TEMİZLİK EKİBİ

Mikal'ın kamyonunu nehrin yanında, içindeki boş ceset torbaları ve her yana sıçramış kanlarla buldular. Mikal'ın babasına cep telefonundan rapor vermek zorunda kalmışlardı. Oğlanın bu gece neler yaptığını kontrol etmek amaçlı rutin bir kontroldü aslında. Wildwood'daki gösteriye çıkmamıştı—arkadaşlarından biri arayıp haber vermişti.

"Oralarda yok mu?" diye sordu Mikal'ın babası.

Hayır, dediler.

"Kamyonetin içinde kan var mı?"

Hayır. Yalnızca inşaat alanında var. Birkaç tente ve beton ve zeminden çıkan borular.

"Boruların içinde bir şey var mı?"

Görebildikleri kadarıyla hayır. El feneri olmadan hayır. Muhtemelen yoktu. Ama kontrol edebilirlerdi. Kısa süre içinde yeniden arayacakları söyleyerek telefonu kapattılar.

"Siktir."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sakin ol. Yalnızca sakin olacağız, yapacağımız şey bu."

"Sakin olmak istemiyorum. Düşünmem gerek, düşünmem gerek."

On beş dakika sonra Mikal'ın babasını yeniden aradılar.

Dediklerine göre Mikal'ın randevu defteri hâlâ kamyonetteydi ve bugünün sayfasında bir buluşma notu görmüşlerdi. İsimler: Patrick Lennon, Harrison Crosby ve Holden. Buluş-

manın tam detayları bilinmiyordu ama bu üç isim o sabah şehir merkezindeki Wachovia şubesinden 650.000 $ çaldıklarından şüphelenilen üç soyguncuya aitti. Bugünkü gazetede yazıyordu. Görmemiş miydi?

Saçmalıktı bu. Gazetelerde o tür bir haber yoktu. Ama Mikal'ın babası bunu bilmiyordu.

Mikal'ın babasının olanların *hiçbirinden* haberi yoktu. Bu işi Mikal tezgahlamıştı.

"Banka soyguncuları mı?" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Dişlerini sıkmakta olduğunu bilmeleri için adamı görmelerine gerek yoktu.

İşin en önemli kısmı Mikal'ı bulmaktı. (Tabii, tabii) Ayrılmaları emredilmişti: biri Mikal'ın Voorhees, New Jersey'deki evine, diğeri de arkadaşının, şu Andrew isimli piyano çalan çocuğunkine gidecekti. Ekibin bazılarının evlerinden çok da uzakta olmayan kuzeybatı bölgesinde yaşıyordu.

"Hadi gidelim o zaman."

"Bir bok bulamayacağımızı biliyorsun."

"Bizim derdimiz değil ki. Adam ne derse onu yapacağız. Hadi yürü."

İŞİ BİTMEMİŞ BİR OĞLAN

Mikal'ın babası minik ofis buzdolabından buz gibi bir şişe Stoli çıkardı. Hem babasını memnun etmek, hem de sanatının peşinden koşmak için çırpınan oğlu için kendine bir içki koydu. Mikal'ın henüz tamamlanmamış Rock albümü kayıtları Philadelphia şehir merkezinde, limana yakın bir bölgede bulunan kayıt stüdyosunda yatıyordu. Mikal'ın babası iki

haftasonluk stüdyo kirası, artı profesyonel ses mühendisi ve mikser için tam 18.500 $ ödemişti. Mikal için geç bir doğumgünü hediyesi olmuştu bu. O kadar heyecanlıydı ki ve aslında bir sonraki haftasonu da stüdyoda olacaktı ama kıyıdaki bir performans yüzünden ertelenmişti bu. Mikal yirmi iki yaşına henüz girmişti.

Şimdiyse Mikal'ın babası 18.500 $'ı düşünüyordu, beton zeminli, ses geçirmeyen, geniş bir oda ile iki büyük et kancası ve sonrasında etrafı temizlemek için kocaman bir endüstri hortumu kirası için bu rakamın on, hayır, yüz katını ödemeye hazırdı. O üç banka soyguncusunun elektrikli et öğütücüsünden geçmelerini ve artıklarının da benzin dökülerek yakılmasını istiyordu.

Mikal stüdyoya birilerini gönderip kayıtları aldırmayı düşünmüştü; yalnızca soyguncuların müziğini dinleyebilmeleri için. Hayatları için çığlık atmadıkları boş vakitlerinde, tabii.

Kırk beş dakika sonra cep telefonu çaldı. İşverenleri arıyordu. Mikal'ın arkadaşının yurt odasında birisinin uyuduğunu ortaya çıkarmışlardı. Ve uyuyan Mikal'ın arkadaşı değildi.

YUKARI VE AŞAĞI

Çeliğin sökülme sesini duyan Lennon gözlerini araladı. Son birkaç saate ait hafızasının geri gelmesi yine zaman alıyordu. Ağrıyan elleri vücudunun altındaki yatağı yokladı ve bunun kendi yatağı olmadığını anlamıştı. Küçük bir odadaydı. Sağ tarafındaki pencereden süzülmekte olan solgun ışık odada ahşap bir komodin ve bir masa bulunduğunu ortaya koyuyordu. Bir yurt odası. Andrew Whalen ismi Lennon'a dank etti, ardından tüm olan biten aklına hücum etmişti.

Çelik yeniden gıcırdadı, ve pencerenin dışındaki zemine

ağır bir şey düştü.

Lennon doğruldu; uyuşmuş kasları bu hareketini protesto ediyor, birkaç dakika veya ay, hatta yıl boyunca sırtüstü uzanmasını sesleniyorlardı ona, ama neler olduğunu görmesi gerekiyordu. Çelik güvenlik barları ile korunan camdan bir kat aşağı baktı. Kafalarına siyah başlıklar geçirmiş siyah pardesülü üç adam gördü. Bir tanesinin elinde Kral Arthur'un kılıcını andıran büyüklükte bir levye bulunuyordu.

Pencerenin barlarını sökmüş, aşağıdaki odaya girmeye hazırlanıyorlardı.

Andrew Whalen'in odasına. Ruslar.

Lennon riski göze almış ve Whalen'inkinin hemen üstündeki odayı seçmişti. Bu tür bir binada muhtemelen bekarlar bekarların, çiftler çiftlerin üstünde oturuyor olmalıydı. Whalen'in odası çok riskliydi—bir süre sonra birileri mutlaka yokluğunun farkına varacak ve çocuğu aramak için odaya gelecekti. Diğer bir bekar odası daha akıllıca bir seçimdi. Tek yaşayanlar ya eve haftasonlarında uğrayan yalnız insanlar olurdu ya da kampusün başka bir yerinde kız arkadaşları olan birileri. Belki en güvenli hareket değildi ama yabancı bir şehrin sokaklarında dolaşıp kendine barınacak bir yer aramaktan iyiydi. Ekibin Batı Philly'deki "güvenli" dairesinin ele geçtiğini varsayıyordu. Gidecek başka hiçbir yeri yoktu.

Lennon adamların odaya girmelerini izledi. Ardından bir çığlık duydu. Ama yalnızca bir saniye boyunca. Neyle karşı karşıya olduğunu anlayabilmek için daha yakından bakmayı düşündü. Ama bunu yapabilecek durumda değildi. Olduğu yerde kalıp iyileşerek bu sorunla taze bir zihin ve vücutla sabahleyin ilgilenmesi en iyisiydi.

Lennon yatağa girip uykusuna döndü, Katie'yi düşünmemek için büyük çaba harcıyordu.

POLİS POZİTİF

Saughtery sabahın 4'ünde On Yedinci ve Market Caddeleri'nin köşesinde durmuş banka soygununu düşünüyordu; çok sarhoştu, midesi bira ve viskiyle doluydu. Ben bir banka soyguncusuyum, diye düşündü kendi kendine. Heyyyyyt!! Şurayı soyacağım, şu Wachovia'yı. Yaşasın!!! Peki sonra nereye giderdim? Aklım varsa trafiğe takılmadan şehir dışına çıkmanın bir yolunu bulurdum. Philadelphia şehir merkezi burası, bol şans.

Ama Mothers'ın barda önüne uzattığı gazete hikayesi durumu açıklıyordu. Soyguncular maharetliydi—On Yedinci Cadde'nin batı tarafını sahte pencere temizleme takozlayla kapatmışlardı, ki bu da JFK'ye ulaşmalarını sağlamıştı, ve oradan da . . . nereye? 650.000 $ değerinde bir soruydu bu. JFK direk Otuzuncu Cadde İstasyonu ile I-76'ya açılıyordu ama şehirde trafiğin en tıkalı olduğu bölgelerden biriydi orası. Wachovia soyguncuları gibi zeki çocuklar oralara uğramazdı. Ama bir şekilde JFK'den geçmişlerdi. On Yedinci ve Otuzuncu Caddeler arasında yalnızca birkaç sokak bulunuyordu—Yirminci Cadde'nin birçok sokağı tren rayları ve nehir yüzünden trafiğe kapatılmıştı. Heeey, bir banka soyguncusu olsam ne tarafa giderdim?

Saugherty cüzdanına baktı. Hâlâ 200 $'lık nakit parası vardı. Mothers avans vermişti.

Market Caddesi'ne giden ilk taksiye işaret etti. Ne uyku modundaydı, ne de araba kullanabilecek durumda.

YALNIZ DEĞİLİM

Telefon çaldı. Lennon'un çapaklı gözleri titreşerek açıldı. Bu kez bir saniye içinde olan biteni hızla hatırlamıştı. En önemlisi, telefonun neden çaldığını biliyordu.

Yerleştirdiği alarm işe yaramıştı. Birileri odaya girmek istiyordu.

Çok bir şey yapmamıştı. Lennon üstüne birkaç kelime karaladığı kağıdı 219 numaralı odanın kapısına yapıştırmıştı: "Dostum—yalnız değilim. İçeri girmeden ara. LÜTFEN."

Lennon 219 numaralı odanın sahibinin bu akşam dönmesi halinde durumdan bir şekilde önceden haberdar olmak istemişti. Her üniversiteli erkek karşı cinsten biriyle bir araya gelme hakkındaki bu adı konmamış kuralları bilirdi. Lennon üniversite filan bitirmemişti ama bu kadarını biliyordu. Eğer gerçek bir dostsan, arkadaşının odanı beden sporları için kullanmasına daima izin verirdin. Hatta aynı koridorda yaşamakta olan hiç tanımadığın birine bile göz yumardın. Keyfine bakmana yalnızca götoşlar itiraz ederdi.

Not –*Dostum*– en azından bir telefon açılmasını gerektirecek kadar muğlaktı zaten. Telefon da işte bu yüzden çalıyordu.

219 numaralı odanın sahibi içeri girmek istiyordu ve bu yüzden kendisini uyarıyordu.

Lennon doğrulunca tüm vücudu sızlamaya başladı. Zamanı yoktu. Yatmadan önce içine birkaç parça giysi doldurduğu plastik torbayı kaparak odadan çıktı. Merdiveni kullanıp bir kat aşağı indi, ana girişte yavaşça yürüdü ve erkekler tuvaletine girdi. Sağda ve solda üçer tane olmak üzere toplam altı duş kabini bulunuyordu içeride. Lennon bir tanesine girerek kıyafetini değiştirdi.

Çocuğun dolabından kasıtlı olarak rastgele kıyafetler almıştı. Siyah bir White Stripes tişörtü, gri bir Penn State sweatshirtü ve ayağına uymayan bir çift spor ayakkabı. Andrew Whalen'in siyah pantolonunu değiştirmemişti—odada gördüğü her şeyden daha iyi oturuyordu üstüne. Ayrıca Timex Indiglo marka bir saati de yanına almıştı, ki Ruslar tarafından çalınan İsviçre Ordu malı platinyum saatine göre çok kalitesiz olsa da en azından saati doğru gösteriyordu. Şu an sabahın 2:30'uydu.

Lennon kendini bok gibi hissediyordu. Hızla yeni bir barınak bulması gerekiyordu yoksa kendine gelemeyecekti. Er ya da geç bilincini kaybedecek ve kampüs güvenliği tarafından bulunacaktı ki onlar da polisi arayıp tüm hikayeyi sonlandıracaklardı.

Lennon böylece St. Neumann yurdunun dışına çıkıp ön basamaklara oturdu. Bir sigarası olsa ne güzel olurdu; neredeyse sigara içiyor olmayı isteyecekti. Karanlığı ve ara sıra yanından geçerek yurda ya da yolun karşısına konuşlanmış olan park yerine yürüyen öğrencileri seyretti. Kırk dakikasını aldı ama sonunda aradığı şeyi bulmuştu; son model Chevy Cavalier'inin açık şoför kapısı önünde duraklayıp şimdi mi kussam yoksa şansımı deneyip sızmadan önce eve mi gitsem diye tereddüde düşmüş sarhoş bir öğrenci.

Lennon hızla o tarafa yürüyüp ellerini abartılı bir biçimde çocuğu yardım ediyormuş gibi kaldırdı. Kampusün bu kısmındaki direklere takılı olan kahverengi dev cam aletleri fark etmişti—güvenlik kameraları. Lennon elini çocuğun sırtına koyar koymaz böbreğine bir tane geçirdi ve çocuğun geçici olarak felç olmasına neden oldu, ardından nefes borusuna bir yumruk daha ve bu da sesini kesmeye yetmişti.

Lennon çocuğu yan koltuğa iterek anahtarlarını aldı ve Cavalier'i çalıştırarak park yerinden Belfield Caddesi'ne uza-

nan tepeyi inmeye başladı. Kampusten uzaklaştıktan sonra durdu. Bunu burada, bu mahallede yapamazdı. Tepeyi geri tırmanarak kendisini yurtların önüne götüren dairesel yoldan geçti. Ardından uzanıp yolcu kapısını açarak çocuğu dışarı itti. Er yada geç kampus güvenliği tarafından fark edilecekti. Hem dostunun sarhoş araba kullanmasına izin veremezdi.

Sıra yeniden barınağa gelmişti. Lennon mahalleyi nerenin daha güvenli olduğunu bilecek kadar tanımıyordu, dolayısıyla tek bildiği yeri denedi: Kelly Drive. Yol boyunca göze çok sayıda köprü ve ağaçlardan oluşan kubbe çarpıyordu. Birinden birini geçici bir barınak olarak kullanabilirdi. Bir süre dolanması gerekti –şehrin bu kısmında bulunan sokaklar kafasını karıştırıyordu, yanmış depolar ve enkaz halindeki alışveriş merkezleri filan– ama Lennon Cavalier'i sonunda I-76'ya çıkartarak Kelly Drive çıkışına girdi. Aradığını üç dakika içinde bulmuş, sıkışık arka koltuğa geçerek uzanmıştı bile.

Suç ve ihanetin işlendiği yere geri dönmüştü, evet, ama burası aynı zamanda Ruslar'ın onu son arayacakları noktaydı. Birkaç saat içinde Lennon uyanıp bir başka araba çalacak, arabayı park ettikleri yere gidip parayı alacak ve bu lanet olası şehirden uzaklaşacaktı. Katie ve Ruslar'ın ilişkisini daha sonraya bırakacaktı. *Eğer* öyle bir ilişki varsa, tabii.

Sokağın çok da uzakta olmayan bir noktasında, Lennon'un –neredeyse on sekiz saat önce dökülmüş olan– kanları çimleri ve Schuylkill Nehri'nin yanındaki çamurları ıslatıyordu.

MONTANA İADESİ

Bilinçsizlik. Kapkaranlık.

Ardından:

Cama vuruluyordu.

Allah kahretsin. Rahatsız edilmekten bıkmıştı. Şansına bakılırsa gelen kesin bir polis olmalıydı. Ya da La Salle'li o sarhoş çocuk arabasını bulmuştu. Kendine uyuyacak başka bir yer bulmalıydı. Ya da en azından arabanın dışında, soğukta uyumalıydı. Ama bunun iyileşmesine bir faydası olmayacaktı. Durmadan yaralanmanın mantıklı düşünme sürecine bir faydası yoktu. Şimdi bile kafasını zorlukla topluyordu.

"Hey, içerideki," dedi bir ses.

Lennon doğruldu ve bir kez daha pişman oldu. Rus çocuğun silahını saklamış olmayı isterdi.

Ucuz bir spor mont giymekte olan bir adam arabanın dışından üstüne bir Glock 17 doğrultmuştu. Klasik polis silahıydı bu—şarjörü on yedi mermi alan, ama tamamen doluyken bir kilo bile çekmeyen, tetiği kolayca çekilebilen bir silah. Silahı iki elle tutan klasik polis pozisyonunu da tanıdı.

"Kilidi aç," dedi hafif peltek bir sesle.

Bu kadar geç saatte bir sivil polis. Arabayı büyük ihtimalle saatlerce içtiği bir polis barından eve dönerken fark etmişti. Ki inanılmaz bir durumdu bu—Lennon iyice gizlenmişti. Ama bir polisin dikkatini nelerin çekeceğini asla bilemezsiniz. Piç kurusu kokusunu almış bile olabilirdi.

Lennon doğruldu ve Kelly Drive'daki tepenin altına park etmiş olan garip bir şey gördü. Farları yanmakta olan, sarı bir taksiydi bu, yolcu kapısı açıktı.

"Hadi dostum," dedi polis.

Lennon omzunu silkti ve uzanıp arka kapının kilidini açtı.

Glock'un namlusu hâlâ Lennon'un üstüne çevriliydi, ama polis hızla arkasını dönüp eliyle taksiye gitmesini işaret etti. Ardından kapıyı açarak Lennon'un yanına bindi. Tabanca her an üstündeydi. Polis sarhoştu.

"Bu gece nasılız bakalım? Ben mi, ben çok iyiyim. Bu akşam oldukça şanslıyım diyebilirim. McGlinchey'in Yeri'nde birkaç saat önce iki sosisli attım ve henüz bir kez bile ishal olmadım. Belki de midem alışıyordur artık."

Lennon sessizce ona baktı. Ne istiyordu bu adam? Serserinin teki değildi. Başka bir şey vardı.

"Hiç şu sosislilerden yedin mi? Sadece bir çeyrekliğe. Siyah Yuengling birasıyla karışınca ortaya bir Philly çalışanının Nirvana'ya en yaklaştığı an çıkıveriyor."

Lennon yavaşça ellerini kaldırdı, biriyle görünmez bir kalem tutuyordu ve diğerinde tuttuğu hayali bir not defterine bir şeyler karaladı. Ardından boğazı boyunca bir kesme işareti yaptı.

"Ah, doğru, haklısın. Konuşamıyordun, değil mi, Pat?"

Lanet olsun. Şu polis. Wachovia işinin üstünde çalışıyor olmalıydı.

Siktir.

"Neden ki? Özgeçmişinde yazmıyordu. Bir banka işi olduğunu tahmin ediyorum. Çenenin altına isabet eden bir kurşun? Yoksa birileri arkandan iş mi çevirdi, boğazını kesip seni ölüme mi bıraktılar? Banka soygunculuğu çok tehlikeli bir meslek olabilir. İşin açıkçası, o işten nasıl tatmin olduğunuzu hiç anlayabilmiş değilim."

Lennon kımıldamadı. Öylece durmuş, adama bakıyordu. Er ya da geç sadede gelecekti herhalde. Lennon da silahı alma-

ya çalışmanın riskini o zaman hesaplayacaktı.

"Merak ettiğin birkaç şey olduğuna bahse girerim, ha Pat? Muhtemelen adını nereden bildiğimi ve seni nasıl bu kadar çabuk bulduğumu merak ediyorsundur. Eh, rahatla, dostum. Senin soruların benim kafamdakilere kıyasla devede kulak kalır. Örneğin: Seni neden bu kadar kolay buldum? Siz zeki soyguncuların şehirden hızlı ve sessiz bir şekilde kaçma yollarını biliyor olmanız gerekmiyor mu? Senin Montana'dan filan iade edildiğine dair haberleri okumayı bekliyordum. Ama hâlâ burada olman bana işin herkesin düşündüğü kadar başarılı gitmediğini düşündürüyor. Ki bu da akla beraberinde başka soruları getiriyor."

Adam –Lennon onun bir polis olduğundan o kadar da emin değildi artık; bir zamanlar öyleydi kesin, ama adamın tavırları *erken emeklilik* kelimelerini fısıldıyordu kulağına– pantolonunun ağını kaşımak için konuşmasına ara verdi. Tabanca hâlâ üstündeydi.

"Ortakların nerede? Üç kişiydiniz. Sen şofördün, zenci ve gerzek de ağır toplardı. Belki de gizli hücre evinizde bekliyorlardır ve senin de burada olmanın başka bir sebebi vardır. Öyle, değil mi? Para hâlâ burada. Güvende olmayı bekliyorsun."

Adam sustu, Lennon'dan bir açıklama bekliyor gibiydi. Yaklaşık bir dakikalık bir sessizlikten sonra Lennon yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi.

"Güçlü sessiz adamı oynuyorsun, ha? Pekala, burada bulunma sebebimi açıklayayım."

Nihayet.

"Seni şu an, şu saniye yüzünden vurabilir ve 20.000 $ kazanabilirim. Ki iyi bir para bu."

Kesinlikle bir polis değildi artık. Polisler bu tür boklar yemedikleri için değil ama bu kadar konuşmazdı. Tabii konuşu-

yor olması adamın Lennon'u herhalükarda yüzünden vuracak olduğu anlamına geliyordu. Şimdi parayı soracaktı.

"Ya da ortalık güvende olunca gidip şu banka parasını alabilir ve bir anlaşma yapabiliriz. Eğer dediğimi anlıyorsan başını bir kez salla."

Lennon başını bir kez salladı.

"Harika. Şimdi ne yapacağımızı söyleye—"

Lennon sağ kolunu öne savurdu, bileği adamın bileğini yakalamış ve Glock'u arka cama doğrultmuştu.

Ama adam tetiği çekmeden önce değil. *Hızlıydı.* Lennon'un bu tür bir şeye kalkışacağını bekliyor olmalıydı.

Mermi kendini omzuna bir çekiç inmiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Kanı o bölgeden uzaklaşmaya çalışırken omzu uyuşmaya başlamıştı. Başarısız olan kanı dışarı akarak Penn State sweatshirtünü ıslatıyordu. Oluşan leke karanlıkta kapkara görünüyordu.

"Bak şimdi," dedi adam sakince, silahı tutan elini Lennon'un güçsüz düşen sağ kolundan uzaklaştırarak, "Bu şekilde bir yere varamayız. Ve ben de sana bu kadar hızlı karar aldırmak niyetinde değilim. Bir erkeğin bu tür şeyleri sessiz ve huzur dolu bir ortamda gözden geçirmesi gerekir. Arabanın anahtarları nerede?"

Lennon gözlerini kapadı, bir yandan çektiği acıyı engellemeye, diğer yandan da bir sonraki hareketini planlamaya çalışıyordu. Aynı kovboyluğu bir kez daha yapmanın bir anlamı yoktu. Düşünmesi gerekiyordu.

Adam yüzünü tabancanın hâlâ sıcak olan namlusuyla dürttü. "Hey. Hadi ama. Basit bir soru sordum. Anahtarlar."

Anahtarlar. Şoför koltuğunun üstündeki güneşlikteydiler. Anahtarları istiyor olması adamın onu bir yerlere götüreceğinin bir göstergesiydi. Düşünmesi, bir şeyler planlaması için

bir fırsattı bu. Silahını Lennon'a doğrultarak süremezdi arabayı.

Lennon güneşliği işaret etti. Adam gülümsedi. "Çok sağol be." Arabadan çıkıp şoför kapısına dolandı, kapıyı açarak anahtarları kaptı. Ardından yeniden arkaya dolanarak bagajın düğmesine bastı. "Lanet olsun, Pat, buranın ne boktan bir halde olduğunu görmelisin," diye bağırdı dışarıdan. "Kusura bakma, ama senin açından pek rahat bir yolculuk olmayacak."

Haklıydı.

CUMARTESİ SABAHI

Size bir banka soyguncusu gibi mi görünüyorum?

—WILLIE SUTTON

HASTALIKTA VE VARLIKTA

Katie kulübeden Michael'a kendisi telefon edene dek orada kalmasını söyleyerek sabah saat 1:55'te ayrıldı. Michael açısından sorun yoktu; yapması gereken işler vardı zaten. Katie'ye dikkatli olmasını ve işler kontrolden çıkarsa kendisini aramasını söylemişti. Hemen yardımına gelecekti. Katie idare edeceğini söylemişti. Onu bu işe karıştırmayı hiç istemiyordu.

Katie'nin San Juan'dan bindiği uçak saat 6:10'da Philadelphia Uluslararası Havaalanı'na inmişti. 6:40'da kiraladığı Buick Regal marka siyah arabaya binmiş, tek parçadan oluşan bagajını arkaya atmıştı. 7:05'te Ritternhouse Meydanı'ndaydı. 7:08'de lüks bir otel/apartman karışımı olan Rittenhouse Kuleleri'ndeki 910 numaralı kapıyı çalıyordu. 7:10'da kapı açılmıştı.

"Katie?"

"Günaydın Henry."

"Senin tatilde olman gerekmiyor mu?"

Katie onu iterek içeri girdi. Kapı 1.275.000 $ değerinde üç yatak odalı bir daireye açılıyordu: Her iki nehre dair manzaralar sunmakta olan zeminden tavana dek yükselen pencereler

ve parke bir zemin. Güzeldi ama binadaki en iyi apartman değildi. Henry Wilcoxson öyle şatafatlı hayata meraklı biri değildi. Yarı emekli bir aracıydı, kârdan belli bir yüzde almak karşılığında diğer ekiplere banka soygunu tertipleyen bir adamdı. Lennon'la yıllar önce birlikte çalışmışlardı, Katie'yle de bu şekilde tanışmıştı. Adam her ikisine de çok şey öğretmişti; ikisi için de bir akıl hocasına en yakın konumda duran kişiydi.

Wilcoxson 1950'lerde farklı bir isimle şehirdeki iki farklı hapishaneden de kaçmış olmasına rağmen –Eastern State ve Holmesburg– Philadelphia'ya yerleşmişti. Şimdilerde şehir merkezi ve banliyölerde bir dizi restoran ve kafe sahibiydi ve özel durumlar haricinde soygun işlerini bırakmıştı. Wilcoxson spekülasyon yapıp tavsiye vermekten hoşlanırdı, daha fazlası değil.

"Kahve? Tam da şimdi yapacaktım."

"Yalan söyleme. Gözlerinden hâlâ uyku akıyor. Bir gelişme var mı?"

"Hayır," dedi Wilcoxson. "Haberlerde gördüklerimiz dışında yok. Tüm işaretler başarılı olduklarını işaret ediyor. Ama sanırım Patrick önceden belirlediğiniz buluşma noktasına gelmedi."

Katie onu duymuyor gibiydi. Bavulunu yere koydu ve gri renkli bir suratla dairenin içinde dolanmaya başladı, pencereden boş boş mavi renkli, parlak Liberty Place kulelerine bakıyordu. "Banyonu kullanabilir miyim?"

Wilcoxson önce şaşkınlıkla gülümsedi, ardından Katie'ye bir göz attı ve hatırladı. "Elbette."

İNCİL CEHENNEMİ

Lennon'un çoktan bayılmış olması gerekirdi. Tabanca yarası ile arabanın bagajına itilip kakılması –"Burnunu sürtelim biraz," diye açıklamıştı eski polis– beynine şalteri kapaması yönünde komutları göndermiş olmalıydı. Ama hayır. Zihni son derece bulanık da olsa Lennon'un bilinci tüm yolculuk boyunca acı verici bir şekilde açıktı: Şehrin engebeli sokaklarından bir garaja girdiklerinde ve bagajdan çıkıp iki küçük metal dolabın desteğiyle ayakta duran kalın, ahşap bir kapıdan geçtiklerinde.

Zincirler ile kalın elastik şeritlerle bağlıydı, hani şu mobilyaları arabanın tepesine bağlamak için kullanılanlardan. Polis eskisi Lennon'un omzuna ve sağ koluna dokunmamıştı ama kalan her yeri sıkıca bağlıydı.

Şehrin neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu—hatta hâlâ şehirde olup olmadığını bile bilmiyordu. Bu adam kimdi, başına neler gelecekti, hiçbirini bilmiyordu.

Lennon'un bildiği bir tek şey vardı: Bu piç kurusuna parayı yedirmeyecekti. Öleceğini bile bilse 650.000 $'ı yanında götürecekti.

"Baksana, burada durmuş ağzına sokacak bir tıkaç bulmakla uğraşıyordum," dedi eski polis. "Ama buna pek de gerek yok aslında, değil mi?"

İki arabalık bir garajdaydılar. Çalıntı Chey Cavalier bir köşede duruyordu; Lennon diğer taraftaki masaya bağlanmıştı. Bu herif –burada yaşıyorduysa bile– garajı aletleri ve ıvır zıvırlar için bir depo olarak kullanıyor olmalıydı. Ergonomik bir kürek. Islak/kuru bir elektrik süpürgesi. Bir bisiklet iskeleti. Paslı bir ızgara. Müsait olan tüm duvarları dolanan ve içleri ağzına dek dolu olan raflar.

"Fazla vaktimiz yok. Hemen bir doktora görünmezsen kanamadan öleceksin. İnan bana, neden bahsettiğimi biliyorum. Ne dayaklar yiyip de ayakta kalan adamlar gördüm. Ama tedavi edilmediği halde bir tek kurşun yarası bile adamı öldürür. Kurşun etini delip geçse bile, ki bence öyle oldu, çünkü arka koltukta da harika bir delik açılmış, birkaç saat içinde omzun sıkıntı yaratmaya başlayacak. Şu anda da pek iyi durumda olduğu söylenemez aslında. Kokmaya başladı bile."

Lennon'un sağ eline bir kalem tutuşturdu ve önüne bir kağıt uzattı.

"Paranın bulunduğu adresi yazman yeterli. Gidip kontrol ederim ve yanımda bir doktorla geri gelirim."

Lennon ona bakmakla yetindi.

"Sana karşı dürüst olmalıyım—anlaşma filan olmayacak. İşbirliği yapman için öyle söylemek zorunda kaldım. Şimdi önünde daha güçlü bir motivasyon aracı var: Hayatta kalmak. Yaşamak istiyorsun, öyle değil mi?"

Açıkçası şu noktada Lennon bundan pek emin değildi.

"Elbette istiyorsun. Ve federallerin gözaltında hayatta olmak Pennypack Parkı'nın ortasına gömülü olmaktan çok daha iyidir." Adam tombul elini Lennon'un kalem tutmakta olan eline dolayarak sıktı. "'Pennypack'in ne anlama geldiğini biliyor musun? 'Derin ölü sular.' Tüm hayatım boyunca burada yaşamama rağmen ben bile ne olduğunu yeni öğrendim."

Sessizlik.

Lennon kağıda bir şeyler karalamaya başladı.

"İşte böyle," dedi adam eğilip kağıda bir göz atarak.

Kaşlarını çattı.

"Ah. Bana siktir çekiyorsun, öyle mi? Pekala dostum. Nasıl istersen." Ortadan kayboldu ve Lennon bir kapının kapandığını duydu.

Lennon hata yaptığını anlamıştı. Öfkesini yutup adama akla yatkın bir mekanın adını vermeliydi—şehir merkezindeki herhangi bir park yeri de olurdu ve adama sahte bir araba modeli ile plaka numarası vermesi yeterliydi. Bu, adamın bir süreliğine ortadan yok olmasını sağlayacaktı: Tahmin edebildiği kadarıyla Philly şehir merkezi ile bulundukları yerin arası arabayla yaklaşık otuz dakika tutuyordu.

Lennon o ismi düşündü—Pennypack Parkı. Aklına bir fikir gelmişti. Lennon soygun için beynine kazıdığı Philly haritasına başvurdu. Şehir merkezinde değildi. Güney ya da Batı Philly'de de değildi; o bölgeleri muhtemel kaçış rotaları için gözden geçirmişti. Belki de banliyölerin yakınındaydı.

Pennypack, Pennypack. İsimde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Altı yüz bin için işe girmiş, pennypack'le çıkmıştı. Ama bu isim Philly haritasının ne tarafında yer alıyordu? Şehrin en büyük parkı Fairmount'tu ve Kelly Drive da parkın tam ortasından geçiyordu. Şehir merkezinin yakınlarında olamayacakları kadar uzun sürmüştü yolculuk, tabii adam cingözlük yapıp aynı yerde dönüp durmadıysa.

Lennon yukarıdaki döşemenin adamın ağırlığı altında gıcırdadığını duydu. Muhtemelen mutfaktaydı, garajın hemen üstündeydi. Su ve gaz boruları dolanarak tavana giriyordu. Yukarıdan adamın sesini bir mırıltı şeklinde duyabiliyordu. Biriyle telefonda konuşuyor olmalıydı.

Lennon kısa bir süre sonra kiminle konuştuğunu öğrendi.

KIRMIZILI KABUS

"Haberlerim var," dedi Wilcoxson cep telefonundan.

"Hiç hoşuma gitmeyecek, değil mi?" diye sordu Katie. Rittenhouse Meydanı'nın etrafında yürüyor, kağıt bir bardaktan kafeinsiz çay içerek soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışıyordu. Her geçen gün daha da zorlaşıyordu dayanması—duyguları, vücut ısısı, hepsi kontrolden çıkmıştı. İçinden Michael'ı aramak geliyordu ama bu bir zayıflık göstergesiydi. Daha yeni gelmişti. Kendi başına halledebilirdi bu işi.

"Hayır. Son anlaşma iptal oldu."

Şifreyi biliyordu ama Henry'nin dediklerini anlayamamıştı. Wachovia Bankası soyulmuştu. Tüm yerel gazetelerde öyle deniyordu.

"Ticaret kısmına bakılırsa," dedi, "anlaşma gerçekleşmiş."

"Doğru. Başlangıçta. Ama finansman aşamasında durmuş ve devreye bir başkası girmiş."

"İçeriden birisi mi?"

"Hayır, bir başka şirket."

"Kim?"

Bir sessizlik oldu. "Bu bilgiyi vermeli miyim bilmiyorum, çünkü henüz hiçbir yere rapor edilmedi. Hatta henüz SEC'e bile ulaşmadı."

SEC = FBI.

"Söyle şunu be," dedi Katie.

"Hadi öğle yemeği yiyelim ve bu konuyu da tüm detaylarıyla konuşuruz. Senin açından farklı seçenekler söz konusu. Ve ailen açısından da."

"Siktirme yemeğini, kimdi o Henry?"

Adam içini çekti. "Kocan işi hakkında seninle konuşmamdan hoşlanmazdı, ama tüm olan biten göz önüne alındığında belki de bunu benden duysan daha iyi olacak. Eyaletin bu kısmına mali açıdan ilgisi artmakta olan yabancı bir şirket."

"Milano bazlı şu şirketi mi kastediyorsun?"

"Hayır. Eee . . . St. Petersburg'daki."

Katie sessiz kaldı. Ruslar mı?

Ruslar bu işin içinde ne arıyordu? Düşün, düşün. Soygun parası kentsel dönüşüme harcanacaktı. Belki de Rus mafyası binaları insanlardan satın almaya başlamış ya da yıkım işini üstüne almaya çalışıyordu. Siktir. Katie Philadelphia hakkında şehrin dış görünümü ve birkaç temel tarihi gerçek haricinde çok az şey biliyordu, ki son yirmi yıl içinde şehirdeki İtalyan mafyasının kökünün kazındığı gerçeği de bunlardan biriydi. Katie'nin Ruslar'ın bu kadar büyüdüklerinden haberi yoktu. Düşün. Bu işten ne çıkarları olabilirdi? Soygundan nasıl haberleri olmuştu?

Ve Patrick'e ne yapmışlardı?

"O şirketin halkla ilişkiler bölümünden bir tanıdığın var mı?"

"Ah Tanrım," dedi Wilcoxson. "Katie, hayır."

MERHABA DE

Aradan yarım saat geçmiş olmalıydı. Lennon omzundan yavaş, kararlı damlalar halinde dökülen kanları hissedebiliyordu. Kendisini esir eden adamın garajında bulunan malzemelerin envanterini çıkarmaktan yorulmuştu artık—kanal kilitleri, çekiçler, fotoğraf çerçeveleri, şeritli testere, yıldız tornavida . . . ama en azından aklının Katie'den uzaklaşmasını sağlıyorlardı. Birkaç saniyeliğine de olsa. Ta ki yeniden Katie'yi düşünmeye başlayana dek.

Lennon'un bu konuyu yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu. Bir başkası ötmüş olmalıydı—Katie değil.

Peki ama bir ihanetle karşı karşıya olduğunu düşündüğünde ilk aklına gelen ismin o olmasının nedeni neydi?

Son bir ay boyunca sergilediği tavırlar. Bir garipti. Katie ketum bir kız değildi—ona karşı en azından. Bir tek şey değildi söz konusu olan; minik ve birbirini doğurmuş gibi görünen birçok küçük olay. Aniden çıkıp gitmeler. O eve döndüğü an nazikleşen telefon konuşmaları. Web tarayıcısındaki "geçmiş"in düzenli bir şekilde silinmesi.

Kes şunu, Lennon. Sana başka kimin ihanet etmiş olabileceğini düşün. Bling değil. Bling ölmüştü.

Ama ceset torbasını açıp bakmadın, öyle değil mi? Diğer iki torbanın borudan aşağı atılıp atılmadıklarını bile bilmiyorsun. Çarpışma anında Bling ve Holden neredeydi? Arka koltuk. Peki minibüs nereye çarptı? Lennon'un şoför kapısına. Çarpışma Holden ile Bling'i dışarı mı fırlattı? Yoksa Holden ile Bling'in Rus mafyasına borçları vardı da borcu kapamak için şoförlerini satmaya mı karar vermişlerdi?

Hayır, Bling değil. Bling fikri de neredeyse Katie kadar saçmaydı.

Tabii Bling ve Katie beraber değillerse.

Hayır.

Önce kanamanı düşün. Kanamayı nasıl durduracağını. Şu masadan nasıl kurtulacağını. Bu garajdan nasıl kaçacağını.

Sonra cevapları.

Arkasında bir kapı açıldı. "İnanamıyorum," dedi bir ses. "Pat, uyanık mısın hâlâ?"

Lennon tavana baktı.

Biri suratına bir tokat attı. "Hey, hadi ama. Kabalaşma. Yanımda bir dostumu getirdim. Patrick Selway Lennon, banka soyguncusu ve kaçak, senden istediğim yanıtları alacak olan adamla tanış."

Diğer adam masanın etrafından dolaştı, Lennon'u tepeden tırnağa süzüyordu. İri bir adamdı. Şişman ya da aşırı kuvvetli görünen tiplerden değil, yalnızca iri, geniş omuzlu ve uzun boyluydu. Burnunun altına kalın, siyah bir bıyık sıkıştırmıştı, yüzünde uykulu bir ifade ve başında da bir Borsalino şapkası vardı. Yorgun, huysuz ve darmadağınık görünüyordu.

"Merhaba de, Pat," dedi eski polis. "Ah, doğru ya, unutmuşum. Affedersin."

İri adam arkasını dönerek garajı incelemeye başladı. "Bir bez gibi bir şeyin var mı?"

"Hmm. Bilmiyorum. Bekle—arkadaki yatak odasını birkaç ay önce boyadım, boya setinin yanında plastik bir elbezi vermişlerdi. Bok gibi oldukları için asla kullanmam. İşini görür mü?"

"Evet. Paketini aç ve şuraya, elemanın sağ tarafına yere koy ve kan sıçramasını istemediğin her şeyin üstünü ört."

Adam plastik bezi bulmuş paketini açıyordu. İri arkadaşı sağ kolunun altından bir Sig Sauer çıkartarak namluya mermi sürdü. Eski polis Lennon'un görüş alanından çıkmıştı. Kağıt buruşturma sesleri geliyordu kulağına.

"Hey, Saugherty."

Adamın kafası yukarı kalktı. "Efendim?"

İri adam nişan alarak Saugherty'i göğsünden vurdu. Adamın parmakları masaya düştü, yüzeye tutunmaya çalışıyordu, ardından kafası öne doğru devrildi, aniden ters tarafa dönmeye karar vermiş bir mafsal gibiydi. Sonra bir guruldama, masadan kopan parmaklar ve gürültüyle yere düştü.

Lennon kafasını kaldırıp iri adama baktı.

Adam da ona bakıyordu. "Ne, açıklama mı bekliyorsun?"

Lennon ona öylece bakakaldı.

"Eh, epey bir hayal kırıklığına uğrayacaksın bugün."

İri adam yürümeye başlayarak basamakları çıktı. Yukarı kattaki döşeme gıcırdıyordu. Telefon numarasını tuşlamaya başladı.

HAYAL KIRIKLIĞI ŞEHRİ

"Okalleşe asla güvenmemeliydim," diye mırıldandı yerden bir ses.

Eski polis, Saugherty, hâlâ yaşıyordu.

"Tanrım, ne kadar canım yanıyor. En azından yere bez koymama izin vererecek kadar kibarmış. Eşyalarımın kirlenmeyecek." Kıkırdamaya başladı, sonra homurdandı. "Ah, güldürme beni."

Lennon dinledi. Bekledi.

"Hâlâ benle misin? Konuşamadığını filan biliyorum da küçük bir öksürüğe ne dersin, ha? Ya da bir homurtu? Islık? Islık çalabilmen için ses tellerin olması gerekmez. Gerekir mi?"

Lennon bir süre düşündükten sonra öksürdü.

"Nihayet. Gerçek bir sohbet işte. Kendimi Helen Keller'in öğretmeni gibi hissediyorum."

Lennon yeniden öksürdü.

"Biliyor musun Pat, son kalan büyük hikayecilerdensin sen. Az konuşup işin özüne iniyor, başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorsun."

Lennon öksürdü—bu kez sabırsızca.

"Peki, peki. Bilincimin ne kadar daha açık kalacağını bilmiyorum. Hatta gri renkli benekler görmeye başladım bile. Sana önerim şu. Tabancamı sana vereceğim ve sen de şu hain piç kurusunu yüzünden vuracaksın."

Hadi bakalım. Hayal kırıklığına uğrayacak olan bir başkası gibi görünüyordu.

"Beni anlıyor musun? Serbest elinle masayı tıklat. Buradan hangi elin olduğunu anlayamıyorum."

Lennon sağ eliyle hafifçe masaya vurdu.

"Güzel. Seninle pazarlık etmeye çalışmıyorum. Aptal değilim ben. Yalnızca bir iyilik yap bana. Erkek erkeğe. O iti öldürüp buradan kurtulursan beni öldürme. Beni bırak git ve ben de seni unutayım."

Her neyse, diye düşündü Lennon.

"Samimi ol. Anlıyorsan öksür. Yalan söylüyorsan bile umurumda değil aslında. Yalnızca beni anladığını bilmem gerek. Ve tüm bu görüntünün altında bir insan evladı olduğunu varsayacağım."

Lennon birkaç saniye bekledi –Saugherty'nin bu işi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünmezse tatmin olmayacağını hissetmişti– ardından öksürdü.

"Bu yeterli."

Bir dizi homurtu ve mırıltının ardından Lennon pürüzsüz bir polimer Glock'un parmaklarına dokunduğunu fark etti.

Tabanca masaya çarptı. Parmaklarıyla uzanıp silahı çevirdikten sonra elini tetiğin etrafına doladı. İşte oldu.

Hayal Kırıklığı Şehri'ne hoşgeldiniz. Nüfus: Yukarıdaki Çalçene Piç.

"Aldın mı?"

Lennon öksürdü.

"Tamam. Güzel. Ben bir süre burada olacağım. Şenlik başlarken beni uyandır."

Saniyeler geçti.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Saugherty. "Amına koduğum."

Uzun bir bekleyişti. İri herif yukarıda her ne yapıyorsa hiç acele etmiyordu. Lennon aklındakileri Saugherty'e sormak için yanıp tutuşuyordu. Kimdi bu adam? Bir başka polis mi? Etrafında polis halesi vardı. Saugherty ile ne planlamışlardı? Muhtemelen Lennon'a işkence ederek 650.000 $'ın yerini öğrenecek, parayı ele geçirdikten sonra da işini bitireceklerdi. Bu herif, Saugherty, işkenceyi midesi kaldırmadığı için güçlü kuvvetli bir arkadaşını çağırmıştı. Güvenebileceğini sandığı birini. Yanlış yargıladığı birini.

Gelelim İri Herif'e. Kafasında ne tilkiler dolanıyordu acaba? Belki de 650.000 $'ın tamamını kendi için istiyordu. Ama eski bir ortağını öldürmek için çok düşük bir rakammış gibi görünüyordu. İri Herif ya salak ve açgözlüydü ya da işin içinde başka bir iş vardı. Lennon'un aklına ikinci ihtimal daha çok yatıyordu. İri Herif'in dediklerini düşündü. "E*pey bir hayal kırıklığına uğrayacaksın bugün*." Lennon için başka planları var demekti bu. Söz konusu olan yalnızca para olsa İri Herif hemen işkenceye başlardı. Ama başlamamıştı. Onun yerine yukarı çıkıp birisini aramıştı. Kimi?

Yukarı kattaki ön kapı gıcırdayıp ağır tabanlar Lennon'un mutfak olarak hayal ettiği odaya girdiğinde cevabını almıştı.

Lanet olsun.

İri Herif Rus mafyası ile çalışıyordu.

Rus mafyası paranın peşindeydi.

Rus mafyası onunla ayrıca muhtemelen nehrin yanındaki boruda ölü bulunan çocuklar hakkında da konuşmak isteyecekti.

Bu yüzden hâlâ hayattaydı. Daha sonra işkence edilmek için.

Lennon elindeki tabancayı hatırladı. Tetiği hafifçe okşadı.

"Bu ne gürültü be," diye mırıldandı Saugherty yerden. "Sanki koca bir müfreze var yukarıda."

Lennon kaç kişiyle karşı karşıya olduğunu bulmak için ayak seslerini saymaya çalıştı, ama bir süre sonra şaşırmaya başladı. Bir cevap arayarak garaj boyunca bakındı. Bir çıkış. Herhangi bir şey.

"Moralini bozmak istemem, Pat, ama bence işin bitti."

HIZLI NİŞANCI

Patrick Selway, Lennon'un işi bitmiş olabilir, diye düşündü Saugherty ama benim değil.

Bırak seni küçük görmeye devam etsinler. Polislikten ayrıldığın andan itibaren küçük gördüler, bırak devam etsinler. Hele de Mothers. Onu göğsünden vursun. Mothers'la zamanında On Beşinci Bölge'de birlikte çalışmışlardı. Mothers onunla kurşungeçirmez yeleğini giymiyor diye hep dalga geçerdi. Saugherty öyle görünmesini istiyordu—II. Seviye'ye siktir çeken adamı oynuyordu. Yeleği gizlice giyiyordu nasılsa.

Jack Daniel's ve pastırma ile hamburgerden oluşan düzenli menüsünü değiştirip diyete girince enteresan bir yan

etkinin farkına varmıştı: Hızla kilo kaybediyordu. Sıçtığımın Atkins'i. Harikaydı. Saugherty yağlarından kurtulup kaslarını korumuş ve kimse farkına varmadan yeleği giyebiliyordu. Saugherty yeleği her an giyiyordu. İkinci derisi gibiydi artık. Bir sır daha. Onu küçümsedikleri bir konu daha.

Mothers onu göğsünden vurmuştu, tıpkı iyi bir polise öğretildiği gibi. Ağırlık merkezinden. Ve evet, aldığı darbe dengesini kaybetmesine yol açmıştı. Ama kalıcı bir zarar görmemişti. Derisi mosmor kesilmişti ama kırık çıkığı yoktu.

Saugherty'nin yerdeki kıvranışları yalandandı ama bir dereceye kadar. Bu bok *canını yakıyordu.* Neyse ki Mothers işi garantiye almak için beynine bir kurşun daha sıkmamıştı. Bir kurşun işini görür diye düşünmüştü. Saugherty şimdi *gerçekte* neler olup bittiğini bulacaktı.

Saugherty Leon-Sokağı'ndaki-kıza-takılan-belediye-başkanı hikayesinin saçmalık olduğunu biliyordu. Belediye başkanı öyle işler yapacak bir herif değildi: Kuzey Philly'li inançlı bir Hıristiyan'dı, otuz beş yıllık karısına aşıktı hala. Başka türlü pisliklere bulaşmışlığı vardı—örneğin bazı eski dostlarına taktığı borçların yerine saydığı şu nakit mahalli ödemeler gibi.

İlk başta Saugherty gerçekten de aldırmıyordu. Mothers hızlı bir iş için iyi para önermişti, hepsi bu.

Ama şimdi işler değişmişti. 325.000 $'dan fazlası söz konusuydu.

Birçok suç ortağının dahil olduğu bir şeyler.

Saugherty silahını dilsiz banka soyguncusuna verdiğine iki kat memnundu şimdi. İlk başta fazla abartıyormuş gibi gelmişti: Mothers'ı temiz bir vuruş yapana dek oyala yeter. Doğru. Mothers üstünü bile aramamıştı. Belindeki tabanca dilsize gitmişti belki, ama Saugherty sırtındaki küçük kılıfının içinde kısa namlulu bir başka silah taşıyordu. Dilsiz soyguncu birkaç

el ateş eder; Mothers bir ya da ikisini yiyerek karşı ateşe başlar ve Saugherty de onu aşağıdan zımbalar. Harika.

Şimdi ise Saugherty silahı dilsize vermenin önemini kavrıyordu. İlk hareketi o yapsın, ilk kurşunları da o yesin. Saugherty kaç tane ayak sesi duyduğuna, Mothers'ın yanında kaç kişi olduğunu tahmin etmeye konsantre oldu.

Tahmin etmek zorunda kalsa üç derdi.

Dilsizin ölmeden önce bir ya da ikisini zımbalamasını umut ediyordu. Bu da Saugherty'e en az iki tane kalması anlamına geliyordu. Herifleri şaşırtabilirse sorun olmazdı. İlk Mothers'ı –muhtemelen en tehlikelileri oydu– ardından da diğerlerini vuracaktı.

Saugherty geriye uzanarak parmaklarını gizli tabancanın etrafına doladı.

"Hey," diye seslendi dilsize. "Ağırlık merkezine nişan al."

650 $ HAKARETİ

Babalar I-95'in Academy Sokağı çıkışının yakınlarında bulunan Frankford Caddesi'ndeki bir restorantta oturuyorlardı. Çok erken bir saatti—neredeyse sabahın 8:00'ı. Uzun bir gece olmuştu. Telaşlı telefon görüşmeleri ikisini de yataklarından kaldırmıştı. Neler olup bittiğini anlamak için bir dizi görüşme daha gerekmişti. Ve nihayet, bu kahvaltıyı ayarlamak için bir dizi görüşme daha.

"Lisa nasıl?" diye sordu Evsei Fieuchevsky.

"İyi, iyi," dedi konuğu, Raymond Pereli. "Senin oğlanlar ona iyi bakıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ya . . . senin oğlan?"

Fieuchevsky yüzünü ekşitti. "Hâlâ kayıp."

"Hay içine sıçayım."

"Aynen öyle. Boktan bir durum."

Lisa.

Mikal.

Babaların ikisinin arasındaki bağlantıdan haberleri yoktu.

Lisa Pereli üç aydır Andrew Whalen isimli La Salle Üniversitesi son sınıf öğrencisiyle çıkıyordu—tam da Lisa'nın arkadaşlarından birinin Whalen'i terk ettiği sömestr tatilinden bu yana. Çok iyi anlaşıyorlardı. Lisa Andrew'in huyunu suyunu zaten biliyordu; Kimberly'i şikayet ederken yeterince dinlemişti. Çocuğun huylarının etrafından nasıl dolaşacağını, onları nasıl kullanıp istediği şekle sokacağını çok iyi biliyordu. Çoğunlukla.

Büyük bir tesadüf eseri Andrew Whalen Kuzeydoğu Philadelphia'da konuşlanmış olan şüpheli bir Rus mafya babasının oğlu Mikal Fieuchevsky ile aynı Rock grubunda çalıyordu.

Güneydoğu Pennsylvania Suç Komisyonu bu ilişkiyi tesadüf olarak görmüyordu. Andrew Whalen'in yurt ve ev telefonlarını Whalen-Perelli ilişkisini duydukları gün olan 10 Ocak 2003'ten beri dinliyorlardı. Suç Komisyonu bu olayı kökü kazınmış İtalyan mafyası ile yeni gelişmekte olan genç ve sert mafyası arasında direk bir bağlantı olarak görüyordu. İlişkinin bir paravan olduğu sonucuna varmışlardı; kamera kayıtları ve fotoğraflara bakılırsa Whalen kendine haftada en az üç kez saksafon çektiriyor, karşılığında da Rus mafyasının başı olduğundan şüphelenilen Evsei Fieuvhevsky ile bitik bir konumda bulunan Philly İtalyan mafyasının yöneticilerinden Ray Pereli arasında mesaj, talimat ve zaman zaman da nakit

para taşıyordu. Suç Komisyonu Ray "Chardonnay" Perelli'nin genç aracılarına iyi davrandığını açığa çıkarmıştı. Kızının Andrew'in cinsel organına gösterdiği özel ilginin yanında Whalen'a sahne şovları sırasında kullanması için antika bir Yahama DX7-II hediye etmişti. Doğumgünü hediyesi olarak.

Suç Komisyonu yanılıyordu. Andrew Whalen Mikal'ın babasının hafif karanlık geçmişinden haberdardı ama Lisa'dan haberi yoktu. Tek bildiği şey kızın hükmetmeyi seven bir karakteri olduğuydu ama aynı zamanda şimdiye dek birlikte olduğu en şehvetli kadındı Lisa. Yüksek bir bakım maliyeti vardı ama muazzam bir performans gösteriyordu. Değiyordu da. Durmadan kızın kapısında bitiyordu. DX7-II'nin de zararı olmamıştı, elbette.

"Buyur," dedi Fieuchevsky, kahverengi formika masanın üstüne bir zarf uzatarak. "Vermiş olduğumuz zararı karşılaması için."

Pereli gülümedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Israr ediyorum."

Pereli zarfı reddediyormuş gibi bir hareket yaptı ama birkaç saniye sonunda alıp ceket cebine soktu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sahte sıcak gülümsemeyi takınma sırası şimdi Fieuchevsky'e gelmişti. "Yok, yok. İşimizi bitirdik. Etinin keyfini çıkar."

"Hey, yardım etmek istiyorum."

Bu nezaket dansını Perelli'nin eti –ya da onun deyimiyle "kiremitli pislik"– ve Fieuchevsky'nin domatesli omleti ve ısmarladıkları pastırma ve votka bitene dek sürdürdüler. Sohbetleri garip ve dikkatli bir hal almıştı. Fieuchevsky katlanmış bir FBI Aranıyor ilanını masaya yayınca konuları bir anda değişiverdi.

"Ya da sen veya sizinkilerden biri bu adamı görürseniz," diye açıkladı, "kendisiyle önce ben görüşebilirsem çok memnun olurum."

Pereli ilanı alıp cebine soktu. "Yardımcı olursam ne mutlu bana."

Fieuchevsky, kılıksız herif göbeğindeki yağların altından çükünü bile bulamaz, diye düşünüyordu.

Pereli ise, Rus ibneleri geriliyor, oyuna girme zamanımız geldi, diye düşünüyordu.

Birinin cep telefonu çaldı. Fieuchevsky'ninkiydi. Açıp dinledi, ardından Perelli'ye gitmek zorunda olduğunu söyledi. Perelli'nin de birden gitmesi gerekmişti ve ayrılmadan Fieuchevsky'e 8.95 $'lik kahvaltı için teşekkür etmeyi ihmal etmedi.

Dışarıda, gümüş renkli BMW'sinin içinde Perelli zarfı yırtıp açtı. Şaşkına dönmüştü. Zarfın içinde 650 $'lık kişisel bir çek yer alıyordu. Not kısmına şöyle yazılmıştı: "Üniversite pencere demirleri."

Yurt penceresinin lanet olası demirleri.

Kızının üstüne kalın enseli üç Rus piçi çullanmıştı ve bu komünist piç kendisine yalnızca 650 $ mı öneriyordu?

Perelli o an yediği eti kusmak isterdi. O Fieuchevsky ibnesinin arabasının ön camına.

Bul şu herifi. Patrick Selway Lennon. Banka soyguncusu.

Hadi bakalım, sıçtığımın Rus piçi. Kendi göt deliğini bul ve şans getirmesi için birkaç kez parmakla. Şu Rus ibneleri şehre akıyor, sanki ezelden beri işleri onlar yönetmiş gibi davranıyorlardı. 2001 yazındaki o çılgın suçlamaları hatırlayınca pis pis güldü. Ardından şu salak antikalar gelmişti, polislerin patron mahkemedeyken karısının yatağının altında buldukları getir götür işleri yapan tek bacaklı oğlan gibi. Ruslar bir

zamanlar muazzam günler yaşamış olan bir imparatorluğu yağmalıyorlardı.

Perelli sinirden deliye dönerek gazladı. *Gerçekten* çok ama çok öfkelenmişti.

ÜÇÜNCÜ ELEMAN

Silahlı zenciler garaja girdiğinde Saugherty tahmininde haklı çıktığını fark etti. Mothers haricinde üç herif daha vardı. Kendini iyi filan hissetmemişti elbette.

Belki de dilsizin şansı yaver gider ve şu heriflerin ikisini gebertirdi. O durumda Saugherty'e de yalnızca iki tane kalıyordu. Şansları çok yüksek değildi ama başarabilirlerdi.

"İplerini kesin," dedi bir ses.

Ellerinde bıçak bulunan iki eleman dilsizi bağlayan ipleri kesmeye başladılar. Dilsiz silahı o an için saklamış olmalıydı. Hadi ama, diye düşündü Saugherty. Ateşe başla. Bam bam. Bir, iki herifi devir. İkisini de bana bırak. Silahı tutan eli terlemeye başlamıştı bile. Hem aksiyona hazırlanıp hem de ölü rolü yapmak kolay bir iş değildi. Göğsü çok acıyordu. Şanssız bir anda bir kas spazmı geçirmeyeceğini umut etti.

Sonra beklenmedik bir şey oldu.

Dilsiz yerinden kurtularak aynı anda masayı – Saugherty'nin yıllar önce Mt. Airy'deki ıvır zıvırı karıştırırken bulduğu eski, kalın, ahşap bir kapıydı aslında– üstüne aldı. Kapı sırtında olmak üzere garajın zemininde ilerlemeye başladı, çaresizce kabuğuna sığınmaya çalışan bir yengece benziyordu. Dilsiz kapıyı bir kalkan gibi kullanmaya çalışıyordu.

Silahlı üç adam güldüler. Islık çalıp Lennon'u yuhaladılar, "Hey, beyaz çocuk. Nereye gidiyorsun?" Onları kim suçlayabilirdi ki? Çok acıklı bir görüntüydü.

"Kapının size bir faydası yok, Bay Lennon," dedi Mothers, dudaklarında bir gülümseme ile.

Adamlar kabarık paltolarının içinden hafif makineli tüfeklerini çıkarıp şarjör taktılar. Emniyetler açıldı. Diğer ikisinin siyah renkli yarı otomatik tabancaları vardı, ki onlar da namluya mermi sürdüler. Garaj keskin metal tıkırtılarıyla dolmuştu. Bir tek makineli tüfek bile Saugherty ile dilsizi ikiye ayırmaya yeterdi. Lanet olsun, bu heriflerin ateş güçleri bir polis karakoluna saldıracak kadar çoktu.

"Bir tek kolun yeter bize," diye devam etti Mothers. "Kalanının bir önemi yok. Bu çocuklar kollarını o sikik kapıdan cerrahi anlamda birkaç saniye içinde sökebilir. Uzun yaşamazsın ama işlerine yarayacak kadar uzun yaşarsın."

Kapı yalpaladı. Dilsiz nihayet silahını çekecek miydi?

Çekiyorsa bile, ne bok yemeyi düşünüyordu bir tek tabancayla?

Durum berbattan *rezile* dönüşmüştü şimdi. Saugherty'nin taktiksel anlamda tek avantajı dört adamın da kendisine arkalarını dönüş olmalarıydı. Atağa kalkmayı deneyebilir ve altı hızlı, temiz atışta her birini . . . hayır, saçma bir fikirdi bu. Diğerleri dönüp onu parçalarına ayırmadan önce ikiden fazlasını indiremezdi.

Kapı garajın zemininden birkaç santim yükseldi. Saugherty'nin Glock'unun namlusu gözüktü.

Adamlar daha da çok gülerek nişan almaya hazırlandılar.

Dilsiz ne yapıyordu böyle?

"Pekala. Birileri şu orospu çocuğunun bacağını nazikçe koparabilir mi?"

Saugherty dilsizin nişan aldığı yeri takip etti. Garajın zemini boyunca ilerliyor, Saugherty'nin kafasının üstünden geçerek arkasına, nereye uzanıyordu böyle? Dönüp baktı.

Izgarasının benzin tankı.

Aman Tanrım.

"Hadi *bunu* da koparsanıza, siktiğimin ibneleri," dedi dilsiz. Glock'u ateşledi.

KAPIDAN DIŞARI

Patlama onu garajın duvarına uçursa da kapı dayanmıştı. Lennon ahşabın içinden geçmeye çalışan ısıyı hissedebiliyordu. Kapı çok fazla dayanmayacaktı. Hatta büyük ihtimalle alevler içindeydi. Saugherty'nin silahı hâlâ elinde olmak üzere yavaşça ayağa kalktı. Ahşap kapının üstünden baktı.

Saugherty'nin garajı cehenneme dönmüştü. İçeride bulunan hemen her şey ya simsiyah kesilmiş ya da yanıyordu, ki silahlı zenciler de buna dahildi (Rus mafyası değillerdi herhalde). Bir tanesi yerde kıvranıyordu, Lennon adama bir kurşun sıktı. Dumanın içinden başka hayatta kalan olup olmadığını görmeye çalıştı. Kararsız olunacak zaman değildi. Boğazına kadar cinayete batmıştı. En azından işini düzgün görecekti.

Ama alevler kontrolden çıkmıştı. Dışarı çıkması gerekiyordu artık. Bilincini kaybetmeden ne kadar daha dayanabileceğinden emin değildi zaten. Vücudu çığlıklar atıyor, omzu daha da gürültülü çığlıklar atıyordu.

Dışarı en kolay çıkış: Kapıyı kullan.

Alüminyum garaj kapıları çoktan bel vermişti bile. Lennon seslerini duyabiliyordu. Ahşap kapısını kaldırarak –ne

ağır bir orospu çocuğuydu bu da– garaj kapısına yüklendi. Alüminyum kapıların içinden geçti. Kapıyı birlikte yere düşmeden bıraktı ve yan tarafa tökezledi.

Tüm sinir uçlarına taze acılar serpiliyordu. Ayağa kalk, ayağa kalk, dedi kendi kendine. Saçları bir barbekü çukuruna düşmüş gibi katılaşmıştı. Ayağa kalkarak hızla etrafına bakındı. Yönünü bulamıyordu. Lanet olası bir banliyö çıkmazına benziyordu burası. Yolun karşısındaki çimlerin üstüne sarı renkli plastik bir üç tekerlekli bisiklet tünemişti. Aydınlık, güneşli bir ilkbahar günüydü. Güneş cildini yakıyordu.

Ve arkasında barbeküde pişmiş beş tane adam yatıyordu—üçü muhtemelen çete üyesi ve diğer ikisi de polisti ya da eski polis. Lennon'un kolundaki kurşun hâlâ duruyordu, vücudunun her yanı yara bere içindeydi. Ayrıca elinde bir silah ve Philadelphia şehir merkezindeki arabanın bagajında da onu bekleyen 650.000 $'ı bulunuyordu.

Lennon yürümeye başladı. Yanan ev ile görgü şahitlerinden uzaklaşması gerekiyordu. Büyük ihtimalle çok geç kalmıştı gerçi. Perdelerin arkasından bakmakta olan yüzleri görebiliyordu.

Canına tak etmişti artık. Wachovia soygunundan bu yana neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Kaçışın sona erme zamanı gelmişti artık.

Sıcak hava algılarını açmıştı, en azından o öyle zannediyordu.

Yapması gereken şeyler:

Bir araba bul.

Bir market bul. Şehirlerarası telefon kartı ve bir Philadelphia haritası yürüt.

Omzundaki yaraya alkol dök.

Yaranın etrafını turnikeyle sar.

İltihap kapmaması için İsa'ya dua et.

Nerede olduğunu bul.

Katie'nin cebini ara. Yeterince düşünmüştü. Bilmek istediklerini otuz saniyelik bir konuşmada öğrenebilirdi.

Katie'yle buluş. Ya da boşver, bu konuyla sonra ilgilen.

Kendine şehirden bir çıkış ayarla, parayı da yanına al.

Asla, ama *asla* bir daha Philadelphia'ya gelme.

TATLI BİR SIKINTI HATIRASI

Saugherty Colony Sokağı'ndaki evini o zamanki karısı Clarissa ve beş yaşındaki oğlu ile 1988'de satın almıştı. Evin fiyatı 65.000 $'dı, ki bir polisin maaşı göz önüne alındığında ufukta can sıkıcı kredi ödemeleri görünüyordu. Aradan geçen on beş senede emlak piyasasındaki gelişmelerden dolayı ev fiyatını ikiye katlamıştı. Aradan geçen on beş senede Clarissa gitmiş, beş yaşındaki oğlu epilepsi hastası bir Ecstasy bağımlısı olup çıkmış ve polis maaşı hepsini besleyemez olmuştu. Clarissa ile oğlu toparlanıp Warminster'e taşınmışlardı; Saugherty evi sadece tembellikten tutmuştu. Şehir merkezine yakın bir yer kiralamak istiyordu ama bunu asla yapamamıştı.

Ama bu ilkbahar gününde arka bahçesinde oturmuş 135.000 $ (o anki piyasa değeri buydu evin) değerindeki evinin yanmasını izlerken Saugherty bunların hiçbirini düşünmüyordu. Aklı hâlâ başka bir yerdeydi.

Hayır, bir zamanlar çok güvendiği en yakın arkadaşı Earl Mothers'ın yanan garajının içinde kül olduğu gerçeğiyle ilgilenmiyordu.

Hayır, ağır silahlı o diğer üç herifin de –zenci mafyasının alt seviyeli elemanları olmalıydılar– geberip gitmeleriyle ilgilenmiyordu.

Saugherty'nin aklındaki şey içerideki ölüleri açıklamak için er ya da geç kendine bir hikaye bulmak zorunda olduğu gerçeği de değildi.

Dilsizi düşünüyordu.

Herif *konuşmuştu.*

Tüm bu zaman boyunca konuşabiliyordu. Aylardır, belki yıllardır kandırıyordu milleti. Saugherty o ilandaki bilginin ne kadar eskiye dayandığını bilmiyordu ama çok yeni olmadığından emindi. Patrick Selway Lennon uzun bir süreden beri insanları kandırıyordu. Muhtemelen bir şoför olarak değerini artırıyordu bu özelliği—polise ötme şansı olmayan bir suç ortağını kim istemezdi ki?

Hayatı tehlike altına girdiği an bile sessizliğini korumuştu.

Peki ya o en son söylediği şey neydi? İrlanda aksanıyla.

"Hadi bunu da *koparsanıza, siktiğimin ibneleri,*"

Sabrı taşmıştı. Sabrının da bir sınırı vardı ve taşmıştı. Bu işine yarayabilirdi.

Saugherty'nin herifi bulması gerekiyordu şimdi. Onun da patlamadan kendi gibi kurtulduğunu varsayıyordu. Elinde tuttuğu kapı muhtemelen onu korumuştu. Tank patladığında Saugherty bodruma inen garaj kapısına henüz varmıştı. Dilsizin nişan aldığı noktayı gördüğünde ölü numarası yapmayı kesmişti. Yerinden fırlamış, kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Dört herifin ikisi –Mothers dahil– başlarını çevirip Saugherty'nin koşuşunu izlemişti. Diğer ikili ise Lennon ve kapının altından uzanan silaha odaklanmıştı. Oda saniyeler sonra alevler içinde kalmış ve Saugherty kendini bir koltuğun arkasına atmıştı. Üstünden bir alev topu geçmiş ve bodrumda

bulunan her şey havaya uçmuştu. Dışarı çıkabilmek için eline geçirdiği bir sandalyeyi bodrumun penceresine doğru fırlatmak zorunda kalmıştı.

Lennon dışarı çıkmamıştı. Saugherty çimlerin üstüne oturup elinde tabancasıyla dilsizi beklemişti.

Ön taraftan çıkmış olmalıydı.

Saugherty evin etrafından dolanarak sokağa çıktı. Bir mağaza yöneticisi olan yan komşusu Jimmy Hadder kolundan tuttu. "Tanrım, iyi misin?"

"Eve girdiler," diye mırıldandı Saugherty. "Bir grup zenci beni bayıltıp soydular ve evi ateşe verdiler." Aklına ilk gelenleri saydırıyordu. Daha sonra açıklayamayacağı bir şeyler söylemeden susması gerektiğini fark etti. "Heriflerin biri kaçtı—onu gördün mü Jim?"

"Evet—Axe Factory tarafına doğru gitti. Ama beyaz gibiydi sanki."

"Bugünlerde farkları mı kaldı. Sağol Jimbo."

Axe Factory Caddesi, Colony Sokağı'nın açıldığı cadde. Oradan iki seçeneği vardı: Doğu ya da batı. Saugherty komşusuna teşekkür ederek çıkmaz sokağın ucuna doğru koşmaya başladı.

Park yerine bir göz attı: Kimse yoktu. Welsh Geçidi'ne döndü: Köşeyi dönmekte olan adam gözüne çarptı.

Yakaladım seni.

Saugherty Lennon'dan aldığı arabaya binmek için geri döndü, ardından arabanın da garajın içinde olduğunu fark etti.

SÜPERMARKET

Hennon Tolbut isimli bir sokağın kenarında durmakta olan 1997 model yeşil renkli bir Chevy Cavalier'i çalmıştı. Düz kontak yapmayı bir Chevy üzerinde çalışarak öğrenmişti. Hem arabanın alarmı yoktu, ayrıca direksiyona bağlı olan sopa da kilitli değildi. İnsanlar o sopaları asla kilitlemiyordu. Ama arabayı daha da çekici bir hale getiren şey arka koltuğa fırlatıp atılmış olan sweatshirttü. Lennon birkaç sokak gittikten sonra arabayı kenara çekip kendi kanlı, yırtık sweatshirtünü çıkartarak yenisini giydi. Üstünde parlak harflerle Father Judge Lisesi yazıyordu giysinin. Bir gecede üniversiteden liseye düşüvermişti işte.

Birkaç sapağın ardından kendini ana caddeye benzeyen bir yolda buldu—Welsh Geçidi. On dakika ötede, esas ana arter olan Roosevelt Bulvarı'nın karşısında bir 7-Eleven vardı. Lennon arabayı park ederek dükkana girdi. Omzu acıyor, derisi yanıyordu. Ve Saugherty haklıydı. Etrafını berbat bir koku sarmaya başlamıştı. Yanmakta olan evle arasına birkaç kilometre koyduktan sonra temel ilkyardım hamlelerine başlıyordu. Yaranın üstüne votka döküp sarması gerekse bile...

219 numaralı odanın sahibi ortalıkta para bırakmamıştı; üniversiteli çocuklar asla yapmazdı böyle bir şey. Dolayısıyla Lennon'un dükkanı soyması gerekmişti. Bunu yapmayı istemiyordu, çünkü dikkatleri üstüne çekecekti. Ama telefon kartları tezgahın arkasındaydı ve ulaşması mümkün görünmüyordu.

Hem arabadaki parayı alana kadar biraz bozukluğa ihtiyacı vardı. Hem biraz önce geberttiği heriflere kıyasla 7-Eleven soymak devede kulak sayılırdı.

Lennon kendine Philadelphia sokaklarını gösteren detaylı bir harita seçti. Roosevelt Bulvarı'nı geçince nerede olduğunu

daha iyi anlar gibi olmuştu, haritaya çabucak bir göz atınca bu düşüncesi doğrulandı. Şehir merkezinden yirmi beş dakika uzakta, Kuzeydoğu Philadephia'daydı. Saugherty onu evine götürmüştü. Haritaya bakılırsa geri dönmenin en kısa yolu şehir merkezine uzanan I-76'yla birleştiği yere kadar 1. Geçit olarak da bilinen bulvar boyunca ilerlemek gibi görünüyordu. Haritayı rafa geri koydu.

Philadelphia Daily News'in bir kopyasını, bir paket pişmiş tavuk göğsü –kolay protein– ve bir şişe su aldı. Bir süre düşündükten sonra Old Spice marka deodorantı da listeye ekledi. Hepsini tezgahın üstüne koydu.

Kasadaki oğlan aldıklarını poşete sokarken ona bir garip bakıyordu. Çocuğun Father Judge Lisesi'ne gidiyor olma ihtimali vardı. Lennon sweatshirtünün alt kısmını kaldırarak ona kot pantolonunun bel kısmına tıkıştırdığı Glock'u gösterdi. Önce kasayı, ardından da poşeti işaret etti. Çocuk anlamıştı. Kasayı açıp banknotları çıkartarak poşetin içine koydu. Lennon ardından telefon kartlarını işaret etti.

"Kaç tane?" diye sordu çocuk.

Lennon parmaklarını elinin içine doladı. *Ver şunları bana.*

"Peki." Çocuk bir deste karta uzanarak poşetin içine attı.

Lennon poşeti aldı.

"Sınıfta görüşürüz," dedi sırıtarak. Bakışlarından çocuğun da bunu dört gözle beklediği anlaşılıyordu. Lennon muhtemelen uzun süredir hayalini kurduğu bir fantezisini gerçekleştirmişti. *Hey dostum, ne soygundu ama be!*

Arka tarafta bir güvenlik kamerası vardı, ama şu noktadan sonra bunun bir anlamı yok, diye düşündü Lennon.

Roosevelt Bulvarı boyunca on beş dakika gittikten sonra Lennon yan şeride yanaşarak bir alışveriş merkezinin geniş park yerine saptı. Strawbridge süpermarketinin içinde bir te-

lefon bularak kartlardan biri ile Katie'nin tek kullanımlık cep telefonunu aradı: Acil durumlar için olanı...

Telefon kartları soygun planlaması açısından yol haritalarının icadından bu yana en önemli malzemeler sayılırdı. Kesinlike izleri takip edilemiyordu—uzun mesafe dakikalarını toplu halde ucuza satın alan kazıkçı şirketler bu kartları evlerine telefon alamayacak kadar yoksul veya uzun mesafe şirketleri tarafından reddedilecek kadar kötü şöhrete sahip insanlara ya da görüşmelerinin takip edilmesini istemeyen suçlulara satıyordu. Kartlar dakika başına ödenen para açısından ciddi bir tasarruf sağladıklarını iddia etseler de bu doğru değildi. Ama bu kartları kullanıp bir kez kullanıldıktan sonra çöpe atılan cep telefonlarını aramanız halinde son derece güvenli bir konuşma yapabiliyordunuz.

Katie'nin telefonu beş kez çaldıktan sonra devreye otomatik bir telesekreter girmişti.

ARAMA

Katie'nin cep telefonu öttü. Lanet olsun. Açma şansı yoktu. Beretta'nın namlusunu şu Rus gangsterin ağzına dayamışken değil.

Bir dakika.

Bu kullanıp atılan numara yalnızca iki kişide bulunuyordu. Biri Patrick'ti. Ki bu da şu ketum ağızlı Rus ibnesiyle müzakere etmesine gerek kalmadığı anlamına geliyordu.

"Bir saniye bekle, tamam mı? Tabii ki yapacaksın." Katie çantasını karıştırıp telefonu buldu ve bir eliyle açıp kulağına dayadı ama geç kalmıştı. Arama sonlanmıştı. Siktir.

Silahı herifin ağzından çekerek kabzayla başına vurdu. Bir

yardımı dokunmayacaktı zaten. Hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu. Katie mesajlarını kontrol ederken tabancayı herifin kanepesine sürerek temizliyordu.

Rus'u bulması zor olmamıştı. Henry isim vermeyi reddetmiş ve olan biteni etraflıca düşünmeleri için dairesine gelmesi konusunda kendisine yalvarmıştı. Ama nihayet geri adım atmış ve ağzından bir isim çıkmıştı: Evsei Fieuchevsky. "İşe dahil mi bilmiyorum, ama kimin dahil olduğunu bilen birilerini tanıyor olabilir."

Fieuchevsky hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu, pek de fark etmiyordu zaten. Masasının çekmecesinde yaptığı arama sonucunda eski moda bir adres defteri bulmuştu. Defterdeki birileri Patrick'in başına neler geldiğini biliyor olmalıydı.

ÇIKIŞ

Lennon mesaj bırakmamıştı. Asla bırakmazdı—değmezdi ki. Daha sonra tekrar denerdi. Katie'nin acil durum telefonun açmadığı gerçeğini çok kurcalamamaya çalıştı. O numara bir tek kendinde vardı. Ya duş alıyordu, geçici olarak telefondan uzaktaydı. Ya da ölmüş olmasını bekliyordu. Ve artık yaşadığını öğrenmişti.

Bunları düşünecek zamanı yoktu şimdi.

Listedeki diğer maddeye geçelim.

Philadelphia'dan bir an önce ayrılmaya can atıyordu.

İNSAN AVI

Saugherty Lennon'un telefon edişini izledi. Ağzını oynatmamıştı. Bir mesaj mı alıyordu, yoksa talimatları mı dinliyordu? Saugherty neredeyse yeniden polis olmayı isteyecekti. Strawbridge'in telefonlarına birini yerleştirip kiminle konuşulduğunu bulabilirdi. Ama artık yalnızdı. Bu işi tek başına halledecekti. Komşusu Jimmy'den ödünç aldığı –mavi renkli bir Kia– arabanın içindeydi.

Mothers'ı aramak yılın yanlışı olmuştu. Aynı hatayı bir kez daha yapmayacaktı.

Lennon'u paranın bulunduğu yere kadar takip edip vurduktan sonra parayı alacaktı. FBI'yı arayıp ihbarda bulunacaktı. Gelip herifi alsınlar, pislikle onlar uğraşsın. Yine de Saugherty'nin bir hikayesi olması gerekiyordu ama bu konuyla daha sonra uğraşacaktı.

Lennon Strawbridge'den ayrılmış, ama çalıntı arabasına dönmemişti. Mağaza boyunca geziniyordu, telaşlı koşuşturmacanın bulunduğu kısımdan uzaktaydı ve kendine yeni bir araba seçmişti bile—eski model bir Chevy. Birkaç saniye içinde arabanın içindeydi. İnanılmaz. Oğlunun *Grand Theft Auto III* diye bahsettiği bilgisayar oyununu hatırlatmıştı ona. "Bundan hoşlanacaksın, baba," demişti çocuk, ama oyun Saugherty'i dehşete düşürmüştü. Oyun araba çalan, soygun yapan ve adam öldüren bir adamın etrafına kuruluydu; yaptığınız skor ya çaldığınız ya da yeraltı dünyasından kazandığınız dolarlar ile belirleniyordu. Oğluna bakılırsa "aranıyor" yıldızlarına sahip olmak da oyunda şöhret kazanmanın yollarından biriydi, en fazla altı yıldızınız olabiliyordu—ve bunu yapmanın en kolay yolu da polis öldürmekten geçiyordu. Oğlu oyuna bayılıyordu. Babasının bir zamanlar karınlarını doyurmak için bir polis olarak çalıştığını, polis haklamanın kendilerine şöh-

ret getireceğini düşünen gerçek pisliklerle yüz yüze geldiğini unutmuş olmalıydı.

Her neyse, oyundaki ana karakterin araba çalmak konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu, ister park halinde, ister içinde birileri olsun. Tek yapmanız gereken şey adamınızı arabaya yaklaştırıp düğmeye basmaktı. Bu herif, sanki o düğmeye basıyor gibiydi. Bum. Arabanın içindeydi.

Saugherty onu park yerinden Roosevelt Bulvarı'na dek takip etti.

Herifin özgeçmişini okumaya daha fazla zaman ayırmış olsaydı keşke. Herkes Saugherty'i küçümsüyordu, Saugherty de bu sahte dilsizi küçümsemişti.

Neydi hikayesi acaba? Diğer iki ortağı neredeydi ve paraya neden sahip çıkmıyorlardı? Yoksa çıkıyorlar mıydı? Lennon da kendi üçte birini kurtarmaya mı uğraşıyordu?

Hayır. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Profesyonel soyguncular asla soydukları şehirde dolanmazlardı. Hızla saldırıp çekerek giderlerdi. Lennon'u burada tutan bir aksama olmuş olmalıydı.

Ama neydi bu?

Lanet olsun, Saugherty. Beynini salamuraya yatırmadan önce gayet iyi bir dedektiftin. Bul şunu. İlerisini düşünmeye devam et. Pennypack Parkı'na sıkışmış şu anki boktan hayatından çıkıp daima sahip olmayı arzu ettiğin hayata kavuşmanı sağlayabilir bu iş.

Komşusunun arabasındaki saat sabahın 9:34'ünü gösteriyordu. Bu kadar erken saatte ayakta olmayalı yıllar olmuştu.

Tüm gece ayakta mıydı? Evet.

Lennon Roosevelt Bulvarı'nın sonuna dek gitti, aşağı Kuzeydoğu Philly ile Logan, Hunting Park, Feltonville ve geçmişte parlak günler geçirmiş olan diğer mahallelerden –her yer

fabrika, şekerci dükkanı ve restoranlarla doluydu, tüm bölge sakinleri kapılarının önünü süpürürdü– geçiyordu. Şimdiyse çürüyorlardı. Birileri bu mahallelerin hâlâ kurtarılmaya değer olduklarını düşünüyordu. Bu insanları zaman zaman bulvar boyunca görebilirdiniz. Yeni boyanmış ve temiz tenteli bir evde mesela. Ama sorun şu ki, bu evler genellikle şehir planlamacıların nihayet yıkımını talep ettikleri bir dizi başka evin yakınlarında olurdu. Kimse artık bu tür yerlere taşınmak istemiyordu—hele ki o mahalleyi kurtarabilecek türden birileri asla.

Saugherty Lennon'un manzara hakkında ne düşündüğünü merak etti—eğer etrafına bakıyorsa tabii. İlana bakılırsa Listowel, İrlanda'da doğmuştu ama kimbilir gençlik yıllarını nerede geçirmişti. Belki de buralıydı. Belki de Feltonville benzeri bir batakhanede büyümüş, bir batakhanede yaşamak zorunda kalmamak için çeşitli işler çevirmişti.

Eğer öyleyse, Saugherty bunu anlayabilirdi. Kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Hatta şu an bu işin peşinde koşma sebebi bile oydu.

Bulvar on iki şeritten –her yönde iki olmak üzere– dörde düşmüştü. Lennon arabayı sürmeye devam etti. Üstünde KELLY DRIVE yazan levhayı geçti. Önünde bulvar sona eriyor ve kendisine iki seçenek sunuyordu: Banliyölere giden Batı I-76 ile Philly şehir merkezinden geçip güneye ve Philly Uluslararası Havaalanı'na uzanan Doğu I-76. Batı tarafında Lennon'un ilgisini çeken hiçbir şey yoktu—tabii George Washington ile ekibinin kanayan ayaklarını paçavralara sarıp İngilizler'le dövüşmeye hazırlandıkları Valley Forge'u görmek için içinde ani bir dürtü hissetmediği sürece.

Hayır, Lennon doğuya döndü. Aman ne sürpriz. Şimdi yeni bir soruyla karşı karşıyaydı: Soygunu gerçekleştirdikleri yerin yakınına, şehir merkezine mi gidecekti, yoksa direkt havaalanına uzanıp şehirden ayrılacak mıydı?

Eh, havaalanında onu bekleyen bir bavulu yoksa Lennon bu şekilde şehirden ayrılmayacaktı. Saugherty her yanını yoklamıştı ve adamın üstünde bir tek meteliği bile yoktu. Minik market soygunu cebine elli dolardan fazlasını koymuş olamazdı. Kapıdaki yazıları oku. Doğruyu söylüyorlar. Evet, Saugherty'nin görebildiği kadarıyla o 7-Eleven'dan tek çaldığı şey bir miktar telefon kartı ve kurutulmuş dana etiydi.

Şampiyonların kahvaltısı. Saugherty'nin kendi de birkaç parça ete hayır demezdi şu an. Midesi kazınıyordu—en son yediği şey şu boktan sosislilerdi.

Beklediği gibi Lennon kendisini şehir merkezine götürecek olan yola saptı. Saugherty neredeyse gözden kaçırıyordu onu—Lennon aniden sağa, Yirmi Üçüncü Cadde'ye doğru sapmıştı.

Lanet olsun. Bu herif suç mahalline dönüyordu.

ACI BİR KAN TADI

Evsei Fieuchevsky pek iyi bir sabah geçirmiyordu.

İlkönce oğluyla ilgili haberler... Banka soyguncularına bulaşmıştı ve şimdi de ölmüş müydü? Oğlu böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Mikal ne düşünüyordu ki? Sonra şu İtalyan'ın kızıyla yaşanan utanç verici olay. Son olarak da elinde silahıyla gelen manyak bir karı; Morrell Park'daki evine girmiş, banka soyguncusuna ne yaptığını söylemezse onu öldürmekle tehdit ediyordu.

Muhtemelen oğlunu öldürmüş olan banka soyguncusu.

Tanrı'ya şükür Dimitra'sı hayatta değildi de bu utancına şahit olmuyordu.

Fieuchevsky saldırı sırasında dilini tutmayı başarmıştı. Çılgına dönmüş kadına sabretmeye karar vermişti. Bırak bağırıp çağırsın, sinirini kusup tehdit etsin. Önemi yoktu. Adamları –Mikal'ın kamyonetini bulmuş olanlar– kısa bir süre içinde geri gelecekti. Otuz dakika içinde bu kaltak garajındaki et kancasına asılı bir halde kendisine acıması için yalvarıyor olacaktı.

Ama kadın cep telefonuna cevap vermek için birden durmuş ve hiçbir uyarıda bulunmadan Fieuchevsky'i bayıltmıştı.

Çılgınlıktı bu.

Açık kahve renkli Naugahyde kanepesinin kendi kanıyla lekelenmesi de çılgınlıktı. Çılgın karı hem suratına vurmuş, hem de silahındaki kanı mobilyalarına sürerek temizlemişti. 4.000 $'lık takımına. Sanki kağıt mendilmiş gibi.

Fieuchevsky hangisine işkence etmeyi daha çok istediğine karar veremiyordu—banka soyguncusuna mı, bu manyak kadına mı.

İkisi de iştahını kabartıyordu.

Birden aklına bir isim geldi. Bu işleri bilen, dışarıdan birisi. Oğlunun daha önce bahsettiği birisi. "Şu tanıştığım maliyeci var ya, baba? Eskiden banka soyguncusuymuş. Ama aramızda kalsın, kimsenin geçmişini bilmesinden hoşlanmıyor."

Fieuchevsky telefonu eline aldı.

GİRİŞ

Lennon, paranın iki sokak ötesinde bulunan Arch Sokağı'na park etti. Berbat bir Chevy sürüyordu—arabadan kurtulduğuna çok sevinmişti. Bırak Philadelphia'da kalsın ve ikisi birlikte çürüsünler. Yolda gördüklerine bakılırsa şehir çürüme yolunda yarıyı geçmişti bile.

Midesi bulanmıştı bir kez.

Honda Prelude'u gördüğü an nefesini bıraktı. Endişeli filan olduğundan değil—arabanın yeri ile modelini bilen diğer iki kişi nehrin yakınlarındaki bir borunun dibinde ölü yatıyordu. Hayır, kozmik seviyede güvenlikti söz konusu olan. Elini sürdüğü her şeyin ille de boka sarmayacağından emin olmaya çalışıyordu.

Omzu artık iyice canını sıkmaya başlamıştı. Garip bir şekilde kokuyordu, mutfak tezgahında uzun süre beklemiş Çin yemeği gibi. Bu da yaranın mikrop kaptığı anlamına geliyordu. Kısa zamanda kendisine antibiyotik verecek bir doktor bulamazsa başı derde girecekti. Yara iyice kapanıp katılaşmıştı; omzu bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı, ama en azından kanamadan ölmeyecekti de. Omzu kişisel sıkıntı piramidinin tepesinde yer alıyordu şu an. Arkasından varoluşla ilgili kaygıları, ihanetler, kötü şans ve zihinsel meseleler geliyordu. Vücudundaki yara, ezik ve kesikler daha gerideydi. Lennon vücudundaki tüm hastalıklı ve kırık dökük kısımlar çıkarılsa geriye iki göz çukuru ile bir dalak kalacağını düşünüyordu. Hatta belki dalak bile kalmayacaktı.

Ama hepsi iyileşecekti. Parasıyla değil mi. Para ve turistik bir otelde kiralanan bir oda ve dost canlısı bir doktor ve iyi yemek ve dinlenme ve müzik. İşte reçete buydu. Ve yaşaması için de yarım milyon daha kalıyordu geriye. İdareli harcarsa o para Lennon kırk yaşına gelinceye dek yeterdi. Katie'ye de.

Eğer Katie hâlâ resmin içindeyse.

Lennon köşeyi döndü, paraları gözlemeye başladı. Kabinde bir çavuş vardı ama kucağına ilişmiş olan şeye dalıp gitmişti. Uzun süreli bir park yeri olmasına rağmen Cumartesi sabahları pek araba gelmiyordu buraya anlaşılan. Bu durum Lennon'u hafifçe endişelendirdi. Daha fazla sayıda araba hayal etmişti, Prelude'u sokak değerleri çok daha yüksek olan, pahalı, adam gibi arabaların arasına gömmeyi umut ediyordu.

Arabayı bıraktıkları ikinci sıra boyunca yürümeye başladı. Hcnüz göremiyordu. Daha ileride olmalıydı.

Sıra sona ermişti. Araba yoktu.

Üçüncü sırada olmalıydı.

Üçüncü sıranın ortasındayken çavuş Lennon'u fark etti.

Lennon iki parmağını boynuna bastırarak nabzını buldu.

Muntazam atıyordu.

Muntazam.

Devam et.

MİDE BULANTISI FASLI

Katie Morrel Parkı'na geri dönerken düşünüyordu. Mesele daha iyi halledilebilirdi. Michael kesinlikle onaylamayacaktı. Patrick de öyle.

Ama Patrick muhtemelen artık yaşamıyordu, o yüzden ne düşündüğünün de bir önemi yoktu.

Tabii arayan o değilse. Ve bir yerlerde saklanmıyorsa.

Gerçeği öğrenmenin yalnızca bir yolu bulunuyordu. Katie kiralık arabasını Grant Caddesi'nin kenarına park ederek Henry'i aradı. Acil durumlar için olanı değil, gündelik telefo-

nunu kullanmıştı. Karnı gerilmişti ama içine oksijen çekerek kendine geldi. Yeterince uğraşırsa oksijen mide bulantısını geçirecekti.

"Efendim?"

"Beni yirmi dakika kadar önce aradın mı?"

"Hayır. Ama dur—kapama. Şu diğer telefondan kurtulayım."

Bir tıkırtı.

Siktir. Katie ne duymayı beklediğini bilmiyordu. Henry aramış mıydı, aramamış mıydı? Eğer gerçekten aramadıysa Patrick yaşıyordu. Peki neden mesaj bırakmamıştı o zaman?

Çünkü inatçı piç asla mesaj bırakmazdı. İnançlarına tersti bu.

Katie karnının yeniden dönmeye başladığını hissedince nefes almaya konsantre oldu.

Hat yeniden açılmıştı.

"Katie, neredesin?"

Soruyu duymazdan geldi. "Yirmi dakika önce beni birisi aradı. Diğer hattan. O numara yalnızca iki kişide var. Sen ve Patrick'de."

"Demek ki durumu iyi. Nerede olduğunu söyle ve sana bir araba göndereyim."

"Hayır. Düşünmeme yardım et. Patrick nerede olabilir?"

"Telefonda düşünme konusunda iyi değilim," dedi Henry. "Bunu biliyorsun."

"Ne konuda iyisin ki zaten?"

Lanet olsun, Patrick. Arasana yeniden. Neler olduğunu anlat. Şu Rus gangsteri boş yere bayıltmadığımı söyle bana.

"Bak kızım. Bu sabah yeterince tantana yaşadım. Nerede olduğumu biliyorsun. Yardım etmemi istiyorsan bir uğra. Şu hamilelik olayından bu yana tripten tribe girdin be."

"Siktir git," dedi Katie.

Hat sessiz kaldı.

"Yirmi dakikaya görüşürüz," diye ekledi Katie.

DIŞARIDA KALAN ÖDER

Henry Wilcoxson diğer hatta döndü. "Evsei? Beklediğin için sağol. Sanırım sana yardım edebileceğim."

BOŞLUK

Lennon omzuna dokunulduğunu hissetti. Park yeri görevlisi gelmişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi adam ama ses tonu tam tersini söylüyordu. *Senden hemen kurtulup kulübeme dönebilir miyim?*

Lennon başını salladı. Ama görevli ısrar ediyordu.

"Ne tür bir araba arıyordunuz?"

Lennon adama aldırmayıp son iki araba sırasını taradı. Prelude'u o tarafa park etmediklerine emindi ama belki de görevlilerden biri arabaların yerlerini değiştirmişti. Bazen bunu yapıyorlardı, özellikle de alan boşaltmak için; arabaları çekiciye bağlayıp istedikleri yere götürüyorlardı. Düşük bir ihtimal gibi görünse de Lennon etrafa bakmayı sürdürdü.

Çavuş iletişim kurmaktan vazgeçerek kulübesine yürümeye başlamıştı. Lennon'a tuhaf bakışlar fırlatıyordu.

Siktirsin. Araba neredeydi?

İki ihtimal vardı.

Bir (ki bunun gerçekleşmiş olma ihtimali de düşüktü); birileri Honda Prelude'u çalmaya karar vermiş ve bagajı açtıklarında da hoş bir sürprizle karşılaşmışlardı. Bu durumda Holden tedirgin olmakta haklı gibi görünüyordu ve kader kendilerine kötü bir oyun oynamış olacaktı.

Saçmalıktı bu.

Daha yüksek bir ihtimal ise, Bling veya Holden, ortaklarından birinin ihanetiydi. Bu durumda iki ekstra ihtimal beliriyordu tabii: Bir; hain Ruslar'la çalışıyor, dolayısıyla kamyonun üstlerine geldiğini biliyordu ve çarpışmaya hazırlanarak herifleri Prelude'a götürmüştü. İki; hain Rus pususundan Lennon gibi kurtulmuş, ama Prelude'a ondan önce varıp diğerlerinin de öldüğünü sanarak kayıplara karışmıştı. Lennon Prelude'a koşturmamış, iyileşip ortalığın sakinleşmesini beklemeyi daha uygun görmüştü.

Ama artık tereddüt etmenin son yirmi dört saat içinde yaptığı hatalar zincirinin son halkası olduğunu görebiliyordu. Eğer direk Prelude'a gitmiş olsaydı, Saugherty dallaması onu Kelly Drive'da uyuklarken yakalamayacak ve arkasında yalnızca iki ölü bırakmış olacaktı, şimdiyse . . . kaç kişiydi? İki, üç (Saugherty), dört (iri arkadaşı), silahlı heriflerle beraber beş, altı, yedi? Şiddet içermeyen bir soygun için Lennon arkasında gereğinden fazla ceset bırakmıştı.

Bunları sonra hallet. Sorunu çöz şimdi.

"Ahbap."

Konuşan yeniden park yeri çavuşuydu.

"Telefon. Seni arıyorlar."

Bir cep telefonu uzattı.

I.P.B.

Ray "Chardonnay" Perelli restorandan ayrılır ayrılmaz avukatı Donovan Platt'i aradı.

"Birini arıyorum, nasıl bulurum?"

"Eh, biraz detay verebilirsin belki Ray."

"Bir banka soyguncusunu bulmam gerek."

"Belli biri mi yoksa herhangi bir soyguncuyu mu?"

"Belli biri."

Sessizlik. "Dünkü Wachovia işini kotaran herifi mi?"

"Evet."

Platt ıslık çaldı. "Nedir, İzcilik Kampı madalyanı almak için otuz sene geç kalmadın mı?"

"Siktir git dallama."

"Hey, sakin ol. Sebebini bilmek bile istemiyorum. Ben kimim ki bu soruları sorayım, öyle değil mi? Eğer bu herifi bulmak istiyorsan standart noktaları araştır."

"Nereleri mesela?"

"Profesyonel soyguncuların ne yapacağı bellidir. Hâlâ şehirdeyse bunun tek sebebi paranın da şehirde olmasıdır. Uzun vadeli park yerlerini, otobüs terminallerindeki dolapları, depoları dene. Eğer şehirden çıkmaya çalışıyorsa havayolu –ki takip etmesi daha kolaydır– ya da otobanı kullanacaktır, o durumda izini kaybettirmesi kolaylaşır. Yapacakları belli olmasına rağmen izlerini takip etmek kolay değildir bu heriflerin. Olayın özü arka plana karışıp aradan hızla sıyrılmakta yatıyor."

"Dur, dur. Park yerleri, otobüs terminalleri mi dedin?"

"Evet, Ray. Dikkati çekmeden bir şeyleri rahatça saklayabileceğin yerler."

"Pekala. Sağol, Don."

"Bir şey sorabilir miyim . . . aslında, sormalı mıyım?"

"Neyi?"

"Neden bir soyguncuyu aradığını."

"Sorma, Don. Sonra görüşürüz."

Philadelphia'daki İtalyan mafyası 1980'lerin başlarında bir dizi ağır darbe almış, ama 90'ların sonlarında dek hayatta kalabilmişti. Ardından 11 Eylül olaylarının hemen öncesinde gerçekleşen bir dizi ağır federal suçlamalar geri kalan lider kadrosunu da ortadan kaldırmıştı.

Birkaç ay içinde dokuz mafya üyesi ülkenin dört bir yanındaki federal hapishanelere gönderilerek berbat hapishane yemekleri yemek ve saati otuz beş sentliğine aşağılık işlerde çalışmak zorunda kalmışlardı.

Birkaç sene sonunda Philly mafyasından geriye yalnızca işleri yönetmek isteyen orta seviye kaptanlar ile kendilerini gangster sanan birkaç hayta kalmıştı. Şekilleri şemalleri yerindeydi ama o kıyafetleri dolduracak yürekleri yoktu. Ufak tefek üçkağıtlarla idare ediyorlardı, aralarında esaslı bir iş çevirecek beyne sahip biri yoktu.

İşin aslı, Philadelphi mafyasından geri kalan tek şey Bell'in telefon sisteminden bile daha eski, oldukça etkili bir iletişim aracıydı. Eskiler, yeniler, orta seviyedekiler, hepsi konuşuyordu. Yapabilecekleri tek şey de buydu. Konuşmak.

Böylece Ray Perelli'nin Ruslar'ın deliler gibi peşinde koştuğu banka soyguncusunu aradığı haberi kısa sürede yayıldı. Özellikle de içinde Ruslar olduğu için. O votkacı piçlere günlerini göstermek istiyordu herkes.

Garip bir adamın Yirmi İkinci Cadde yakınlarındaki JFK geçidinde bulunan uzun süreli park yerinde etrafına bakındığı haberinin Perelli'ye ulaşması yalnızca elli dakika sürmüştü.

Perelli kapı komşusunun arkadaşının kuzeni çıkan Tyler Sanat Okulu'nda ikinci sınıf öğrencisi parkyeri çavuşunu aradı. Çavuşu kıllandıran şey adamın konuşmaması olmuştu—soyguncu da dilsiz değil miydi? Perelli eğer adamı orada tutabilirse çocuğa gelecek sömestrin tüm sanat kitaplarını satın alacağının sözünü verdi. "Peki ama nasıl yapacağım?" diye sordu çocuk.

Hay senin, diye düşündü Perelli. Amma nazlı oluyordu bu çocuklar. "Beni onunla konuştur," dedi.

Perelli'nin Ruslar'ın bulamadığı banka soyguncusunu bulması bu şekilde gerçekleşti. Ruslar şehri tanımıyordu. Yeterince uzun zamandır burada değillerdi.

Sıçtığımın Rusları, diye düşündü Perelli. Gerizekalı ibneler.

HADİ BİR İÇKİ İÇELİM

"Merhaba."

Lennon dinliyordu.

"Aradığım adam sensin, öyle değil mi? Şu banka soyguncusu."

Lennon dinliyordu.

"Cevap veremeyeceğini biliyorum. İlanda dilsiz olduğun yazıyordu. Şöyle yapacağız. Sen beni dinleyecek, ardından da telefonu adamıma geri vereceksin. Eğer onaylıyorsan, başını salla ve adamım da bana söylesin. Tamam mı? Eğer istemiyorsan, hiçbir şey yapma."

Çavuş sıkılmış gibi görünüyordu.

Lennon dinlemeye devam etti. Neler oluyordu yahu? Rus mafyası değildi bu adam. En azından ona öyle gelmemişti. Ruslar kendisine çok kızgın olmalıydı. Adam gayet sakindi. Çok rahattı. İri polisin bir arkadaşı çıkmasın sakın?

"Pekala. Sana önerim şu. Aradığın şey bende. Adamımın seni bana getirmesine izin ver, konuşup neler yapabileceğimize bir bakalım."

Lennon bunu hızla düşününce kulağına hiç mantıklı gelmedi. Bagajında 650.000 $ bulunan bir Honda Prelude arıyordu o. Eğer telefondaki herif araba ve parayı bulduysa niye onu arayıp anlaşma yapmak için uğraşsındı ki? Hayır, başka bir şey öneriyordu kendisine.

"Tek istediğim bir süre sohbet etmek. Tıbbi yardım görmeni de sağlayacağım—adamım bayağı kötü durumda olduğunu söyledi. Bir bardak şarap içer, güzel bir yemek yer, teklifimi dinlersin. Hoşuna gitmezse çıkar gidersin. Bak seninle çok net konuşuyorum. Ne dersin?"

Lennon tüm bunların palavra olduğunun farkındaydı ama çok da seçme şansı bulunmuyordu. Parkyerine gelmiş ve ne Honda Prelude, ne de 650.000 $'ı bulabilmişti. Gidebilecek hiçbir yeri yoktu, hapishane ya da Rus mafyasının işkence odası veya nehrin yanındaki çelik borular hariç. Henüz şehri terk etmeyecekti de. Parayı almadan değil. Telefondaki beyinsizin az da olsa bir şeyler biliyor olma ihtimali vardı. Ve Lennon'u bulabildiğine göre *bir şeyler* biliyor olmalıydı.

"Pekala. Eğer cevabın evetse telefonu adamıma uzatır mısın?"

Lennon telefonu uzattı.

Telefonun diğer ucundaki adam bir şeyler söyledi.

"Eee, hayır."

Başka bir şeyler.

"Hayır, dostum. O işe bulaşamam."

Bir şeyler daha.

"Jop, dostum. O kadar. Bir jopum var."

Hay Tanrım, diye düşündü Lennon. Birdenbire ne olmuştu da tüm geleceği bir Philly gangsteri ile gerizekalı bir adamın ellerine konmuştu böyle? Aralarında pek bir fark olduğundan değil ya.

Lennon çavuşun omzuna dokundu.

"Bir dakika," dedi çavuş.

Lennon Father Judge sweatshirtünü kaldırdı.

"Hassiktir," dedi adam. "Bu herif silahlı. Ciddiym. Şeyy... off. Ne bok yemem gerek... Bekle, bekle. Eleman gelmek istiyor. Peki, geliyoruz. Görüşürüz. Dur, dur. Nerede oturuyorum demiştin?"

POWER 100 PARTİSİ

Kapı hafifçe vuruldu. Wilcoxson ayağa bile kalkamadan Fieuchevsky kalkıp kapıya bakmıştı bile.

Katie'nin yüzü eşikte belirdi. Fieuchevsky'i gördüğü anki ilk şaşkınlığı Rus yüzüne bir yumruk patlattığında daha da arttı. Katie'nin vücudu duvara yapışıp halıya doğru süzüldü. Fieuchevsky kapıyı kapatıp Katie'yi bileklerinden tutarak oturma odasına çekti.

"Tanrım, Evsei. Ne yapıyorsun?"

"Bu kaltak tabancasıyla beni kendi evimde yaraladı. Ben de aynısını ona yapıyorum."

Fieuchevsky Wilcoxson'a bir göz attı. "Yapamaz mıyım?"

"O hamile," dedi Wilcoxson. "Bu şekilde bir düşüş bebeği-

ni kaybettirebilir." Wilcoxson'un da buna pek aldırdığı yoktu ya, neyse.

"Sikime kadar. Beni bayıltmasını biliyor. Ve kocası da oğlumu öldürdü. Sence bebekleri umurumda mı?"

"Evli değil. Ayrıca aradığın onu değil, Lennon'u arıyorsun."

"Tüm ailelerinin gebermesini istiyorum."

Salak Rus manyağı. Wilcoxson halısının üstüne uzanmış olan Katie'ye baktı, kızın burnundan kan damlıyordu. Bilinci kapalıyken bile güzel görünüyordu.

Wilcoxson Lennon onları ilk tanıştırdığı günden beri aşıktı Katie'ye. Lennon "kız kardeşim" demişti ama Wilcoxson kaçın kurasıydı. Yıllar boyunca kızları kendisine "kardeşim" diye tanınan kaç tane soyguncu görmüştü.

Daha önce Katie gibi birine hiç rastlamamıştı. Kızın gülümsemesi ruhunu ferahlatıyordu. Boyu tercih ettiğinden biraz daha kısaydı. Kirli bir kızıl-kahverengi tonundaki saçları yıllar boyunca tadına baktığı sarışınlardan çok uzaktaydı. Ve vücudu da genellikle tercih ettiği ölçülerin çok uzağındaydı—ince, geniş, ince, daha geniş. Ama bir şekilde Katie mükemmel görünmeyi başarıyordu.

En başından beri her şey Katie içindi. Wilcoxson Lennon'u eğitmişti—oğlu gibi görüyordu onu, gerçi asla çocuk istememişti, hâlâ da istemiyordu. Yine de yıllar önce kotardığı işler hakkında böbürlenmek hoşuna gidiyordu. Lennon hızlı öğreniyordu ve dinlemeyi severdi. Daha başka ne yapabiliyordu? Wilcoxson onu orada burada birkaç ekibe tavsiye etmiş ve çocuk da bu şoförlük işini kıvırmıştı.

Ama Lennon'un Katie'yi Wilcoxson'la tanıştırdığı günden itibaren değişmişti işler. Kızı Lennon'un elinden koparmasının zaman meselesi olduğunu biliyordu. Lennon fena para kazanmıyordu ama kıza bir hayat önerecek kadar değil.

Wilcoxson'un yıllar boyu biriktirdiği kadar değil. Katie'ye hak ettiği hayatı verebilirdi. Ve işin doğrusu, Wilcoxson da Katie gibi genç bir kadını hak etmişti. Yeterince kaçma kovalama hikayesi ve drama yaşamıştı. Katie'yi de yanına alıp yerleşik hayata geçmek istiyordu. Ya da en azından denemeyi.

Katie birkaç hafta önce arayıp sırrını vermişti ona. Lennon'un bu konuda ne düşüneceğini sormuştu. Hemen söylemek istememişti aslında; Philadelphia'da bir iş planlıyordu ve Katie aklı işteyken onu rahatsız etmekten hoşlanmıyordu. Wilcoxson Katie'yi akşam yemeğine davet etmiş ve aralarında sıcak bir konuşma geçmişti, Katie Wilcoxson'a bir kızın babasına yapacağı itirafnamenin bir benzerini yapmıştı (Küçük çapta silahlı bir soyguncu olan kendi babası 1978'deki bir çatışmada öldürülmüştü).

Wilcoxson kızın kendisine güvenmesinden çok hoşlansa da içi burulmuştu.

Bir çocuk.

Çocuk Katie'yi Lennon'a bağlayacaktı, en azından görülebilir bir gelecek için.

O gece Lennon'nu ortadan kaldırılması gerektiğine karar vermişti.

Wilcoxson yaklaşık olarak aynı zamanlarda Rus *mafiya vor*'unun oğlu olan hırslı ve genç müzisyen Mikal Fieuchevsky ile tanışmıştı. Mikal kendisine bir Aralık günü yerel bir dergi tarafından düzenlenen "Power 100" isimli bir partide para toplama kampanyasıyla ilgili konuşmak üzere yaklaşmıştı. (Şehirdeki ilgili tüm tarafların bildiği üzere Wilcoxson oldukça başarılı bir "finansal danışman"dı). Mikal ilk albümünü tamamlamaya çalışıyordu ve babasının verdiği para Mikal'ın istediği projeyi yapmaya yetecek olan miktarın yanına bile yaklaşamıyordu. Mika isim yapmış yapımcılar, son teknoloji kayıt cihazları ve çalışanların peşindeydi. Bu onun kendini

ifade edişi olacaktı, demişti Mikal, gözlerini kocaman açarak. Güney Jersey meyhanelerinden kurtulacaktı artık; Springsteen ya da Bon Jovi gibi tepeye tırmanacaktı ama daha modern bir sesle. Blues, hip-hop, elektronik müzik, diye devam etmişti, Wilcoxson anlattıklarının yarısını dinlemiyordu. Pek müzik hayranı sayılmazdı.

Ama daha sonra Katie ona geldiğinde ve Lennon problemi su yüzüne çıktığında, Mikal'in para ihtiyacını düşünmüş ve bağlantıyı kurmuştu.

Wilcoxson'un en başarılı olduğu alandı bu. Bağlantı kurmak. Dahiliğin daima kurabileceği bağlantılarla ölçüldüğüne inanırdı, ister bilgi toplamak olsun, ister insani ya da finansal varlıklar anlamında olsun.

Wilcoxson Lennon'un işini Mikal'a satmaya karar vermişti.

Bir sonraki hafta boyunca yürüttüğü telefon trafiği sonucu Wilcoxson Katie'den küçük detayları tırtıkladı ve öğrendiklerini bir araya getirdiğinde soygunu kafasında canlandırabiliyordu artık. *Philadelphia Inquirer*'da okuduğu küçük bir köşe yazısı da durumu doğruluyordu—Ekim ayında On Yedinci ve Market Caddeleri'nin birleştiği noktadaki Wachovia Bankası'na büyük bir miktar para teslim edilecekti. Buradan yola çıkarak Wilcoxson Lennon'un tam olarak neler planladığını çözmüştü (Ne yapması gerektiğini ona öğreten kendisiydi sonuçta). Ayrıca Lennon'un ortaklarını da araştırmıştı. Philly bölgesinde çalışan profesyonellerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Düşündüğü adama yaklaşmış ve o da ortaklarına ihanet etmeyi kabul etmişti.

Wilcoxson Mikal'dan ekibine nerede beklemeleri gerektiğini söylemesini istemişti ve bom, bir anda 650.000 $ zenginleşeceklerdi. Wilcoxson'un 65.000 $'lık komisyonu hariç, tabii. Mikal banka soyguncularını yok etmeyi de içeren bu an-

laşmayı halinden çok memnun bir şekilde kabul etmişti.

Patrick Selway Lennon'un düşüşü.

Wilcoxson'un yükselişi ve dağılan parçaları toplayışı. Eğer Katie onun olacaksa bebeğe de tahammül edebilirdi. Ama eğer çocuk babası gibi kaybolursa da umurunda değildi.

Wilcoxson yerdeki Katie'yi izliyordu şimdi, kızın burnu kanıyordu.

Şu manyak Rus herifi sakinleştirmeye gelmişti sıra. Mikal'ın ölmüş olmasına çok da aldırmıyordu—hey, herif anlaşmanın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirmemişti ki. Genç Rus banka soyguncularından birinin yaşamasına izin vermişti ve bu da Lennon'du, daha yapılması gereken çok iş vardı.

Hem bir yerlerde ele geçirilmeyi bekleyen 650.000 $ bulunuyordu.

CUMARTESİ SABAHI

İşte kimliklerimiz.

—HARRY PERPONT, DILLINGER ÇETESİ ÜYESİ, BİR HAPİSHANE GARDİYANINA SİLAH ÇEKERKEN

GÜLLERİ KOKLA

Ray Perelli durumundan memnundu. Yalnızca haberi yaymış ve hızlı bir telefon görüşmesi yapmıştı ve şu banka soyguncusu *ayağına* geliyordu işte. Rus ibneler adamı tüm şehirde arıyorlardı, ama nafile. Perelli'nin elindeydi adam. Ya da birkaç dakika içinde öyle olacaktı.

Şimdi. Ne bok yiyecekti bu herifle?

Perelli soyguncuya şöyle demişti, "Aradığın şey bende." Adamın bir şey aradığını biliyordu. Yoksa çoktan çekip gitmiş olurdu. Son soygundan kalan parayı mı arıyordu? Ruslar'ın adamı arama sebebi bu muydu yoksa? Yok ya. Öyle bir şey olamazdı. Akıllı bir soyguncu öyle bir şey yapmazdı, değil mi? Kızıllar'dan para koparabilme ihtimaliniz neydi ki? Başka bir şey olmalı. Hadi, Ray, sıç artık.

Doksan saniye boyunca derin derin düşündükten sonra Perelli bir telefon görüşmesi yapmaya karar verdi.

"Efendim?"

"Hey, merhaba, Evsei?" Perelli ismi *evsii* diye telaffuz ediyordu. Gerçek söylenişi o değildi.

"Kimsiniz?"

"Ray Perelli."

"Kim?"

Perelli, *Hey, siktir git seni votkacı Rus saksafoncusu,* demek istiyordu. Ama bu bir bilgi toplama konuşmasıydı. Hakaret ederek bir yere varamazdı.

"Birlikte kahvaltı etmiştik, bir süre önce."

"Ah evet, Bay Perelli. Affedersiniz. Çok meşgulüm de, şu oğlumla ilgili mesele."

"Hey, önemli değil. Neler yaşadığını tahmin bile edemem."

"Ne istiyorsunuz?"

"Elimde aradığınız biri var."

"Ne dediniz?"

"Şu banka soyguncusu. Adamlarımdan biri paketlemiş. Çok yakında yanıma gelecek."

Sessizlik.

"Bu çok iyi haber, Bay Perelli. Ne kadar memnun olduğumu anlatamam."

"Evet, harika. Yalnız benim de sizden küçük bir ricam olacak."

"Ahh," dedi Rus. "Nakit mi?"

"Hayır," dedi Perelli, bu sabah kendini ikinci kez aşağılanmış hissederek. "Yalnızca biraz bilgi. Bu adamcağızı buraya sahte vaatlerle kandırarak çektim. Aradığı şeyin bende olduğunu söyledim. Yalnız ne aradığını bilmiyorum. Siz söyleyebilir misiniz?"

Rus kıkırdadı. "Aradığı şey bende aslında."

"Nedir o?"

"Hamile kız arkadaşı. O soyguncuya kız arkadaşının karnına dolu bir silah dayadığımı söyleyin."

Hay lanet, diye düşündü Perelli. Bu Kızıl piçlerin şakası yok.

"Sanırım bu işe yarar," dedi hafifçe. "Peki nasıl kanıtlayabilirim?"

"Hmm. Bekleyin bir dakika."

Perelli bekledi. Nakit işini yalnızca geçici olarak ertelemişti. Evet, bu iş elbette gelip nakde dayanacaktı. Rus ibnenin ne kadar ciddi olduğunu, oğlunun katili için ne kadar para ödeyeceğini görmek istiyordu. 650 $ olmayacaktı, elbette, Perelli bu kadarını biliyordu.

"Pekala. Eğer banka soyguncusu size inanmazsa, ona şunu söyleyin, "Gülleri kokla."

"Anlamadım?"

"Ona bir anlam ifade edecek. Kız arkadaşıyla aralarında."

"Bunu siz nereden biliyorsunuz?"

"Yanımda bir kaynağım var."

"Enteresan. Ve konu açılmışken, adamın başına ne kadar para ödeyeceksiniz?"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Evet, tabii. Ama ben yine de şimdiden kesinleştirmeyi tercih ederim."

"Banka soyguncusunu gördüğümde fazlasıyla ödüllendirileceksiniz."

Fazlasıyla. Ne anlama geliyordu ki bu boktan kelime? Ne yani, bir 650 $ daha mı atacaktı önüne?

YIKA GİTSİN BEYAZ FAYANSI

Saugherty Lennon ile parkyeri çavuşunu Broad Sokağı boyunca Güney Philadelphia'nın derinliklerine dek takip etti. Saugherty arabaya binmeden önce Lennon'un çavuşa tabancasını çektiğini –o sabah kendisinin verdiği Glock 19'u kullanıyordu hâlâ– fark etti ve yolculuk sırasında da silahı herifin üstüne doğrulttuğunu varsayıyordu. Buna rağmen tüm trafik kurallarına uyuyordu, ki durum göz önüne alındığında oldukça etkileyici bir şeydi bu.

Dokuzuncu ve Catherine Caddeleri'nin kesiştiği noktada durup Dominick's Little Italy isimli neredeyse yüz yıllık Güney Philly restoranının önüne park ettiler. Saugherty burayı yakından tanıyordu. 1960'lı yılların çete buluşmaları ve 1980'lerin dehşetli çete savaşları ile ünlü olan mekanda aynı zamanda harika İtalyan yemekleri servis ediliyordu. Saugherty eski karısını beşinci evlilik yıldönümlerinde buraya getirmişti. Masalarda oturan yerel kaptanlarla çömezleri keyifle izlemişti. Karısı halinden hoşnut olamayacak kadar gergindi. "İşaret etmeyi bırakır mısın," diye durdurmuştu onu bıyık altından konuşarak.

Dominick's Little Italy'le ilgili aklına ilk gelen şey dükkanın bembeyaz fayanslarıydı. Her taraftaydı—zemin, duvarlar... hatta belki tavanda bile. Siyah sınırları bulunan beyaz renkli fayanslar. Ana yemek salonu kocaman bir lise soyunma odasını andırıyordu. Saugherty o zamanlar gangsterlerden biri vurulunca etrafa sıçrayan kanları yıkamanın beyaz fayans üstünden daha kolay olduğuna dair şakalar yapmıştı. Eski karısı bunu da komik bulmamıştı.

Lennon burada ne arıyordu ki? Çavuşu kendisine bir tabak ravioli ısmarlamaya mı zorluyordu?

Dominick's'in tam karşısında küçük bir bar bulunuyordu. Saugherty arabayı park etti. Buranın yaşlı heriflerin gittiği mekanlardan biri olmasına sevinmişti—alacalı bulacalı menüler, karaoke, modern içki ekipmanı yoktu mekanda. Yalnızca ahşap bir kaplama ve üstünde de iki bira. Dükkandaki en göz alıcı şey içki şişeleriydi. Zemin kare beyaz fayans ile kaplıydı. Tavana ise kalay basılmış ve üstü boyanmıştı. Sandalyelerin üstü kabarık plastikle kaplanmış, barın üstündeki siyah plastik kaselerin içinde yer fıstıkları bulunuyordu. Ama en iyi tarafı 1950'lerden kalma storlarla kısmen kapanmış olan ve Saugherty'nin Dominick's'i önden ve yandan görmesini sağlayan devasa, yağlı pencereydi. Saugherty Lennon'un restorandan çıkışını görebilecekti.

Ki bu durumda geriye bir tek şey kalıyordu: Kendine bir içki ısmarla bakalım.

Saugherty bir kazancı istedi—bira kupasının içine eklenen bir atımlık viskiden oluşuyordu içki. Barmen ne tür viski ya da ne tür bira istediğini sormadı bile. Saugherty'nin hoşuna gitmişti bu. Şişe devrilerek kupanın dibine sertçe çarptı, iki denizaltı yeraltında burun buruna gelmiş gibiydi sanki. Saugherty içkisini içti, ardından bir Jack Daniel's ve bira istedi. Jack ve bira. On yıl önceki içki tercihiydi bu, eski karısıyla yaşadıklarının kontrolden çıktığı günlerde. Vardiyasını bitirip evinin yakınlarındaki Colony Sokağı'nda bulunan Ashton Tavernası'na yollanırdı.

Yanmakta olan evinin...

Saugherty bir selam çakarak anılara dalmanın keyfini çıkardı. Neler olup bittiğini görebilmek için arada sırada sokağın karşısındaki Dominick's'e bir göz atıyordu.

İKİ SİLAH

Lennon restoran, hol ve mutfaktan geçirilerek arkadaki bir ofise götürüldü. Beyaz düğmeli, temiz bir gömlek giymekte olan tıknaz bir adam boş bir masanın arkasında oturuyordu. Adamın masası değildi bu. Yalnızca ödünç almıştı. "Sen Lennon'sun," dedi. "Yüzünden anladım. İyi görünmüyorsun dostum. Otur bakalım. İçecek bir şey ister misin? Şurada kalem ve kağıt var. Ne istersen yaz." Otopark çavuşu tek kelime bile etmeden ayrılmıştı.

Lennon oturdu ama kalemi eline almadı. Bekledi.

"Ciddiyim. Hadi. Ne istersen. Ağzına kadar dolu bir barı var buranın."

Lennon kalemle altındaki kağıdı aldı. Birkaç kelime karaladıktan sonra kağıdı kaldırdı: *PARA?*

Adam gülümsedi. "Sana şunu hemen söyleyeyim, paran bende değil. Paranın bende olduğu izlenimini mi verdim sana? Bence vermedim."

Bazı açılardan ferahlatıcı bir şeydi bu. 650.000 $ hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Lennon birkaç kelime daha karaladı. Kağıdı çevirdi.

BUZLU SU. TAVUK GÖĞSÜ.

"Bu daha iyi. Midene bir şeyler girsin. Kusura bakmazsan bir şey söyleyeceğim, her an böyle sokak serserisi gibi görünmediğini varsayıyorum. Ya da kokmadığını."

Adam telefonu kaldırıp üç tuşa basarak, "Buraya gel," dedi ve içeri giren beyaz ceketli genç çocuğa Lennon'un siparişini verdi. Boar's Head tavuk göğsünde karar kıldıktan sonra dikkatini Lennon'a çevirdi.

"Kızım geçen Noel'de bana bir kitap hediye etti, biliyor

musun? Neydi adı? *1930'ların Kanundışı Kahramanları* gibi bir şey. Dillinger, Bebek Surat, Tatlı Çocuk, Barkerlar, Al Kapris, hepsi içindeler. 'Kahraman' başlığı çok hoşuma gidiyor. Okumuş muydun?

Okumuştu. Lennon gözü doymak bilmeyen bir gerçek polisiye ve tarih okuyucusuydu—boşa geçirdiği kışı işte böyle geçirmişti. Hem polisiye hem de bir dizi bilimkurgu kitabı okumuştu. (Katie de bilimkurgu seviyordu –Dick, Bester, Sturgeon– dolayısıyla birkaç günde bir okuduklarını değişiyorlardı.) *Kanundışı Kahramanlar* fena değildi; özel bir tarafı yoktu. Bir Aralık öğleden sonrasında tembel tembel sayfalarını karıştırdığını hatırlıyordu. Yazar hikayelerin çoğunu başkalarından araklamıştı.

Lennon kağıda bir şey yazmadı. Dinlemeyi tercih ediyordu. Adam er ya da geç sadede gelecekti.

"Pekala. Belki de pek okumuyorsundur. Meşgulsündür. Konumuza dönelim. Kız arkadaşın Rus mafyasının elinde. Delaware Caddesi'ndeki Intes Stüdyoları'nda. 117 Numara."

Lennon ona bakakaldı. Kız arkadaşı mı?

"Bakışlarından bana inanmakta güçlük çektiğini okuyabiliyorum. Bana gülleri koklaman gerektiğini iletmem söylendi. Kulağa tanıdık geliyor mu? Sana bir şeyleri ispatlıyor olması gerek."

Sıçtığımın dünyası!

Katie bu piçlerin elindeydi.

"Gülleri kokla" yıllar öncesinden kalma şakalarından biriydi. Lennon bir Noel günü Katie'nin kız arkadaşlarından birinin evindeki bir partide bulmuştu kendini. Evde iri bir adam vardı. Joe adında. Joe hafif salaktı. Floridalı bir spor hocası işte. Bir köşeye kıstırdığı Lennon'u kabuğundan çıkarmayı kendine görev edinmişti (Lennon ise o sırada kafasında bir kaçış planı kuruyor, detay ve ayarlamaları gözden geçiriyordu.

Bunu en iyi şekilde kalabalık insan gruplarının içinde, kimsenin kendisiyle ilgilenmediği zamanlarda yapıyordu). Birkaç basit ve garip konuşma denemesinin ardından adam Lennon'u omuzlarından tutak sarsmıştı. "Hadi ama dostum, kendini aç ve yaşamaya başla artık! Gülleri koklaman gerek, ahbap!" O günden sonra "gülleri kokla" ifadesi sayısız sohbetin içinde yer almıştı. Hayatı anlayamayan insanlar için kullandıkları bir kısayol olup çıkmıştı adeta. Katie ile Lennon'u gıcık eden herkes için kullandıkları bir kısayol olup çıkmıştı aslında.

Demek ki Katie burada, Philadelphia'daydı. Masanın arkasındaki adamın dostlarıyla birlikteydi. İsteği dışında ya da kendi isteğiyle. Henüz o kadarını anlayamamıştı.

Gerçi son yirmi dört saat içinde başına gelen hiçbir şeyi anlayamıyordu ki.

Adam bir çekmeceyi açıp bir tabanca çıkarttı. Tutma yerleri deriyle kaplı siyah bir 38'lik. Namluyu açıp masanın üstüne koyduktan sonra silahı Lennon'un önüne itti. Arkasından bir kutu kurşun geldi.

"Seni benim teslim etmemi bekliyorlar," dedi adam. "Ama sanırım sen kendi kendini teslim edebilirsin. Haksız mıyım?"

Lennon silahı ve kurşunları alıp can alıcı cümleyi bekledi. İşin içinde başka bir iş olmalıydı.

"Buzlu suyunu iç, tavuğunu ye ve sonra gidip yapman gerekeni yap. İşin bittiğinde buraya geri gelmekte serbestsin. Sana verecek bir şeyim olabilir."

Lennon kucağındaki silah ile kurşunları dengeleyip kağıda hızla bir şeyler karaladı. *TEKLİFİNİZ?*

Adam kağıdı okuyunca sırıttı. "Hayır, teklif filan yok. Fikrimi değiştirdim."

Lennon ayağa kalktı, silah ve kutu ellerindeydi.

"Yemeğini beklemek istemiyor musun? Sanırım istemi-

yorsun. Bak sana ne diyeyim. Yemeği senin için bekleteceğim. Daha sonra gelirsin. Kadınını da yanında getir. Akşam yemeği yeriz. Ardından da konuşuruz. Belki de Philadelphia da birlikte çalışabiliriz."

Lennon ofisi terk etti ama adamın arkasından hâlâ konuştuğunu duyabiliyordu.

"Hey—arka kapıyı kullansan iyi olur. Adamım park yerinden beri takip edildiğinizi söyledi."

KORUMA MODU

Wilcoxson otuz dakikadır tam bir gerizekalı gibi kendini yırtıyordu. Hayır, Evsei. Kızı öldürme. Kızı öldürmenin bir faydası yok. Hayır, Evsei, güven bana. Yatağıma yatıralım kızı. Yem olarak kalsın, zaten Lennon da ancak canlıysa peşinden gelecektir. Lennon'u arıyorsun, hatırladın mı? Oğlunu öldüren adamı. Onu açığa çıkarmanın tek yolu kız arkadaşını kullanmaktan geçiyor ve bu da yalnızca kız hayattaysa olabilir.

Manyak Evsei Katie'yi oracıkta bıçaklayıp et kancasına geçirip asmadan önce Lennon'un önüne atmak istiyordu. Tam bir aile kavuşması olacaktı. Rus gerçek bir ruh hastasıydı. Mikal'ın kendi başına hareket etmek istemesine şaşırmamalı.

Wilcoxson Katie'nin yaşamasını istiyordu. Umurunda olan tek şey buydu. Bir şekilde Evsei'nin Lennon'dan intikamını almasını –herif ayaklı bir ceset gibiydi zaten– ve Katie ile kendisini rahat bırakmasını sağlaması gerekiyordu. Ve sonrasında omuzlarının üstünden arkalarını kontrol etmek zorunda kalmadan uzun bir tatile çıkacaklardı. Zavallı İtalyan mafyasına kıyasla Rus *mafiya*sının kolları çok daha uzundu.

Ama Wilcoxson şu 650.000 $'ı da cebe indirmek istiyordu. Fieuchevsky oğlunun banka soyguncularını soyma planından haberi yoktu; aslında bakılırsa oğlanın soyguncularla neden bir araya geldiğini hâlâ merak ediyordu.

Wilcoxson çabucak bir konuşma hazırladı kendine.

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım," dedi Rus'a. "Oğlun banka soygununa karışmamış."

Fieuchevsky'nin gözleri kapanarak dudakları gerildi.

"Soyguncular dan biri –şu Patrick Lennon– bir çeşit yatırım fırsatı bahanesiyle oğlana yaklaşmış. Lennon'un bir sonraki işi için biraz paraya ihtiyacı varmış ve oğlun da ona 10.000 $ vermiş. Karşılığında oğlana verdiği paranın altı buçuk katını vaat etmiş—tam 65.000 $."

"Ama," diye başladı Fieuchevsky, "ben ona para vermiştim."

"Önemli olan nokta oğlunun, Mikal'ın, bu işe bir iş anlaşması olarak yaklaşmış olduğu. Bir banka soyguncusuyla anlaşma yaptığından haberi yokmuş çocuğun."

"Paraya ne için ihtiyacı varmış?"

"Oğlun bu işte kurban konumunda. Bunu unutma."

"Yeterince vermemiş miyim?"

"Evsei," dedi Wilcoxson. "Beni dinle. Hem şu soyguncuyu öldürüp hem de çok para kazanmaya ne dersin?"

Bu sözler çılgın Rus'u durdurmuştu. Wilcoxson'un planını dikkatle dinledi—detaylar aklında uçuşuyordu.

Wilcoxson'u şaşırtarak başını salladı.

"Güzel," dedi Wilcoxson. "Kayıt cihazını getireyim."

İŞARETLİ

Üçüncü kazancısını içerken dünya daha anlamlı bir yer hale gelmişti bile. Doğru, evi yanıyordu . . . yanmış . . . söndürülmüştü . . . ama ne çıkardı ki? Tanrı sigortayı bu yüzden yaratmıştı. Saugherty Dominick's'i izledi, gözleriyle banka soyguncusunu arıyordu. Er ya da geç ön kapıdan çıkacaktı. Er ya da geç 650.000 $'ını almaya gidecekti. Er ya da geç Saugherty dün gecenin geç saatlerinde başladığı işi bitirecekti.

Birileri omzuna vuruyordu.

"Hey dostum—neye bakıyorsun öyle?"

Saugherty sağ tarafına dönerek arkasındaki adamla yüz yüze geldi. İri ve kof bir adamdı, kaplumbağa kabuğundan aşırı büyük gözlükleri ve gür bir siyah bıyığı vardı.

Saugherty konuşmak için ağzını açtı ama soruyu cevaplayacak şansı olmamıştı. Burnuna bir yumruk yedi ve ardından başının arkasına aldığı bir darbeyle sandalyeden yere düştü. Saugherty protesto etmek için elini kaldırdı ama birileri bileğinden tuttuğu kolunu ikiye ayırmıştı bile.

Sonrasında yediği yumruk ve tekmeleri sayamadı bile.

GÜNEŞ ALTINDA BİR CİNAYET

Stüdyoya çevrilmiş olan depo terk edilmiş gibi görünüyordu—pencereler ışıksızdı, soldaki parkyerinde hiçbir araba bulunmuyordu. Ama Lennon içerisinin Ruslar'la kaynadığını biliyordu. Hele de bu sabahtan sonra. Muhtemelen sıraya girmiş bekliyorlardı. Rus kardeşler, arkadaşlar, babalar. Hepsi silahlı. Bıçaklı. Büyük ihtimalle elektrikli testere ve saldırı köpekleri de vardı.

Ve Katie.

Bu kadar çabuk nasıl bulabilmişlerdi kızı? İlişkilerinden nasıl haberleri olmuştu? Lennon'un ailesini neredeyse kimse tanımazdı ki. Bling biliyordu ama Bling ölmüştü. Ruslar şebekeyi hızlı çalıştırmış olmalıydı. Ya o, ya da Katie bir şekilde soygunun yolunda gitmediğini duymuş ve bir şekilde işin arkasında Ruslar'ın olduğunu tahmin ederek intikam amacıyla yola çıkmıştı. Ama bu ihtimalde çok sayıda belki ve bir şekilde kelimesi geçiyordu.

Sıkıntı veren bir diğer ihtimal ise, Katie'nin de bu dümenin bir parçası olması ve Lennon'u açığa çıkartıp öldürebilmek için kendi kendini yem olarak kullanıyor olmasıydı.

Her halükarda pek neşeli düşünceler içinde değildi.

Şu İtalyan gangsterinin eline bir silah tutuşturup kendisini bir sürü Rus'u öldürmeye gönderdiği gerçeği de hoşuna gitmiyordu. Philadelphia'yı paylaşamayan iki düşman çetelerdi herhalde. Lennon o tür bir pisliğin ortasında kalmayı hiç istemiyordu.

Delaware Caddesi'ni kavuran parlak güneşin altında durmakta olan Lennon bu tür düşünceler içerisindeydi . . . ve iki de dolu silahı vardı. Polisiye bir romanda olsa Lennon'un aynı

zamanda usta bir hırsız da olması ve herhangi bir binaya nasıl sızabileceğini bilmesi gerekirdi. Ama Lennon hırsız değildi—kaçış şoförüydü. Stüdyo kocaman görünüyordu ve muhtemelen bir düzine yan girişi vardı ama Lennon'un bu girişleri nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri bulunmuyordu. Vietnam usülü şaşırtma taktiklerinden haberi yoktu.

Lennon iki parmağını boynuna bastırdı.

Ah, siktir et, diye düşündü.

INTES STUDYOLARI levhasının yanında bulunan zile dokundu.

Dahili sistem cızırdadı. "Evet?"

"Hey," dedi Lennon elinden gelen en iyi Philly aksanıyla. "Sizin herifi getirdik, taam mı?"

"Evet, içeri getirin, lütfen. Koridorun sonunda sağda." Keskin bir vızıltı sesi duyuldu, kilit açılmıştı.

Peki öyle olsun.

Plastik levhalar Lennon'u bir lobi ile ince bir girişten geçirerek iki kez sağa saptırdı. INTES diye damgalanmış olan kapılar tahta payandalardan destek alarak açık tutuluyordu zaten. İçeride bir divan, onun arkasında da pencere panelli bir kayıt stüdyosu yer alıyordu.

Lennon iki tabancayı da çekmişti ve her an ateş etmeye hazırdı. Ama stüdyonun içinde onu bekleyen manzaraya hazır değildi.

Cam bir kayıt bölmesinin içinde bir tek adam ayakta duruyordu. Gri saçları kalın kafatasının arkasına kaydırılmış olan uzun boylu, esmer adam elindeki pompalı tüfeği üstüne doğrultmuştu.

Hafif bir cızırtının ardından hoparlörlerden gelen bir ses duyuldu.

"Merhaba, Bay Lennon."

Ayakta duran herif değildi konuşan. Ses deforme olmuş, çarpılmıştı. Sesin sahibi görünürde yoktu.

Lennon her ihtimale karşı tabancalarını önündeki adamın üstüne doğrulttu. Kurşunların camın içinden geçip hedeflerini bulmaları düşük bir ihtimaldi gerçi. Ruslar işi bu şekilde planlamış olmalıydılar. Parçalanan camlar kurşunların yönünü saptıracaktı. Ve camın arkasındaki herif de bu süre içinde tetiği çekerek Lennon'u parçalarına ayıracaktı. Odanın içine saklanmış silahlı başka heriflerin olma ihtimalini saymıyordu bile. Tavuk gibi ortadaydı Lennon.

"Evsei Fieuchevsky için çalışıyoruz. Oğlu Mikal kayıp. Onu son görenlerden birisin sen."

Şu ses. Deformasyona rağmen Lennon bunun bir Rus olmadığını söyleyebilirdi. Diksiyonu aşırı temizdi. Ayrıca garip bir biçimde tanıdık geliyordu kulağına. Lennon sesin tonunu değil ama adamın kelimeleri yan yana getirişini tanımıştı. Ama kim olduğunu çıkaramıyordu.

"Bay Fieuchevsky kız arkadaşını başka bir yerde tutuyor. Oğlunu geri getirmeyi çok istiyor kendisi."

Lennon gözlerini stüdyo boyunca gezdirerek çift taraflı bir ayna aradı. Konuşan adam onu izliyordu. Tepki vermesini bekliyordu.

"Şartları görüşmeden önce Bay Fieuchevsky senin için bir şeyler çalmamızı istiyor. Bir aşk şarkısı."

Bir ne?

Bir tıkırtı, hoparlörlerden hafif bir tıslama geldi, ardından da adamın biri öksürdü. "Pekala," dedi ses, muhtemelen bir kayıttı bu. " 'Hayat,' keyfine bak." Bir gitar sesi duyuldu, ardından sessizlik ve sonrasında yürüyüş temposuyla çalınan bir melodi, neredeyse cenazede çalınabilecek kadar hüzünlü bir şarkıydı. Bir minör akoru. İki ölçünün sonunda belli be-

lirsiz bir bas ve sesi kısılmış bir davul makinesi girdi devreye. Ve sözler:

Duvarda yazanları görebiliyorum
Sen içeri girdiğinde
Başladığın işleri bitirdin mi?
Hayatımın çıkmaza girdiğini hissedebiliyorum

Şarkı devam etti ama sesi kısılmıştı şimdi, arka planda çalmaya devam ediyordu.

"Bu şarkı, 'Çıkmaza Giren Hayat,' Mikal Fieuchevsky tarafından yazılıp söylendi. Son birkaç haftadan beri kaydetmekte olduğu albümde yer alan birçok şarkıdan biri."

Şarkı sanki kaydın ortasına garip bir konuşma faslı sokuşturulmuş gibi arka planda çalmaya devam ediyordu.

"Görüyorsunuz, Bay Lennon, Mikal yalnızca bu adamın oğlu değil. Aynı zamanda Rock müziğinin geleceği. Ve hayatta ve sağlıklı olması için Tanrı'ya dua etseniz iyi olur."

Lennon camın arkasındaki sessiz Rus'a baktı. Yaptığı müziğe bakılırsa, diye düşündü, çocuğun kayıp kalması muhtemelen daha iyi.

GEÇİM MASRAFI

Evsei bu son kısımda ısrar etmişti. Oğlunun bitik şarkısının çalınmasında. Wilcoxson Lennon'un umurunda olmayacağını açıklamaya çalışmış, Evsei'nin plana bağlı kalıp taleplerini bir an önce sıralaması gerektiğini söylemişti.

Ama çılgın Rus boyun eğmeyi reddediyordu. Adamlarından birini sabahın erken saatlerinde Intes Stüdyoları'na gön-

dererek henüz tamamlanmamış olan dijital kayıtları aldırmış ve evde şarkıları dinleyerek ağlayarak Stoli içmişti. Benim oğlumdu o, demişti. Şu banka soyguncusu neyi yok ettiğini dinleyecek. Evsei bazı şarkıları Wilcoxson'a dinletmeye çalışmış ama o buna karşı çıkarak plana sadık kalmaları, aksi taktirde Lennon'u kaybedecekleri konusunda ısrar etmişti.

Her neyse.

"Konuya gelelim," dedi Wilcoxson içinde hem divan, hem de stüdyoya yukarıdan bakmakta olan bir monitör bulunan bir kontrol kabininden. *"Dün bir suç işledin ve bunun sonucunda tam 650.000 $ el değiştirdi. Kız arkadaşını kurtarmak istiyorsan parayı alıp buraya, Bay Fieuchevsky'ye getireceksin."*

Wilcoxson monitörden Lennon'un yüz ifadesini dikkatle izliyordu. Tepki vermemişti ama içten içe sersemlediğini biliyordu. Wilcoxson onun bir kez olsun korktuğunu izlemek istiyordu. Konuşsun. Yalvarsın.

Lennon ise yalnızca etrafına bakmakla yetiniyordu.

Wilcoxson nefes verdi, ardından yeniden konuşmaya başladı. *"Bay Lennon, bilmediğiniz bir şey daha var—"*

PURO ZAMANI

—Kız arkadaşınızın durumundan haberdar değilsiniz sanırım?

Durum mu? Hmm.

"Divanın üstüne sizin için bir şey bıraktık. Bir bakın isterseniz."

Lennon sol elindeki tabancayı hafifçe eğerek divana doğru

baktı. Bir yastığın üstünde beyaz, plastik bir asa yatıyordu. Sağ eliyle hâlâ Rus'a doğru nişan alabilmek için dikkatli davranan Lennon –ki son derece gereksiz bir hareketti bu artık– diğer tabancasını beline sıkıştırarak yavaşça divana doğru yürüdü. Nesneyi eline aldı. Üstünde küçük plastik bir pencere bulunan bir termometreyi andırıyordu. Pencerenin içindeki bölme tam ortasından geçen ince mavi bir çizgi hariç bembeyazdı.

"İşbirliği yapmayan bir kadından idrar örneği almak hiç de kolay bir iş değil. Zor kullanmak zorunda kaldık ve ardından da kendi güvenliğimiz için onu bayılttık. Kloroform pek de hoş olmayan bir kimyasal. Çok kaba bir yöntem."

Lennon mavi çizgiye bakıyordu, nihayet anlamıştı.

"Bebek için hiç de iyi değil."

Ne kadar salak olduğunu anlamıştı.

İşte o gizliliği, garip hareketleri açıklayan şey *buydu*. Elbette ya. Dikkatinin banka planlarından başka bir yana kaymasını istememişti. Katie böyleydi işte. Önemli meseleler daima soygunun bitmesini beklerdi. Lennon'un kafasında daha fazla parça yerine oturuyordu. Kışın büyük bir kısmını bezginlikle geçirmelerine rağmen bu yüzden güzel bir yere –bir tatil yöresine– gitmeyi istemişti. O günün özel olmasını istiyordu. Ceplerinde paralar, harika bir manzara, parlak güneş ve verilecek bir haber.

Hamileyim.

Peki ya kim...?

Lennon odanın ekseni etrafında hafifçe döndüğünü hissetti.

ÜÇLÜ KAÇIŞ

Wilcoxson Lennon'un yüzünün seğirdiğini görebiliyordu. Dizleri de bir an için titrer gibi olmuştu. Herifi eline geçirmişti. Zırh plakalarının arasındaki boşluğa vur. Lennon istediği her şeyi yapacaktı. Kalanı akademik işti zaten.

"Dikkatle dinleyin, Bay Lennon. Anneyi dinleyin."

Wilcoxson PLAY tuşuna bastı ve hazırladığı kaset dönmeye başladı.

"Patrick, benim. Saat 11:43, 30 Mart Cumartesi günü. Philadelphia'dayım, daha önce planladığımız gibi başka bir yerde değil. Geri döndüm. Senin hayatta olduğunu ve istedikleri şeyi getirmezsen beni öldüreceklerini söylüyorlar. Benden söylememi istedikleri şey bu. İstediklerini yaparsan zarar görmeyecek ve salıverilecekmişim." Bir sessizlik; mırıldanmalar. *Yakında görüşürüz."*

Wilcoxson STOP tuşuna bastı ve monitörden Lennon'a baktı. Zavallıcık Katie'ye karşı hissettiklerini gizlemek için büyük çaba harcıyordu. Ne de olsa Wilcoxson yıllar önce ona başarılı bir soygunun gizli reçetesinin insan hatasını sıfırlamaktan geçtiğini öğretmişti. Bu da insanlığın sıfırlanması anlamına geliyordu. Açlık, şehvet, öfke, neşe gibi duyguların bir banka soygununda yeri yoktu. Birileri beşinci sınıftan bu yana birlikte soygun yaptığın ortağını mı zımbaladı? Unut gitsin. Sonra ağlarsın, önce bir kaç da.

Ama söylemesi yapmasından daha kolay şeylerdi bunlar. Wilcoxson Lennon'un Katie'den ve başına neler gelebileceğinden başka bir şey düşünmediğinden emindi. Rus dallamaları kızı uyuşturup bir kutuya işetmişlerdi. Kaba eller vücudunda dolanmıştı. Kızı bağlamışlardı. Soymuşlardı. Muhtemelen yı-

lışık yılışık sırıtmışlardı da. Evet, Wilcoxson bu düşüncelerin Lennon'u canlı canlı kemirdiğinden emindi. Rolleri değişmiş olsalar kendi de aynı durumda olurdu.

"O silahları bırakmanı istiyorum."

Ve Lennon silahları hemen indirmişti. Adamın yüzünde garip bir ifade vardı, sanki duygularını kontrol etmenin tek yolu gerçeklik şalterini tamamen kapamaktan geçiyormuş gibi.

"Bırak onları. Yere."

Bir zombi gibi denileni yaptı Lennon.

"Güzel. Kız arkadaşın ile doğmamış çocuğunun hayatlarını kurtarmak üzeresin. Tebrikler, bu arada. Şimdi gidip parayı getirmeden önce Bay Fieuchevsky'nin sana söyleyecekleri var."

Rus'un uyarıya ihtiyacı yoktu. Elinde pompalı tüfekle kabinde belirdi, dişlerini gösteren bir Doberman gibi hınzır bir gülümseme kaplamıştı yüzünü.

Wilcoxson olan biteni büyük bir dikkatle izlemek durumundaydı. Fieuchevsky kaynayan öfkesini kontrol altına almak için *herhangi* bir şey istemişti. Wilcoxson'un Rittenhouse Meydanı'nda bulunan dairesinde on beş dakika boyunca Lennon'a verilecek cezayı konuşmuşlardı. Rus tam yetki istiyordu; banka soyguncusu yürüyebildiği sürece gidip parayı alabilecekti. Hayır, demişti Wilcoxson, kesinlikle hayır. Şu an moralini bozmamalısın. Ona bir parça umut vermeli, istediğini aldıktan sonra da bir böcek gibi ezmelisin. Öfkeni sonraya sakla, Evsei, diye yalvarmıştı. Fırsat eline geçecek.

Müzakereleri detaylara gelip dayanmıştı: Wilcoxson ateşli bir tartışmanın ardından Rus'a pompalı tüfeğin kabzasıyla vücuda üç darbe hakkı vermişti. Kafa, göğüs ya da kasıklara vurmayacaktı. Lennon ardından çıkıp gidecek ve parayla geri gelecekti.

Kişisel olaral Wilcoxson Lennon'un –Katie'nin başına neler geldiğini merak ederek– çekmekte olduğu acının yeterli ceza olduğunu düşünüyordu. Ama Rus onunla aynı görüşte değildi.

Ve görünüşe bakılırsa Fieuchevsky tüm müzakerelerini camdan dışarı fırlatıp atmıştı. İlk olarak tüfeğin kabzasıyla Lennon'un yüzüne vurmuştu.

Lennon'un kafası aksi yöne savrulmuş, ağzından kızıl renkli kanlar fışkırmıştı. Geriye doğru sendeleyip elleriyle tutanacak bir yer aramıştı.

Lanet olsun, tam bir manyaktı bu Rus.

İkinci darbe: Lennon birinciyi atlatmaya çalışırken direk göğsüne gelmişti. Kaburgalarına balyoz gibi inmişti tüfek. Lennon karşı koyamıyordu. Karşı koyması Katie'yi kaybetmesi demekti.

Wilcoxson üçüncü darbenin hangi bölgeye ineceğini adı gibi biliyordu. Kasıklar, elbette. Lennon şimdi yerde, endüstriyel halının üstünde kıvranıyor, stüdyodan çıkmaya çalışıyordu. Katie'nin bebeği sonuna kadar taşıyıp doğurması için dua etse iyi olurdu, zira yakın bir gelecekte yeniden çocuk yapabilecek gibi görünmüyordu Lennon. Bu tür bir darbe yedikten sonra hele de.

Wilcoxson'un duruma müdahale etmesi gerekmişti, çünkü Fieuchevsky dördüncü, beşinci, hatta yedinci darbeleri de indirecek gibi duruyordu. Mikrofonun düğmesine basarak şöyle dedi: *"Şimdi gidin, Bay Lennon. Ailenizi kurtarın. Yarın geri gelin. Öğlende."*

Fieuchevsky pompalı tüfeği tuttuğu elleri havada, şaşkın şaşkın bakınıyordu. Sonra birden nerede olduğunu hatırlayarak silahı indirdi. Bir insan ne kadar hayal kırıklığına uğrayabilirse o kadar uğramış gibi görünüyordu.

Lennon sürünerek stüdyodan dışarı çıktı.

Wilcoxson mikrofonu kapatarak derin bir nefes aldı. Planı işliyordu.

"Vay be," dedi bölmenin arkasında duran Holden Richards. "Tüfeğin öbür yanına olmaya gelmiyor."

BİR İHANETİN ANATOMİSİ

Holden o lanet olası bölmenin arkasında bir saattir saklanıyor, Lennon'un gelmesini bekliyordu. Rahat bir yer değildi ve dünkü boktan işlerden sonra boynu ile sırtı deli gibi ağrıyordu.

Dün.

Wachovia soygunundan on beş dakika sonra.

Wilcoxson, çok kolay iş, demişti. Ruslar kamyonlarıyla önünüze çıkıp etrafınızı saracak, kafalarınıza başlıklar geçirip arabalarına attıktan sonra diğerlerini vurup seni serbest burakacaklar.

Evet, kamyonları çıkmıştı önlerine.

Holden'ın Lennon çok hızlı gittiği için Ruslar'ın planladıkları gibi önlerine çıkamadıklarını tahmin ediyordu. Bu yüzden planı boşverip Subaru'ya bodoslama dalmışlardı.

Holden kendini aniden durmaya hazırlıyordu elbette, ama *bu şekilde* boktan bir durmaya değil. Forester havaya sıçrayıp birkaç kez döndükten sonra Schuylkill Nehri'nin yanında bulunan ıslak çamura tepeüstü devrilmiş ve kayıp giderken Holden nehre düşeceklerini zannetmişti. Ama hayır. Araba bir yerde durmuş, Ruslar kendilerini toplayarak o çılgın siyah makineli tüfekleriyle nihayet –nihayet– etraflarını çevirmişlerdi ama bir önemi yoktu bunun. Lennon kaskatı kesilip

tükürerek bayılmıştı. Bling hâlâ ayaktaydı, Holden dirseğiyle yüzüne vurmaya başlamıştı. Kimin umurunda? Zenci nasılsa borunun dibine gidiyordu.

İşin aslı, Holden Bling konusunda kendini biraz kötü hissediyordu. Kendisini Wilcoxson'a tanıştıran, kefil olan adamdı Bling. Tüm ülkeye yayılmış olan meslektaşlarının arasında bu tür gevşek bir bağlantı ağı bulunduğundan haberi bile yoktu Holden'in. Bir çeşit Mafya gibiydi ama bir yandan da değildi. Yalnızca birbirilerine kefil oluyorlardı. Bling Holden'a kefil olmuş ve Holden da bir akşam yemeği için şu biftek restoranında, Smith ve Wollensky, Wilcoxson'la buluşarak tombik bir Montana pirzolası yemişti. Wilcoxson ona gelecek vaat ettiğini söylemişti. Söylediğine göre yeteneğin kokusunu alıyordu adam.

Ve hepsi bu. Ardından aylarca süren sessizlik. Bling onu birkaç işte kullanmıştı ama büyük bir soygunda değil. Wilcoxson aramamıştı bile.

Bu durum Holden'i rahatsız ediyordu.

Bling iyi çocuktu ama onu asla büyük soygunlara almıyordu; Wilcoxson'un hazır olduğunu söylediği türden aksiyonlara. Wilcoxson'un kendisine bir iş ayarlamasını istiyordu. Batı Philly'deki eski apartman dairesinden de sıkılmıştı. Bling'i mahallede asla göremezdiniz—zenci lüks otellerden çıkmıyordu.

Wilcoxson nihayet birkaç hafta önce arayınca Holden bir an bile düşünmeden kabul etmişti teklifi.

Ertesi gün Bling aramıştı. Bu kez roller değişmiş, Wilcoxson Bling'e karşı kefili olmuştu. Güzel, şişkin bir ganimet, demişti Bling. "İçine sıçma sakın," demişti. Tabii, tabii. Tıraşa devam, sevgili Bling. Wilcoxson'un *gerçek* niyetini Holden biliyordu, Bling değil. Bling'i düzeyim. İbnenin bileti olacaktı

bu iş. Batı Philly'deki dairesinde çürümeyecekti artık—gelsin lüks otel zincirleri.

Wilcoxson şöyle demişti ona, "Holden, güvenebileceğim birine ihtiyacım var." Bu şu anlama geliyordu: Bling güvenebileceği biri değildi. Holden'ın tek yapması gereken şey, demişti Wilcoxson, onu gelişmelerden haberdar etmek ve iş tamamlandıktan sonra da bir süre sabretmekti.

Biraz sabır, evet. Ve boktan bir boyun askısı.

Ruslar Bling'le Lennon'u götürdükten sonra –herifleri çırılçıplak soyup cesetlerini torbalara koymuşlardı– Holden hemen paranın peşinden gitmek istemişti. İçinden bir ses parayı kapıp kaçmasını söylüyordu. Bling'in önerdiği üçte birin yerine kendisine paranın yarısını teklif eden Wilcoxson'u unut gitsin. Yarısı, üçte biri. Neden hepsini almayasın ki?

Hayır. Fotoğrafın tamamını düşünmeliydi. Wilcoxson onu başka işlerde de kullanabilirdi. Gelecekteki işlerin yanında 650.000 $ devede kulak kalırdı.

Polisler soygun sonrasında park yerlerini gözler, diye açıklamıştı Wilcoxson. Arabanın yanına bile gitmek istemezsin. Nasılsa orada duruyor. Endişelenme. Holden endişelenmekten alıkoyamıyordu kendini. Profesyoneller böyle mi iş çıkarıyordu gerçekten de? Bling ve Lennon endişelenmiyordu. Wilcoxson da endişelenmiyordu. Ama o kadar parayı şehrin göbeğindeki bir park yerinde bırakmak Holden'in beynini kemiriyordu.

Holden Cuma gününün kalanını sakin geçirmişti, aklını araba ve paradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Birkaç DVD seyretmiş, eve suşi ve Bling ile Lennon'u nehrin dibine gömmekle meşgul olan Ruslar'ın şerefine Ketel One votkası söylemişti. Holden darmadağınık dairesine bakarak –soygunu orada planlamışlardı– ortalığı toplamayı düşünmüştü. Hatta

biraz toplamış ama sonra daha fazla Ketel One almak için ara vermişti.

Cumartesi sabahı, akşamdan kalmaydı, Wilcoxson aramıştı. Bazı "zorluklar" çıkmıştı.

Lennon hâlâ hayattaydı.

"Git arabayı al," demişti Wilcoxson. "Sonra beni ara."

Araba para demekti. Holden'in içinde kötü bir his vardı. Dün neden dinlememişlerdi onu? O kadar parayı bir park yerinde bırakmanın ne kadar salakça bir fikir olduğunu?

Holden bir troleybüse atlayıp On Dokuzuncu ve Market Caddeleri'nin kesiştiği noktada inmiş, kalan birkaç sokağı yürümüştü. Araba sıraları boyunca etrafa bakarak yürüyordu. Biraz daha bakındıktan sonra hepsinin üstünden bir daha geçti.

Araba yoktu.

Araba yoksa, para da yoktu.

Garip bir şeylerin ortasındaymış gibi görünen Wilcoxson'u aradı ve kötü haberi verdi.

"Siktiğimin Lennon'u," dedi adam. "Neyse, sen takıl biraz. Birazdan arayacağım."

Wilcoxson arayana dek yirmi dakika geçmişti. "Benimle dairemde buluşmanı istiyorum. Gidip paramızı alacağız. Güvenebileceğin birini de getir yanında."

Holden'a uyardı. Bölmenin arkasında emekleme pozisyonunda neredeyse bir saat boyunca dilsizi bekleyeceğini hesaba katmamıştı tabii.

Lennon nihayet gelmişti ve Wilcoxson hoparlörlerden konuşuyordu; şu modifiye edilmiş sesiyle. Holden etkilenmişti; Wilcoxson oldukça hızlı bir plan yapmış, işin içine Ruslar'ı bile dahil etmişti. "Rus herifin burada olmasından endişelen-

me," demişti Wilcoxson Holden'a telefonda. "Onun da icabına bakacağız bugün. Oğluna kavuşacak."

Ve şimdi Lennon sürünüp kusarak kapıdan çıkmış, 650.000 $'ı sakladığı yere doğru gidiyordu. Hamile orospusunu yeniden görmek istiyorsa parayı yarın öğlene dek getirecekti.

Holden saklandığı yerden çıkıp ayağa kalkınca dizleri kütürdedi. Lanet olsun. Vücudu kaskatıydı ve boynu ile sırtı dünkü çarpışmanın da etkisiyle hâlâ ağrıyordu.

Ceketinin sağ cebindeki tabancayı yokladı. Plan şuydu, Wilcoxson'la birlikte Rus'un kabinden çıkmasını bekle. Ardından Wilcoxson işaret verdiği an Rus'u kafasından vur. "Stüdyo ses geçirmiyor—kimse bir şey duymayacak," diye teminat vermişti Wilcoxson.

Rus geliyordu işte, tüfeği elindeydi. Holden'a rahatsız bir gülümseme attı. Holden da ifadesiz bir surat takınmaya çalışarak başını salladı.

"Gayet iyi gitti, öyle değil mi?" dedi sağ taraftaki küçük bir kapıdan çıkan Wilcoxson." Yarın, Evsei, intikamını ve acını hafifletmesi için bir miktar para alacaksın."

Rus başını salladı. Halinden çok da hoşnut gibi görünmüyordu. Hem de hiç. Wilcoxson'un planladıkları da pek hoşuna gitmeyecekti.

Holden'ın da öyle.

Neden 325.000 $'la yetinsindi ki? Tüm anlaşmayı biliyordu nasılsa. Lennon Wachovia işinden kaldırdıkları parayı yarın kadını karşılığında buraya getirecekti.

Holden önce Rus'u kafasından vurdu.

Wilcoxson şaşkın görünüyordu—işareti vermemişti henüz. Ama Holden silahı üstüne çevirdiğinde yaşadığı şaşkınlık bambaşkaydı.

Endişe edilecek bir şey yoktu. Stüdyo ses geçirmiyordu.

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA

Yaptıkları soygunlardan hemen sonra sırf olanlara gülüp eğlenmek için yatağa girdiklerini hayal edebiliyorum.

PSİKOLOG FRANK BARLEY,
BANKA SOYGUNCULARI CRAIG PRITCHERT
VE NOVA GUTHRIE HAKKINDA

OREGON CADDESİ'NDEKİ EV

Her şey göz önüne alındığında iyi bir pazarlık yapmıştı: Güney Philly'de boş bir evdeydi.

Görevi kötüye kullanma suçundan dolayı çalışma lisansı elinden alınan bir doktor yaralarına bakıyordu.

Bir şişe Jameson. Bir dizi donmuş akşam yemeği ve minik bir mikrodalga fırın.

Bir şişe aspirin.

Plastik dijital alarmlı saat.

İki tabanca—ikisi de 38'lik Sig Sauer.

Altı kutu kurşun.

Fiyat etiketi: 325.000 $

Lennon o öğleden sonra Dominick's'in restoranına dönmüş ve teklifini bir kağıda yazmıştı: Yemek, barınak ve tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Buna karşılık Perelli Wachovia soygunundan kaldırılan paranın yarısı olan 325.000 $ alacaktı. Ruslar'ın kız arkadaşını rehin tuttuklarını ve Wachovia soygun parasını teslim etmezse kızı öldüreceklerini de yazmıştı. Ve doğmamış çocuğunu da. Perelli bir babaydı; Lennon adamın aile bağlarına oynamanın kendisine bir zarar getirmeye-

ceğini düşünüyordu. Banka parasını ele geçirip Ruslar'ı toprağa gömecek bir planı olduğunu da eklemişti. Tek ihtiyacı olan şey iyileşmesi için gereken zamandı.

Ve sonrasında ailevi ilişkilerini düşünmeye başlayacaktı.

Perelli kabul etmişti.

Perelli kabul etmekle kalmayıp takım elbise giymesi konusunda da ısrar etmişti. Bir soyguncunun emrinde çalışıyor olması fikri adamı orgazm ediyordu belli ki.

"Bir banka soyguncusu böyle Father Judge sweatshirtleriyle dolaşır mı, Allah aşkına?" demişti. "Makineli Tüfek Kelly sweatshirt mü giyiyordu? Ya Johnny Dillinger?"

Böylece Perelli lisanssız doktorları dağıtırken bir adamını da Lennon'un ölçülerini almaya göndermişti. Takım elbise birkaç saat içinde hazır olacaktı, Perelli söz vermişti.

Lennon'un umurunda bile değildi takım. Tek istediği şey Katie'yi geri almak, parasını geri almak ve Philadelphia'dan siktirip gitmekti. Bu bebek işini ondan sonra düşünürdü. Şu an için çok derin bir konuydu. Yemek yiyip, acısını bastıracak kadar içti ve dinlendi. Doktor geldiğinde uyanarak adam hassas noktalarını hırpaladığında fazla bağırmamaya çalıştı. Doktor sızlanmalarını dinleyip işine geri döndü. Lennon'u içmemesi için uyardı. Her neyse. Ardından çağrı numarasını mavi bir peçetenin üstüne karalayıp ayrıldı. Daha çok Jameson içen Lennon sızıp uykuya yenik düştü.

Kapı çalıyordu. Genç bir çocuk elbiseyi teslim etmeye gelmişti. Chestnut Sokağı'ndaki Boyd's isimli dükkandan siyah renkli bir Ermenegildo Zegna. Paketin içinde lacivert bir Stacy Adams gömleği, üstlerinde lacivert saatler bulunan siyah çoraplar ve bir çift tek tokalı Giorgio Brutini marka ayakkabı da bulunuyordu. Perelli ayrıca Dior Homme marka bir güneş gözlüğü göndermişti. İngiliz GQ dergisinin sayfalarından kopup gelmiş olmayan tek parça Hanes marka iç çamaşırıydı.

Hay sokayım, şu dar beyazlardan. Perelli'nin kişisel favorisi olmalıydı.

Lennon uzun, yavaş bir duş aldı. Yüzü feci görünüyordu; bazı noktalarda siyahlı morlu ve mavili bir pamuklu gömleği andırıyordu. Tüm kıyafetler üstüne tam oturmuştu, neşeli bir şaşkınlık anı yaşadı. Dar beyaz don bile. Giorgio Brutini'leri bile giydi. Sig Sauer'leri doldurup her birini ceketinin birer cebine koydu. İki parmağıyla nabzını buldu.

Ardından boş yatak odasının ortasındaki şiltenin üstüne uzanarak gözlerini kapattı.

Birkaç hararetli saatin sonunda gözleri açıldı.

Üç saniye sonra alarm çalmaya başladı. Kıyafetleri zaten üstündeydi.

Gitme zamanı gelmişti.

NEHRİN ORADAKİ MEZAR

Holden Richards boruyu zorlanmadan bulmuştu. Rus'un oğlu, Mikal, yerini söylemişti. Camden tarafında, köprüden çok uzaklaşmadan. İhtimalleri azaltıyordu bu tanım zaten. Köprünün yakınlarında çok da fazla inşaat alanı yoktu—akvaryum, Tweeter merkezi ve geri kalan turistik zımbırtılar –Camden'de turistler, eğer inanabilirseniz tabii– zaten çok fazla yer kaplıyordu.

Ama işte buradalardı ve şu dapdar liman bölgesine bir başka turist eğlencesi sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Bir çocuk müzesi.

Holden amcanın drenaj borularından aşağı neler attığını görseler çok şaşırırdı çocuklar.

İlk giden Rus olmuştu. Oğluyla kavuşsunlar bakalım. Bur-

nunun dibinden ateş etmesine rağmen Rus'un kafası olağanüstü bir şekilde parçalanmamıştı. Kurşun alnından girip kafatası boyunca patlayarak ilerlemişti. Kafasının arkası berbat bir haldeydi ama kendinden emin bakışları çağlar boyunca yerinde kalacaktı. Rus'un bileklerini bırakırken Holden adamın borunun içinde oğluyla yanak yanağa gelip gelmeyeceğini ve gelecekteki arkeologların bundan neler çıkartacaklarını düşünüyordu.

Sıradaki: Wilcoxson. Banka soygunu ustası. Holden'in sıktığı kurşun Wilcoxson'un yüzünü yırtıp geçmiş, geriye bir hamurdan bir kütle kalmıştı. Görünmez bir bisikleti sürüyormuş gibi sırtüstü debelenerek çığlık atmıştı bir süre. Ses geçirmezlik sağolsun, değil mi? Nihayet heyecanı kaybolup gitmiş, Wilcoxson ölmüştü.

Holden geri dönüp sırf aradan çıksın diye kadını da öldürmek istiyordu. Lennon yarın her halükarda 650.000 $'ı getirecek, Holden da onu öldürecekti. Kadın şu an Wilcoxson'un Rittenhouse Meydanı'ndaki dairesindeydi, kuzeni Derek başında duruyordu. Wilcoxson planı onaylamıştı ama kadın direğe kelepçeliyken yanında bir erkek bırakmaya pek istekli değil gibiydi. Sanki kadının sevgilisiymiş gibi. Bir numaralar dönüyordu, ama ne?

Holden bir süre düşündükten sonra kadını canlı tutmanın hiçbir faydası olmadığını fark etti. Cep telefonunu çıkartıp Derek'i aradı.

DUANE SWIERCZYNSKI

KİTAPLI BANYO

Lisa Perelli anahtarı ön kapıya soktuğu an içerideki garip havayı hissetmişti. Evde birileri vardı. Babası ona haber vermeden kiraya mı vermişti evi yoksa?

Neden haber versindi ki zaten?

Andrew'in eşyalarını almaya gelmişti. Oregon Caddesi'ndeki bu ev babasının sahip olduğu birçok yerden biriydi. Son altı hafta boyunca burayı kullanıyorlardı. O ve Andrew.

Lisa Andrew'in yurttaki odasından nefret ediyordu—ayakkabı kutusuna benziyordu oda, iç tasarımı daha da kötüydü. Andrew ise Lisa'nın babasının Güney Philly'deki evinde kanepede yatmak zorunda kalmaktan hiç haz etmiyordu. Andrew esas sebebi bir buçuk ay öncesine dek söylememişti kıza: Babasının evindeki banyoyu kullanamıyordu. En azından sabahları alışkın olduğu şekilde değil. Andrew meseleyi süsleyip püslemişti –ben sıradan bir adamım, sabahları tuvalette gazetemi okurum– ama Lisa onun neden bahsettiğini biliyordu zaten. İşin komik yani, Lisa'nın da kendini aynı şekilde hissediyor olmasıydı. O yüzden yurtta kalmaktan nefret ediyordu. Ayaklanıp içlerinde yabancı oğlanların bulunduğu yabancı kapıların önünden geçip iki kat aşağıdaki ortak kadınlar tuvaletine gitmek çok zor geliyordu. Bu tür şeylere alışkın değildi. Kampüste yaşamayı asla tercih etmemesinin en önemli sebebi buydu.

Tek bir çözüm vardı: Babasının Oregon Caddesi'ndeki bir buçuk banyolu kiralık dairesi. Üst katında geniş, altta da daha küçük bir banyosu vardı evin. Evcilik oynamak gibi bir şeydi bu ama risk almadan. Andrew'in birkaç eşyası vardı evde: Havalı bir yatak, bir dizi cep kitabı, yedek kontak lensler ve iç çamaşırı, deodoran, diş fırçası ile dev bir diş macunu tüpünden oluşan karton bir kutu. Lisa yanında mum getiriyor ve Pinot

Grigio şişelerini buzdolabına yerleştirip iç çamaşırlarını katlayıp büyük yatak odasındaki gardıroba koyuyordu.

Babası orada kaldıklarını bilmiyordu; Lisa bir gece anahtarları yürütüvermişti.

Hâlâ elinde tutmakta olduğu, ön kapının kilidine yarı yarıya girmiş olan anahtar.

Lisa evi dinledi.

İçeride kesinlikle birisi vardı. Yukarı kattaydı.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

GAMMA DELTA CEYLANI

Katie'nin bütün gün boyunca bir direğe bağlı kalmaktan yana sıkıntısı yoktu. O konuyu halledebilirdi. Rus'tan yediği yumruk sonucu oluşan yüzündeki çürükten dolayı bile şikayet etmiyordu. Onu da halledebilirdi.

Baş edemediği şey şuydu: Acayip çişi gelmişti.

Hamilelikle ilgili bir şeydi bu.

Katie Henry'nin yatak odasındaydı, o kadarını biliyordu. Adam Patrick'le ikisine evi gezdirirken odaya girmişliği vardı. Henry'nin yatak odasına yapacağı bir sonraki ziyaretin baygınlık, kelepçeler ve ellerinin arkadan bağlandığı bir destek kolonu içermesini beklemiyordu elbette. Henry öyle garip biri gibi görünmüyordu.

Rus herif onu bayılttıktan sonra kanepenin üstünde uyanmıştı. Rus siyah renkli tabancasını Henry'nin başının arkasına doğrultmuştu. "Bir kayıt doldurmanı istiyorlar," demişti Henry sakin bir sesle, gözleriyle başka bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. "Bence istediklerini yapalım, bu işi sonra hallederiz."

Katie itiraz etmemişti. Kendini kötü hissediyordu—Rus'u buraya getiren kendisiydi ve şimdi işin içine Henry'i de bulaştırmıştı. Patrick olsa Henry'i asla dahil etmezdi bu duruma. Bir milyon dolar verseler bile etmezdi. Kendinden iğreniyordu. Öğrenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki.

Michael ona bunu söyleyip duruyordu. Kötü niyetle değil ama. Kendi tipik, yargılamayan, doğrucu tavrıyla. Michael gerçek bir profesyoneldi. Ondan hoşlanmasının esas sebebi de buydu.

Katie Henry'nin önüne uzattığı kelimeleri teybe okudu, elinden geldiğince sakin konuşarak Patrick'e güven vermeye çalışıyordu. Sanki yolunda gitmeyen hiçbir şey yokmuş gibi. Bir tür şifreli kelime kullanmayı düşündü, Patrick'in nerede olduğunu anlayabilmesi için ama aklına bir şey gelmemişti. Her şey hızla olup bitmişti.

Kapıya vurulmuştu. Rus Henry'i kapıya bakması için zorlamıştı. Zenci gibi görünmeye can atan iki genç görünümlü beyazdı gelen. Henry'e bakmamışlardı. Oğlanları tanımıyordu ama parçaları oturtmaya başlıyordu. Bir tanesi muhtemelen Wachovia işindeki üçüncü elemandı—Lennon ve Bling hariç. Ve bu üçüncü herif soygunu Ruslar'a satmıştı.

Beyaz oğlanların daha kalın olanı onu Henry'nin yatak odasındaki bir destek kolonuna kelepçelemişti. Henry diğer beyaz oğlan ve Rus ile birlikte kapıdan çıkıp gitmeye zorlanmadan önce kendisini yatıştırmaya çalışıyordu: "Her şey yoluna girecek—" Patrick'i bulmaya gidiyorlardı. Ya da onu tehdit etmeye. Ya da öldürmeye. Ya da buraya getirip tehdit edip öldürmeye. Büyük ihtimalle bu sonuncusuydu. Yoksa Rus onu neden canlı tutsundu ki?

On beş dakika sonra çişi gelmeye başlamıştı.

Otuz dakika sonra acilen bir şeyler yapmazsa altını ıslatacağını biliyordu artık. Henry'nin yatak odasının pahalı Pergo döşemesini de.

"Hey."

Başındaki oğlan. Genç görünümlü, sarışın ve kalın enseli bir oğlandı, bol pantolon ve bir üniversite sweatshirtü giyiyordu. Kocaman bir tabancası vardı. Rus *mafiya*sının elemanı olmadığı belli oluyordu; getir götür işlerine bakan bir çocuktu sadece. Bu tür işler için garip bir seçimdi.

"Ağzıma almamı ister misin?"

Biraz ikna etmesi gerekmişti ama kalın enseli oğlan sonunda teklifini kabul etti. Yaşadığı hayata bakılırsa kadınların organını ağzına almaktan daha çok istedikleri bir şey olmadığına inanıyor olmalıydı. Ama salak değildi. Öncelikle dişlerini kullanmayacağına söz vermesini istemişti. Katie söz verdi. Sonra oğlana önce kendisini yalayıp yalayamayacağını sordu, kendisini aşağılık hissetmemesi için. Oğlan teklifi hemen kabul etmişti. Daha bile iyiydi—kız ondan gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. Kalın ense bunu yapmayı çok sevdiğini söylüyordu. Muhtemelen şehrin bir yerlerinde hayatından çok memnun bir Gamma Delta ceylanı bulunuyordu.

Dizlerinin üstüne çökerek Katie'nin pantolonun düğmesini açtı ve fermuarı indirdi.

"Yavaş yavaş, tamam mı?" diye yumuşak bir sesle sordu ve oğlanın kendisine bakmasını bekledi.

Çocuk kafasını kaldırdığı an dizini Adem elmasına geçirdi. El, dirsek ya da diz kullanarak adam öldürmenin en etkili yöntemi buydu. Patrick öğretmişti. Kolejli oğlan oldukça çabuk ölmüştü, Pergo döşemeleri kalın maymun parmaklarıyla tırmalamıyordu artık.

Tek bir sorun vardı: Anahtar için çocuğun üstünü arayabilecek bir konumda değildi.

Michael'e haber verme imkanı bulunmuyordu.

Ve hâlâ, hem de feci bir şekilde, çişini yapması gerekiyordu.

Saatler, saatler sonra cesedin pantolon cebindeki telefon çalmaya başladı.

CEVAP VEREN YOK

Lennon Güney Philly'deki güvenli evin birkaç sokak ötesinden çaldığı arabayı Yirminci Cadde boyunca şehir merkezine doğru sürdü. Bulutlar alçakta ve rüzgar soğuktu. Lennon mucizevi bir biçimde Rittenhouse Meydanı'nda bir park yeri buldu. Nereye gittiğini söyleyince kapıcı işine karışmamıştı. Lennon kulağını Wilcoxson'un kapısına yaslayarak içeriyi dinledi, ardından kapıyı vurdu.

Siktir.

Açılmıyordu.

Wilcoxson tek kozuydu—Philadelphia'da güvenebileceği tek adam. Lennon Wachovia soygununu ona önceden haber vermemişti; Wilcoxson'un bilmemesi daha iyiydi. Yaşlı adam yıllar önce emekli olmuştu bu işlerden. Dönüp dolaşıp kıçından ısırabilecek bir şeye bulaştırmanın anlamı yoktu adamı. Wilcoxson geçmişte daima yanında olmuştu ve şimdi de yanına gitmemesi için hiçbir neden yoktu. Lennon sayıca çok azınlıkta kaldığını hissediyordu—bir tarafta Rus ve İtalyan gangsterler, diğer tarafta azgın polisler. Onun şehri değildi burası. Yardıma, korumaya ihtiyacı vardı. Nefes alabilmek için birkaç saate ihtiyacı vardı. Wilcoxson ona bunu verebilirdi. Son bir kez, usta ve çırağı. Eski günlerin hatrına.

Ama Wilcoxson evde değildi.

Allah belasını versin.

Lennon koridordan asansöre dek yürüdü ve aşağı lobiye indi. Belki Wilcoxson'u görürüm umuduyla lobiyi taradı,

Rittenhouse Meydanı ileri gelenlerinden biriyle vedalaşıyor olabilirdi. Lennon paraya yalnızca yaşayabilmek için ihtiyaç duyuyordu. Wilcoxson ise kendine daha iyi bir hayat satın alabilmek için. Brooklyn'in pisliği içinde büyüyen yaşlı adam 1960'larda hayatını tırnaklarıyla kazıyarak kazanmıştı. Geri gitmeyi asla istememişti.

Lennon lobide sonsuza dek duramayacağını biliyordu. Jilet gibi bir İtalyan takımı vardı üstünde ama endüstriyel makinelerle altı raund boyunca dövüşmüş gibi duruyordu hâlâ. Ve yönünü şaşırmış gibiydi. Rittenhouse Otel yönetimi bir süre sonra kıllanacaktı durumdan.

Allah daha da belasını versin.

Bu hep böyle olmuştu. Lennon yardım istemekten nefret ederdi. Tam anlamıyla *tiksiniyordu* hatta. Lennon kendi kendine yaşadığı sürece babasından hiçbir şey istemeyeceğine dair söz vermiş, –babası temel yiyecek ve kötü bir mahallede-ki barınağı yeterli görüyordu zaten– ve sözüne sadık kalmıştı. Hapisteyken bile. Kendi kendine bakabilmeyi tercih ederdi.

Ama fikrini değiştirip yardım istemenin de mantıklı bir yol olabileceğine karar verdiği an yardım birden ortadan kaybolmuştu. Gidebileceği kimse yoktu. Bu dünyada yardım diye bir şey yoktu. Yükünü daima kendi başına taşıyordun. Etrafını aile, sevdiklerin, adamların, ortaklarınla çevir, fark etmez. Gerçek bakiydi: Herkes yalnızdı.

Lennon otel lobisinden çıkarak Locust Sokağı'na çıktı. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki adamı görmedi.

Parkın içinden çıkmakta olan ölü adamı.

GERİ VUR

Dallama Derek. Cep telefonunu asla açmıyordu. Açmadıktan sonra bir cep telefonunun olması ne işe yarardı ki? Böylece kendi kendine söz verdiği üzere birkaç saatliğine dinlenmektense –hey ne olursa olsun, ölü bedenleri boktan bir borunun dibine yuvarlamak kolay bir iş değildi– şehir merkezine kadar gidip Derek ile Lennon'un orospusunu kontrol etmek zorundaydı şimdi.

Kapıcı ona garip bir bakış fırlattıktan sonra istifini hiç bozmamıştı. Sabahtan hatırlıyor olmalıydı onu. İşler bu şekilde yürüyecekti bundan böyle. Anında saygı duyulacaktı ona. Özellikle de şu 650.000'i cebe indirdikten sonra. Belki de paranın bir kısmıyla Wilcoxson'un dairesini satın alırdı. Yaşlı adamın eve ihtiyacı kalmamıştı artık nasılsa.

Holden asansöre binip yukarı çıktı. Anahtarla Wilcoxson'un dairesini açıp içeri seslendi. "Hey, Derr."

Ses yoktu.

Yatak odasına girdi ve kuzenini yerde yatarken buldu, ölmüştü. Kız hâlâ direğe kelepçeliydi ama görünüşe bakılırsa o da ölmüştü. Tüm zemin sanki birileri kovayla su boşaltmış gibi ıslanmıştı. Ne sikim olmuştu burada böyle?

Holden Derek'in yanında diz çökerek boynundan nabzını yokladı. Nasıl kontrol edildiğini bildiğinden değil ya ama oğlanın cildi soğumuştu bile, çok da bilimsel işlere girmeye gerek yoktu. Derek'in boynu –soğuk olmasının yanında– bir garip geliyordu eline.

Holden tam zamanında arkasını döndü.

Kaltak çığlık atarak dizini yüzüne doğru savuruyordu.

İLANDAKİ ADAM

Johnny Kotkiewicz Rittenhouse Kuleleri'nin güvenlik şefliğini üstlenmeden önce bir Philly polisiydi ve yolu Soygun/Cinayet Masası'na düşmüştü sonunda. Yirmi yılını doldurmuş, ardından emekli olup özel sektöre geçmişti. Rittenhouse'dan gelen güzel teklifi kabul etmişti. Villanova Hukuk'da okuyan kızının işine yarıyordu para. Belki de şehir merkezindeki şu ünlü firmalardan –Schnaeder Harrison, Soliss-Cohen gibi– birinde çalışır ve kapısında çalışan babasının aksine bu binada bir evi olurdu bir gün.

Yaptıklarından gurur duyuyordu. Ama kızı için daha fazlasını istiyordu. Klasik anne baba hikayesi.

Kotkiewicz alışılmadık bir şekilde Cumartesi gecesi geç saatlerde binadaydı. Ama Rittenhouse için olağanüstü bir gün olmuştu bu. Tüm gün boyunca garip garip tipler dolanıp durmuştu binada. Sabah 7'de güzel ve genç bir kızıl gelmişti. Şehir merkezinde finansal danışmanlık yapan Bay Henry Wilcoxson'a ait olan 910 numaralı daireye çıkmıştı (En azından Rittenhouse güvenlik dosyalarında yazan buydu). Çok da şaşırtıcı değil. Ama kızıl yirmi dakika sonra ayrılmıştı. O sabahın daha geç saatlerinde Slav görünümlü bir adam –Bosnalı, Rus gibi– da 910 numaralı daireye çıkmıştı. Bir saat sonra kızıl dönmüş ve asansörle direkt 910'a çıkmıştı. Aradan yirmi dakika bile geçmeden şu beyaz rapçi gibi –Eminem– görünen bir çocuk yanında daha iri bir beyaz oğlanla lobiye girmişti. Onlar da 910'a çıkmışlardı. Kırk dakika sonra, Bay Wilcoxson, Slav beyefendi ve Eminem binadan birlikte ayrılmışlardı. İri oğlanla kızıl hâlâ yukarıdalardı.

Garip tipler ve davranışlardı bunlar ve gariplikler Kotkiewicz'i tedirgin ederdi. Rittenhouse sakinlerinin günlük

hayatlarına aşinaydı ve konuklarını tanıyordu, ama bu, daha önce hiç rastlamadığı bir durumdu.

Birkaç telefon görüşmesi yapmış, bir-iki dosya fakslatmıştı kendine. Önsezilerini takip ediyordu. Her zamanki gibi.

Dolayısıyla Kotkiewicz binada kalmaya karar vermişti. Judy bu duruma pek sevinmemişti, Johnny'nin Kum-Lin'den yiyecek bir şeyler alıp getirmesini bekliyordu ve bir film kiralamıştı, *Azap Yolu*. Bu da hep böyle olup gitmişti: İşiyle karısının arasında kalıp darmadağın olan Kotkiewicz.

Akşam ilerledikçe Kotkiewicz aptalca davrandığından şüphe etmeye başlamıştı.

Ardından bir başka yabancı lobiye girerek 910 numaraya yollandı. Yine Bay Wilcoxson'un dairesi. İri oğlanla kızıla katılacaktı belli ki, ama ne için?

Beş dakika sonra en son gelen yabancı –yüzünde şimdiye kadar görmüş olduğu en pis yaraları barındıran kahverengi saçlı, mavi gözlü bir adamdı– asansörden inerek lobiden dışarı çıkmıştı.

Aradan bir dakika bile geçmemişti ki:

Eminem yeniden lobiye girmişti. Kotkiewicz hazırlıklıydı. Eminem ona başını salladı ve Kotkiewicz masasında durmakta olan ilana son bir göz attı. Tüm öğleden sonra boyunca üstünde uğraşmış, aklına kazımaya çalışmıştı ilanı. Ama şimdi kendinden çok emindi. *Bingo*. Holden Richards. Bir gün önceki Wachovia banka soygununun şüphelisi.

Ardından diğer bir ilana geçti. Richards üç soyguncudan biriydi.

Vay be. Diğer yabancı. Bay Mor Çürükler.

Kotkiewicz telefonu eline aldı. Kafasını kaldırdığında yüzü çürük dolu herif lobiye geri geliyordu.

CERRAHİ MÜDAHALE

"Bahse girerim şurada yatan kuzenimden dolayı kızgın olduğumu sanıyorsundur."

Katie cevap vermedi.

"Değilim. Gerçekten de."

Sessizlik.

"Bu gece tekliflere açığım. Anlıyor musun dediğimi?"

Sessizlik.

"Pekala, zoru oyna bakalım. Ben de zoru oynayabilirim." Beyaz oğlan –sabahki diğer beyaz oğlan– ayağa kalktı. "Hemen geliyorum."

Katie onun yatak odasından çıkışını izledi. Odaya son bir kez bakındı—gözden kaçırdığı bir şey var mıydı? Onu şu kelepçelerden kurtaracak herhangi bir şey? Hayır, elbette yoktu. Tüm öğleden sonra, tüm akşam, tüm gece bakınmıştı. Henry'nin tuvalet masasının üstündeki dijital saati göremiyordu. Ahşap taklit üst kısmını görebiliyordu ama rakamları değil. Dolayısıyla saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Ve buradan nasıl kurtulacağını da.

Tüm vücudu ağrıyordu; omuz kasları seğirmeye başlamıştı. Mesanesinin kontrolünü hatırlayamayacağı kadar çok kaçırmıştı gün içinde.

Beyaz oğlan yeniden odaya girdi. Elinde bir mutfak bıçağı tutuyordu.

Harika.

Onu bu durumda görebilse Michael ne derdi acaba?

"Hamile olduğunu biliyorum. Wilcoxson her şeyi anlattı. Ve sevgiline söylediği an da oradaydım. Amma da şaşırdı ha."

Katie ona bakmıyordu ama zihni sersemlemişti. Eğer bu küçük salak doğruyu söylüyorsa çok acımasız bir hayal kırıklığı yaşanmış olmalıydı. Haberin sıcak bir hava akıntısı altında, ellerde soğuk şampanya kadehleri varken verilmesi gerekiyordu. Philadelphia'da değil. Henry tarafından değil.

Henry Patrick'e bebekten neden söz etmişti ki? Lanet olsun, Rus'un *acımasını* mı sağlamaya çalışıyordu bu adam? Doğmamış bebek kartını oynayarak?

Patrick'in neler düşündüğünü yalnızca hayal edebilirdi.

"Sana bir iyilik yapmama ne dersin?" diye sordu beyaz oğlan, dizlerinin üstünde yanına yaklaşıp bıçağın ucunu burnuna doğrulturken. "Sana kürtaj yaptırayım, tüm sorunlarınızı çözmüş oluruz, ha?"

Katie bıçağın sapına baktı. Tek parça paslanmaz cerrahi çelikten yapılmış olan seçkin bir Japon mutfak bıçağıydı bu, Tenmijuraku'ydu adı. Henry yemek yapmaktan hoşlanırdı ve en kaliteli mutfak malzemelerinde ısrar ederdi. Bıçağı tutmakta olan oğlan ise muhtemelen bu durumdan haberdar değildi. Tenmijuraku, Ginsu, her neyse. Teneke bir kutuyu ikiye bölebildiği sürece sorun yok. Ya da lüks bir dairede bir direğe kelepçeli bir kadını.

Bu beyaz çocuk o elindeki şeyle bacaklarımın arasına asla giremez, diye düşündü Katie, dizlerimle hiç durmadan tekmelerim. En azından denerim.

Ne yazık ki beyaz oğlanın aklındaki şey de tam olarak buydu.

TA TUIRSE ORM

Lennon kapının kulbunu denedi; şüphelendiği üzere açıktı. Henry. Holden. Başarısız soygun. Çok sayıda tesadüf vardı; daha sonra düşünecekti bunları. Ceketinin cebinden Sig Sauer'lerin birini çıkardı –diğerini aşağıya, park yerine saklamıştı– ve yavaşça Wilcoxson'un dairesine girdi. Oturma odasında kimse yoktu. Kısa bir koridorun sonundaki yatak odasından gelen bir konuşma sesi duydu. Köşelere saklanarak dikkatle ilerledi. Ama dairede her kim varsa yatak odasında gibi görünüyordu.

Yüzüstü yere devrilmiş ölü bir adam. Holden Richards'a aitmiş gibi duran kafanın arka kısmı. Ve arkasındaki bir direğe kelepçelenmiş olan Katie.

Holden bir eliyle bir kasap bıçağı tutuyor, diğeriyle de Katie'nin pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu. Kızın kotunun düğmesi çözülmüş, altın renkli fermuar yarıya inmişti.

Lennon'un içini rahatlık bastı. Katie hayattaydı. Daha da iyisi, hayattaydı ve iriyarı Rys gangsterleri tarafından korunmuyordu. Yalnızca Holden, şu küçük salak.

Yakında eski-salak olacak olan salak.

Katie onu görünce sırıttı. Hâlâ oradaydı neyse ki.

"Kardeşim döndü ve senin başın belada," diye yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı.

Holden'in kafası geriye döndü; bir elinde bıçak, diğerinde pantolonu tutuyordu, bir tecavüz danışmanlığı videosunun kapağından fırlamış gibi görünüyordu. Şaşkınlıktan ağzı açılmıştı.

"Lennon? Buraya gelmeni kim söyledi?"

Lennon cevap olarak silahını yüzüne doğrulttu.

"Ateş etmemesinin tek sebebi," dedi Katie, "üstüme kan sıçramasını istemiyor olması. Şimdi bıçağı yere koy, sikkafalı ve geriye doğru sürün."

Holden bunu düşünüyor gibi görünüyordu; elindeki bıçak hafifçe oynadı. Ama tek seçeneğinin –kızı bıçakla, ardından başından vurul– pek de iyi bir seçenek olmadığını fark edince söz dinledi. Bıçak tıngırdayarak zemine düştü.

"Şimdi yeri öp bakalım, başın aşağıda kalsın. İşte böyle. Sürün . . . yavaşça. Yatağa doğru. Evet. Bu arada, içinde durduğun ıslak şeyin ne olduğunu merak ediyor musun? Hamile bir kadını asla tüm gün boyunca bir direğe bağlı tutma."

Lennon Holden'in titremesini izledi.

"Kelepçenin anahtarı ölü herifin cebinde," dedi Katie. "Umarım."

Lennon her iki ön cebi de kontrol etti; anahtarlar soldakindeydi. Katie'yi çözdü, ardından nazikçe yerdeki kuru bir noktaya uzanmasına yardımcı oldu. Katie yanağına dokunup başparmağını çenesinde gezdirdi. Yeniden sırıttı. Lennon göz kırptı. Kızın kulağına doğru eğildi. Fısıldadı: *"Cén chaoi a bhfuil tu?"*

"Ta tuirse orm," diye cevap verdi Katie.

Lennon'un bir dilsiz olması gerekiyordu. Ama işaret dilini birçok kişi anlayabiliyordu. Lennon da –İrlanda değil, Massachusetts doğumlu olan– Katie'ye gizli gizli konuşabilmeleri için biraz Keltçe öğretmişti. Katie yorgun olduğunu söylüyordu.

Lennon Holden'a doğru yürüdü. Amacı oldukça basitti aslında: Holden Wachovia işini birilerine satmıştı. Lennon işi kime sattığını ve paranın şu an nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Bu tür ağır işlerde pek iyi değildi –soygunlardayken bile– ama işlerin gidişatına bakılırsa geçici bir şeyler çıkarmaktan yana pek bir sıkıntısı olmayacağını düşünüyordu.

Gözüne bir şey ilişti. Wilcoxson'un yatak odasının penceresinden yansıyan mavi renkli parlak bir ışıltı.

"Patrick," dedi Katie.

O da görmüştü.

Pencerenin dışındaki havada mavili, kırmızılı ışıklar yanıp sönüyordu.

TÖVBEKARLAR EVİ

Lennon bir keresinde FBI'ın En Çok Aranan On Kişi listesine girmiş olan herkesi listeleyen bir ansiklopedi okumuştu. İlk ondaki birçok kişi banka soyguncularıydı ve Lennon diğerlerini geçip özellikle onların hikayelerini okumuştu. İlginçti. İlk onda bulunan banka soyguncularının genellikle ortak bir yanları bulunuyordu: Üç ya da dörtlü gruplar halinde bir dizi bankayı soyuyor, son işlerinde bir polis ya da vatandaş ölüyordu. Üçlü dağılıyor, diğer ikisi otuz altı saat içinde yakalanıyordu. Üçüncü soyguncu genellikle uzaklaşmayı başarıyordu.

Alınacak ders: İlk otuzaltı saatte yakalanmamayı başarabilirseniz, kaçma şansınız yükseliyordu. Yakalanan ortaklarınız sizi ele verebilirdi, elbette, dolayısıyla her zaman gittiğiniz yerlerden, özellikle de soygunu planladığınız evden uzak durmanız gerekirdi.

Otuz altı saat hızla yaklaşmaktaydı ve soyguncuların ikisi henüz yakalanamamıştı. Lennon ve Holden. Polisler dışarıdaydı.

Lennon yakalananın kendisi olmayacağına karar verdi. Kaçacaktı.

Dışarıda kaç kişi olduğunu, federallerin de işe dahil olup olmadığını bilmiyorlardı. Akıllarında bir kaçış rotası bulun-

muyordu; hiçbiri binayı o kadar iyi tanımıyordu.

"Peki onu ne yapacağız?" diye sordu Katie, yatak odasının kapısını işaret ederek. Lennnon Holden'in ağzını tıkamış ve yüzünü direğe doğru çevirip kelepçelemişti. Ardından da ölü arkadaşıyla beraber odaya kilitlemişti.

Holden'i öldürmenin bir anlamı yoktu. Lennon şimdiden en az altı kişinin ölümünden sorumluydu ki bu rakam kişisel limitini altı kişi geçmesi anlamına geliyordu. Şiddet içermeyen bir soyguncu olmasıyla övünürdü Lennon.

"FBI'a bırakalım," diye fısıldadı Lennon.

"Wachovia ile ilgili bildikleri?"

"Önemli bir şey bilmiyor."

"Pekala."

Fazla zamanları kalmamıştı. Eğer aşağıdaki herifin aklı birazcık çalışıyorsa polisi hangi kapıya göndereceğini biliyor demekti.

"Valizimi alayım ve gidelim," dedi Katie. "Ne güzel takımmış, bu arada. Neredeyse yüzünü gizliyor."

"Sonra anlatırım," dedi Lennon, sesini hâlâ alçak tutmaya dikkat ederek. Holden'in onları duyup duyamadığını bilmiyordu ve konuşabildiği gerçeğinin saklı kalmasını istiyordu.

Aşağı mı yukarı mı? Katie yukarı gitmeleri gerektiğine karar vermişti. Federaller kaçakların ışıkları görüp çıkışlara kaçacaklarını bekliyor olmalıydı. Wilcoxson'un dairesinin üstünde on bir kat daha bulunuyordu. Saklanacak bol bol yerleri vardı. İşbirliği yapan bir komşu bulabilirler, elbette.

"Bir planın var mı?" diye sordu Lennon.

"Evet," dedi Katie. "Kapıya vuracağız. Cevap veren olmazsa içeri gireceğiz. Kapı açılırsa şu senin silahını göstereceğiz—güzel silahmış, bu arada."

"Sonra anlatırım."

"Takımla beraber mi geldi?"

Lennon kıza sırıttı.

On sekizinci katta karar kıldılar. En lüks yerler değildi belki ama güzel manzaralı, geniş dairelerdi. Büyük daireler saklanmak için idealdi. Kaçakları bir odaya toplayıp diğer odalarda dolanabilirdiniz. Bir süre nefes alıp bir sonraki adımınızı planlardınız.

"Hangisi?"

"Şu. 1809. Evlilik tarihim."

Lennon kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"Sonra anlatırım. Hazır mısın?"

Lennon iki eliyle Sig Sauer'i kavrayarak yandaki duvara yaslanırken Katie kapıyı çaldı. Ses yoktu. Katie Lennon'a bir göz atarak kaşıyla işaret etti. Lennon işaret parmağını kaldırdı. Devam.

Hâlâ ses yoktu.

Lennon başıyla onayladı. Silahı Katie'ye uzattı ve o da göğüs seviyesinde kapıya doğrulttu. Katie geri çekildi ve Lennon kapıyı tekmelemeye hazırlandı.

Bir kilit sesi duyuldu. Kapı yavaşça açıldı.

Hadi bakalım.

Katie gerildi. Bir yüzün belirmesini bekliyordu. Lennon tekmenin ortasında donup kalmıştı.

Kapıyı smokinli bir adam açmıştı. Ama kimin geldiğine bakmak için beklemedi. Arkasını dönüp uzun koridor boyunca yürümeye başladı. Daireden gelen hafif sohbet sesleri ile saksafon iniltilerini duyabiliyorlardı. Bir parti.

Katie omuz silkerek valizini kaptığı gibi içeri girdi.

Ana koridorun sonunda büyük bir banyo bulunuyordu. Katie ile Lennon içeri girdiler; Lennon kapıyı arkalarından kilitledi.

"Duş alsam sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Katie. "Tüm öğleden sonra ve akşam boyunca birkaç kazaya uğradım da."

Lennon ona arkasını dönerek valizle ilgilenmeye başladı.

"Ütülenmesini istediğin bir şey var mı, tatlım?"

"Yalnızca siyah Vera Wang'i kapının arkasına asıver. Gerisini buhar halleder."

"Pekala."

Katie kısa bir duş aldı. Katie için kısa, aşırı kısa anlamına geliyordu; duşları beş dakikayı asla geçmezdi. Sıcak suyun altında vakit geçirmeyi seven daha çok Lennon'du. En verimli planlarını evindeki sıcak duşun altında gerçekleştirmişti.

Katie kurulanarak Lennon'a baktı. "Para nerede?"

Lennon gizlice rahatlamıştı. Öbür konuyu henüz konuşmak istemiyordu. Katie'nin rahmine tıkılı duran yüz gramlık konuyu. Parayı alıp buradan nasıl çıkacaklarını tartışmak yerine o işleri konuşmaya başlayacaklarından endişe etmişti.

"Ne bileyim nerede," dedi.

"Belli ki Ruslar'da değil. Benimle bu kadar uğraşmazlardı, bütün o kayıtlar filan. Ve suç ortaklarının da haberi olmadığı ortada."

Lennon bunu bütün gece boyunca kafasında tartıp durmuştu. Ne Ruslar, ne Holden. Kimdeydi ganimet?

"Wilcoxson," dedi.

"Mümkün ama sanmıyorum. Ruslar'ı buraya getirdiğim için karıştı işe. Kazayla." Katie ona baktı. "Bu sabah biraz dikkatsizce davranmış olabilirim."

Lennon bunu düşündü, Katie'nin karnına bir göz attı. Henüz hiçbir şey belli olmuyordu. "Ben de dikkatsizlik ettim. Ne boktan şeyler yaşadığımı sana anlatmak bile istemiyorum."

"Yüzün enteresan bir tablo koyuyor ortaya zaten. Takımın da öyle."

"Yine mi şu takım?"

"Çok etkileyici, ne yapayım," dedi Katie saçlarını kurularken. "Ve ben de burada durmuş, tüm bu zaman boyunca bir hendeğin dibinde ölü yattığını sanıyordum."

"Bir boruydu ama bu çılgın hikayeleri bir başka akşama saklayacağım. Üç önceliğimiz var şu an: Bu binadan siktirip gitmek, paramızı almak ve şehirden siktirip gitmek."

"Liberty Bell'i görmek istemiyor musun?"

"Doğru. Neredeyse unutmuşum."

OLAY YERİ ANALİZİ

Lisa uyandı ve yeniden kanlı sweatshirte baktı.

Bir çift buruşuk takım elbise poşeti, çorap ve iç çamaşırıyla beraber tortop edilerek bir köşeye atılmıştı. Don kesinlikle Andrew'e ait değildi. İlk çıkmaya başladıklarında Andrew beyaz sıkı donlardan giyiyordu. İğrenç! Yaşlı herif donları. Giyen ne kadar zorlu bir adam olursa olsun, bacakları bebek bezinin içinden fırlayan kurbağa bacaklarını andırıyordu.

Andrew şorttan nefret ediyordu; kot pantolonun altına giymek için çok bol, diyordu. Böylece Lisa American Express Gold kartı ile Andrew'i hızla Franklin Mills Alışveriş Merkezi'nde bulunan Boscov's götürmüş ve harika bir karar almışlardı: Fruit of the Loom marka şort çamaşırları... Lisa beyaza benzeyen her şeyi veto etmiş, Andrew eve yarım düzine deniz mavisi, siyah ve koyu gri iç çamaşırıyla dönmüştü. Yaşlı adam donları ise çöpü boylamıştı.

Köşede bulunan iç çamaşırı mavili yeşilli bir şorttu. Ke-

sinlikle Andrew'in giyeceği türden bir şey değildi.

Peki kimindiler o zaman?

Gri renkli sweatshirtün üstünde parlak mavi harflerle şöyle yazıyordu: FATHER JUDGE LİSESİ. Bu da Andrew'in değildi—Andrew St. Joe Özel Okulu'nu bitirmişti. İşin daha da kötü yanı renkleri kırmızıdan çok siyaha dönmüş olan kan lekeleriydi, ki omuz kısmına dokunduğunda hâlâ ıslak olduğunu (iğrenç!) fark etmişti. Sweatshirt kokuyordu.

Lisa elbise poşetleri ile marka etiketlerini bir kez daha gözden geçirdi. 34,30. Tam da Andrew'in boyutlarında. Ve Andrew'in tercih ettiği marka. Cuma ve Cumartesi günleri sahne şovlarına sırayla giydiği iki takımı vardı. Andrew'in pantolonu muydu bu?

Peki o zaman neden bir başkasının kıyafetleri ile birlikte tortop edilmişlerdi?

GARDAİ HARİÇ

Partideki en ilginç tipler sarhoş polisiye yazarı ve daha da sarhoş dedektif şefiydi.

Bir yazar partisiydi. Parti sahibi Rittenhouse Kuleleri'ne ve paraya kavuşmuş biriydi. *Berberler* ismindeki sürpriz birçok satan başucu kitabının yazarıydı. Kitapta müşterileriyle birlikte poz veren Güney Philly berberlerinin siyah beyaz fotoğrafları ile her fotoğrafın altında berberin yaklaşık 175 kelimeden oluşan kısa özgeçmişi.

Yalnızca Amerikan kamuoyunun bildiği bir sebepten dolayı kitap piyasayı sarsıp geçmiş, bir takvim, randevu defterleri, posterler basılmış, ABC televizyonu özel bir program yaparak saç bakım malzemelerinden söz edilmişti. (Ki bu durum eski

tarz berberlerin işine sekte vuruyordu ama kime ne?) Kırklı yaşlardaki yazar geriye çekilip Brinks kamyonunun paraları oturma odasına boşaltmasını izlemişti. Tek yatak odalı bitik Bella Vista'sını şehrin bu en prestijli apartmanındaki beş yatak odalı daireyle değiştirmişti. Şimdi bir nevi devam kitabı niteliğindeki *Barmenler*'i hazırlıyordu ve büyük çoğunluğu iki rakip haftalık dergide yıllığı 25.000 $ getiren işlerde çalışmakta olan –o da şanslılarsa– eski yazar dostlarına hava atmaya karar vermişti.

Lennon tüm bunları kokteyl sohbetlerine kulak kesilerek yirmi dakikada öğrenmişti. Etrafta alkolden daha hızlı akan bir şey varsa o da kıskançlıktı. Daire kıskançlıkla dolup taşıyordu.

"İnanabiliyor musun? Yalnızca takvim hakları için altı haneli rakamlar," dedi yıpranmış bir ceket ile yepyeni bir kot pantolon giymekte olan bir adam.

"Tam bir düzenbazlık," diye cevap verdi Lennon, ağır aksanlı bir dille konuşarak. İçkisini yudumladı, Sprite içiyordu.

"Adım neydi demiştiniz?"

"Şey, ben mi?" diye sordu Lennon. "Donal. Donal Stark."

Donald Westlake Lennon'un en sevdiği polisiye yazarlardan biriydi ama Westlake'in takma adını, Richard Stark, daha da çok seviyordu.

"Yüzünüz . . . sormamın bir sakıncası yoksa."

"Araba kazası. En çok hasarı yüzüm gördü."

"Çok acı veriyormuş gibi görünüyor."

"Şu pisliklerden birkaç tane içince hiçbir şeyiniz kalmıyor."

"Aksanınız... Galway'li misiniz?" Tam bir dünya vatandaşı gibi konuşmaya çalışıyordu herif.

"Listowel aslında." Siktiğimiz Galway'i?

"Evet, öyle düşünmüştüm. *Welcomat*'da yeni olmalısınız."

Lennon başını salladı. "Evet, öyle."

"Ben de iki yıldır *City Press*'deyim. Restoran listelerini doğrulama işinde sıkıştım kaldım. Biliyor musun, beş sene önce mezun olmuş olsaydım, web siteleri beni ağızlarına almak için sıraya dizilmiş olacaklardı."

"Berbat zamanlardayız."

Aksanına rağmen Lennon yeni arkadaşının başka biriyle sohbet aramasına neden olacak kadar sıkıcı olmaya çalışıyordu. Muhtemelen yumurtalıkları olan biriyle. Kadınlar çok değerli gibi görünüyordu bu toplantıda.

Kadınlardan bahsetmişken.

Lennon Katie'nin durumunu kontrol etmek için evin içinde gezindi.

Katie mutfaktaki sarhoş oğlanı hemen bulmuş ve bir plan yapmıştı. Yanına gidip sohbet etmeye başlamış, bardağını buz kalıpları ile doldurmasına yardımcı olmuştu—küçük kaygan piçler kayıp gidiyordu. Ardından bir dolabın derinliklerine saklanmış olan, ki evsahibi konukların o kadar ileri gideceklerini sanmıyor olmalıydı, Johnnie Walker Black şişesini gözüne kestirmişti. Kıvırcık siyah saçları ve narin hatları ile küçük bir çocuğu andıran oğlan gofre kumaştan yapılma buruşuk bir takım giyiyordu, Katie'nin göğüsleri, kalçaları ve sonra da gözlerini gözünün önünden ayırmıyor, ilk ikisini çaktırmadığını zannediyordu. Çocuğun adı Will'di.

"Neler yaparsın?" diye sordu Will.

"Biraz sonra seni yapacağım," diye fısıldadı Katie, çocuğun bardağına daha fazla Johnnie Walker doldurarak.

"Yani meslek olarak dem—" diye başladı, sonra kendini durdurdu. "Ne dedin?"

Aman Tanrım. Bütün gece sürecekti bu.

Plan şuydu: Sarhoş bir salak bul, daha da sarhoş et, ardından herifi dışarı çıkart. Polisler iki erkek soyguncu arıyordu, üçlü bir grubu değil.

Lennon birilerinin şöyle söylediğini duyduğunda işler zorlaşmıştı, "Hey, şef. Dışarıdaki şu ışıklar da neyin nesi?"

Lanet olsun.

"Binada kaçak banka soyguncuları varmış sanırım," dedi şef.

İnanılmaz bir şeydi. En az Lennon'un tüm haftasonu kadar inanılmaz. Profesyonellerin başına böyle şeyler gelmezdi—*Amerika'nın En Salak Suçluları* kitabı için malzemeydi başına gelenler.

"Ne dedin?"

"Hey—birileri Will'i bulsun. Herife polisiye malzeme çıktı işte."

"Evet," diye devam etti şef. "Yirmi dakika önce bir telefon aldım—aşağıdaki güvenliği emekli polislerimizden biri yönetiyor. Dünkü Wachovia 211'ini çeviren iki herifi gördüğünüz düşünüyor."

"İki bir ne?" diye sordu biri.

Hakikaten inanılmaz bir durumdu.

"Banka soygununun polis kodu, Ben."

"Hey, Will! Hadi dostum, çık gel şuraya!"

Will.

Katie'nin yağlamaya çalıştığı sarhoştu Will. Kaçış yolları. "Polisiye" derleyicisi.

"Soyguncular ne kadar para kaldırmışlar dün?"

"Banka müdürü bizzat 650.000 $ dedi bana. Muhtemelen buralarda bir süredir çalınan en yüksek miktar. Ama bunu benden duymadınız."

"Vay be. Neredeyse Feldman'ın burası için ödediği para kadar."

Gergin gülüşmeler duyuldu.

"Siktiret onu, bu Rittenhouse evlerinin kaça patladığını biliyor musunuz? *Metropolitan* okumuyor musunuz hiç yahu? Bu tür bir daire için o Wachovie işlerinden iki tane çevirmeniz gerekir."

Lennon Katie'e yeterince yaklaşıp bir kelime fısıldadı.

Gardai.

Polis.

KAÇAK VE MAHKUM

Ayrıldıklarını kimse fark etmedi—parti tüm hızıyla devam ediyordu, özellikle de John Dillinger çetesinin binada bulunduğu haberlerinin gelmesinden sonra. Asansör yolculuğu da olaysız geçti. Üniformalı polisler her taraftaydı ama kimse pahalı bir İtalyan takım elbisesi giyen bir adamla Vera Wang elbisesi içindeki bir kadın ile ilgilenmek istemiyordu.

Gerçi polislerden iki tanesi aralarına yığılmış olan çocuğun kimliğini görmek istemişti. Evet, onunki. Bilinci kapalı olan.

"Bu *çocuğu* asansörde bulduk," dedi Katie gözlerini kırıştırarak. "Apartmanımızda üniversiteli partilerinden düzenlendiğini bilmiyordum."

"Adı ne?"

"Adı mı?" diye sordu Katie. "Memur bey, gözlerinin rengini bile bilmiyorum—sızmış kalmış."

Will sızmıştı çünkü Katie onu koridora çıkardıktan sonra Lennon kafasına iki sıkı yumruk indirmişti.

"Pekala, bayan, sakin olun."

"Aman Tanrım—yüzünüze ne oldu böyle?" diye sordu Lennon'a bakmakta olan diğer polis.

Lennon cevap vermedi.

"Sarkissian—çocuğun kimliğini kontrol et."

Polislerden biri uzanıp Will'in arka cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdanı açıp gözlerini devirerek ıslık çaldı. "Lanet olsun. Buna inanmayacaksınız."

"Ne, şimdiden mi?"

"Bu kolejli çocuk Will Issenberg."

"Polisiye derleyicisi mi? Şu kitabı yazan dallama, Murph—"

İlk polis –Sarkissian– Lennon ve Katie'ye döndü. "Rahatsızlık verdiğimiz için üzgünüz, bayan. Bay Issenberg'le biz ilgileniriz. Yalnızca çıkmadan önce ön masadaki Bay Kotkiewicz'e bir görünün, olur mu?"

Ön masadaki Bay Kotkiewicz müşfik görünümlü ellilerinde bir adamdı. "Olanlar için çok üzgünüm," dedi önlerine bir kağıt ve kalem uzatırken. "Yalnızca şu kayıt kağıdına isimleriniz ile daire numaranızı yazmanızı rica edeceğim."

"Burası gerçekten de bir terörist eyaletine dönüyor, öyle değil mi?" diye sordu Katie.

"Ayrıca ikinizin de ellerinizi masaya koyup bacaklarınızı açmanızı istiyorum."

Bay Kotkiewicz tabancasını çekip üstlerini doğrultmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Katie. O da eliyle Lennon'un ceketinin altına uzanıp Sig Sauer'i çıkarıyordu.

"Hemen!" diye bağırdı Kotkiewicz, geriye bir adım atarak. "Ellerinizi masaya koyun!"

Lobide bulunan herkes –yaklaşık yarım düzine polis ve yarım düzine vatandaş– olduğu yerde sıçradı. Silahlar çekil-

miş, güvenlikler açılmıştı. Eli silahının kılıfında duran bir üniformalı Katie'nin arkasına geçti.

Ama çok yavaştı.

Katie arkaya uzanarak Sig Sauer'i çenesinin altına dayadı. Şaşırmışa benzemiyordu, daha çok kaderine boyun eğmiş gibiydi.

"Buradan çıkıp gideceğiz," dedi Katie. "Bizi bırakacaksınız ve biz de daha sonra onu bırakacağız." "Onu" kelimesi ile birlikte silahıyla rehinesini dürttü.

"Hayır," dedi Kotkiewicz. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"Bence bu arkadaş seninle aynı fikirde değil."

Lennon her şeyi aynı anda düşünmeye çalışıyordu. Değişkenler, muhtemel sonuçlar. Katie doğru şeyi yapmıştı. Eğer silaha Lennon uzanmış olsa Kotkiewicz önce ateş edecekti. Ama bir başka polisi rehin almaları işi başka bir noktaya taşımıştı. Önemli bir stratejik hamleydi. Katie'nin güçlü olduğu nokta da buydu—planlama. Ama asla şimdiki zamanda değil. Hiçbir soyguna katılmamıştı. Asla kayıt altına alınmamıştı. Asla. Çok farklı iki çocukluk geçirmişlerdi.

Beş saniye içinde iki muhtemel sonuç onları bekliyordu: Kaçak ya da mahkum.

Kızkardeşi. Doğmamış kız/erkek yeğeninin annesi.

Bırak şunu şimdi, diye düşündü Lennon. Birçok problemi vardı ama her biriyle sırayla uğraşması gerekiyordu. *Şimdi* bununla ilgilen.

Kapıdan çıkmak sorun değildi. Polisler rehine durumlarında beklemesini bilirdi—en azından temiz bir atış imkanı bulana dek. Eh, eğer onlara bunu verirse Lennon yanardı. Katie'nin arkasına dolanıp uzanarak rehine polisin silahını aldı. İki adam Katie'yi aralarına aldılar, biri önünde, bir arkasındaydı. Yavaşça ön kapılara doğru ilerlediler.

Döner kapılar.

Kahretsin.

Yana dön. Engelli çıkış kapısını kullan.

"Kımıldama, Patrick," dedi Kotkiewicz.

Piç kurusu adını da biliyordu.

Muhtemelen buraya gelirken aranıyor ilanından bakmıştı.

Düşün. *Çöz.*

Bir arabaya ihtiyacım var, diye düşündü Lennon. Silahlı soygun, yazılı işler, bankalardan ya da borulardan kaçmalar, rehineler, bunların hiçbirinde iyi değilim. Ben araba konusunda iyiyim. Eğer Katie'yi bir arabaya bindirip direksiyonun arkasına geçersem bir şansımız olabilir.

Araba sokağın köşesindeydi.

POLİSİYE YAZARI

Will Issenberg bilincini tamamen kaybetmemişti. Yaşadığı şokla hafif bir bitkisel hayata girmişti. Kafasına aldığı ilk darbe ile dünyası uyuşmuş, rüya görür gibi olmuştu, ki ilk esrar içtiği anı andırıyordu bu hali. IQ seviyesi bir anda en az yirmi beş puan düşmüştü. İkinci darbeyle beraber bir yirmi beş puan daha kaybetmişti.

Ama bilinci asla kapanmamıştı.

Her şeyi duymuş, hissetmiş ve kendi kendine hatırlatıp durmuştu: Bunları unutma. Harika bir polisiye çıkar buradan. Neler dendiğini ve ne şekilde dendiğini unutma. Kim ne zaman ne yaptı.

Kim, ne, ne zaman, nerede, neden. Temel sorular.

Harika olacaktı. Yalnızca uyanık kal ve kaydetmeye devam et.

Çatışmanın hemen sonrasındaki anlarda halının üstünde yatarken tek problemi vardı, önemli bir detayı hatırlayamıyordu Will.

İlk kim ateş etti?

Will'in gözleri çatışma başladığı an açılmıştı. Görünürde olan biten her şeyi görebiliyor gibiydi. Ama aksiyonu kafasına tam olarak kazıyamamıştı. Havada uçuşan kurşunlar ile vurulanlar, kırılan camlar ve çentikler lobiyi doldurmuş, hemen arkalarından çığlıklar atılarak tek, derin bir inleme sesi gelmeye başlamıştı. Kim kime ateş etmişti? Hangi sırayla? Vurulan kimdi? Pencereler ne zaman kırılmıştı?

Patlamalar.

Kurşunlar.

Duman.

Çığlıklar.

Silahlar.

Neler olduğunu siz tahmin edin.

Will'in güvenebileceği elle tutulur tek şey *City Press* için derlediği polisiyelerde de sırtını yasladığı olayın sonuçlarıydı. Olay yeri habercisi olmasının çok faydası olmuştu. Will bunca yıldır belki de yanlış iş yaptığına karar vermişti. Belki de polisiye haberciliğini o kadar da sevmiyordu. Belki de gerçekten hoşuna giden şey polis kayıt defterlerine ya da yasal özetlere düzgünce toplanmış olan sonuçlardı. Net, anlaşılır, güvenli ve mesafelilerdi. Bir yazarın aklını bu tür şeylerle meşgul edebilirdi.

Canlı, olay yerinden habercilik? Saçmalıktı. Schrödinger ve ölü kedisi haklılardı. Bir şeyi değiştirmeden gözlemleyemezdiniz.

Ya da o sizi değiştirmeden.

Akciğeri iflas edip gerçekten bilinci kapanmaya başladığı anlarda Will Issenberg bunları düşünüyordu.

ÖZGÜR

"Rahatla, tatlım," dedi. "Yalnızca nefes almaya devam et."

Güneydoğu Philly'deki bir kırmızı ışıkta geçici olarak durmuşlardı. Lennon'un sol eli çalıntı arabanın direksiyonundaydı, sağ eliyle ise ceketinden yırttığı bir parçayı Katie'nin karnına bastırıyordu.

PAZAR SABAHI

Senin paranı seni ve aileni öldürtmek için kullanıyorum. Güzel, değil mi?

GEORGE "MAKİNELİ TÜFEK" KELLY

GAZETEYLE RAHATLAMA

Saugherty kendini pazar sabah gazetelerinde gördüğünde Philadelphia Polis Departmanı'ndan eski iş arkadaşlarının hikayesini dinlemek için üçüncü kez uğramalarının ardından çok kısa bir süre geçmişti.

Hikayeyi bilirsiniz. Evi zenciler tarafından basılıp yakılmış ve o sırada evde bulunan eski patronu Teğmen Earl Mothers da zencilerle birlikte alevlere kapılıp ölmüş, Saugherty canlı kalıp bir başka zenci gangsteri Güney Philly'e doğru takip etmiş ve orada şu İtalyan mafyasından geri kalanlar tarafından vahşi bir saldırıya uğramış –hepsini yazabiliyor musunuz?– ve restoranın arkasında bulunan bir geçide fırlatıp atılmıştı.

Üç çatlak kaburga, kırık bilek, yüzünün etrafında parçalanmış kan damarları, iki kırık parmak, morartılar ve üstü başı benzinle kaplıydı. Saugherty benzinin yalnızca onu korkutmak için döküldüğüne inanıyordu. Sanki kırıkları yeterince korkutucu değilmiş gibi.

Üçüncü ziyaretten sonra Saugherty Teğmen Earl Mothers'ın gizemli ölümünün bir numaralı şüphelisi olduğunu kavramaya başlamıştı. İçişleri Bakanlığı olaya yapışmıştı. Burunlarına kötü sonuçlanmış gizli bir anlaşma kokusu geliyor olmalıydı. Mothers'ın sicili lekesiz değildi. Saugherty'nin de öyle.

Garip bir şekilde o pazar sabahı Saugherty'nin dikkatini çeken tek haber bu değildi.

Bir başka haber çarpmıştı gözüne: "Eski polis, haberci, soyguncularla çıkan çatışmada öldürüldü."

Saugherty ilk başta neredeyse atlayacaktı haberi ama *soyguncu* kelimesi dikkatini çekmişti. İlk paragrafı gözden geçirdi ve isim sayfadan atlayıp yüzüne bir yumruk patlatmış gibi oldu.

Patrick Selway Lennon.

Ve bir "kimliği belirsiz kadın suç ortağı."

Saugherty okuduklarına inanamıyordu. Polisler Wachovia soyguncularından ikisini –Lennon ile Holden Richards isimli şu dallama– Philly'nin en fiyakalı apartmanlarından olan Rittenhouse Kuleleri'nde sıkıştırmıştı. Polis Richards'ı yukarıda, bir direğe kelepçeli olarak bulmuştu.

Ama Lennon ile gizemli suç ortağı kadın bir partiyi basmış, konuklardan biri olan Will Issenberg ismindeki şu sahte polisiye yazarı ile beraber binadan ayrılmaya çalışmışlardı. Eski bir polis olan Johnny Kotkiewicz kimliğini teşhis ettiği Lennon'u tevkif etmeye çalışmış ama herifin suç ortağı bir başka polisi rehin alarak kapıya varmaya çalışmıştı. Çatışma da o an başlamıştı.

Gazetede, ilk Lennon ateş etti, yazıyordu.

Sonuçta Issenberg sırtına bir kurşun yemiş ve akciğeri iflas etmişti. Kotkiewicz boğazından vurularak olay yerinde ölmüştü. Başka polis ya da sivil yaralı yoktu.

Polis çaldıkları bir polis arabasıyla olay yerinden kaçan Lennon, ya suç ortağının ya da muhtemelen ikisinin birden yaralı olduklarına inanıyordu. Rittenhouse Meydanı'ndan Batı Philly'nin derinliklerine uzanan takipten bir sonuç alınamamıştı.

Üçüncü Wachovia şüphelisi olan Harrison Crosby'de hâlâ kayıplardaydı.

Saugherty gazeteyi indirdi ve içi tüm gece ile sabah boyunca ilk kez umutla doldu. Öyle ki hastane tepsisindeki cıvık yumurtalar ile lastik gibi duran sosis bile gözüne iştah açıcı gelmeye başlamıştı.

Para hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Eğer para dışarıda bir yerlerde olmasa Lennon bu kadar sıkıntıya katlanmazdı. Richards belli ki paranın yerini bilmiyordu çünkü salak beyaz kıçı hapisteydi artık. Şu Crosby denen herif ganimeti ele geçirmiş olabilirdi ama öyle bile olsa hâlâ şehirde olmalıydı. Çünkü Lennon hâlâ şehirdeydi.

Ve para da hâlâ şehirdeydi.

Saugherty, belki de yataktan kalkmama değer, diye düşündü.

DOLAP VE ŞİLTE

Kapı gürültüyle çarptı. Lisa dolabın içinde zıplayarak uyandı.

Biri gelmişti. Muhtemelen birkaç saat önce çağırdıkları doktor.

Nihayet.

Lisa her şeyi duymuştu.

Sabahın erken saatlerinde geldiklerinde, şu gizemli adam ve kız arkadaşı, geceden beri şiltenin üstünde uyuyordu. Lisa adamla yüzleşmeye, burada ne bok yediğini sormaya karar vermişti ama o şekilde ilerlememişti işler. Ayrıca sanki ikisi de yaralanmış gibilerdi; sessiz iç çekişleri ile inlemelerinden anlayabiliyordu bunu.

Lisa halı kaplı merdivenlerden yukarı çıktıklarını duyduğunda, altlarındaki ahşap döşeme ağırlıkları ile gıcırdıyordu, kendine gelerek yerden kalkmış ve yatak odasının dolabına saklanmıştı.

Tam dolabın kapısını kapatırken odaya girmişlerdi.

"Sakin ol," dedi birisi. Gizemli adam.

"İyiyim ben." Kadındı bu. "Nerenden vuruldun?"

"Fark etmez. Bekle . . . yerde bir şilte var. Üstüne uzan. Karnına bastırmaya devam et."

"Yalnızca sıyırdı," dedi kadın.

"Şimdi de doktor mu oldun? Yat şuraya."

"Endişelenme. Bebek iyi. O kadarını hissedebiliyorum."

"Bebek için endişe etmiyorum."

Lisa dolabın kapağını birkaç santim araladı. Oda karanlıktı, ama şilteye uzanmış bir kadının üstüne eğilmekte olan bir adamın hatlarını seçebiliyordu.

Bir çift olduklarını söyleyebilirdi –kadının hamile olduğu gerçeği bir yana bırakılırsa– çünkü çok fazla ağız dalaşı yapıyorlardı. Hiçbiri canının yandığını itiraf etmek istemiyordu ve ikisi de diğerinin yaraları ile ilgileniyordu. Gizemli adam daha üstün konumdaydı çünkü peçeteye karalanmış doktorun numarası ondaydı. Lisa cep telefonu olanın kadın olduğunu duyduğunda değişti, kadın telefon etmek için ısrar ediyordu.

"Seni tanımaz ki," dedi adam.

"Kim ki bu herif zaten?" diye sordu kadın.

"Evle beraber geldi."

"Peki ya ev nereden geldi?"

Gizemli adamın kısa hikayeyi anlatmasını dinlerken Lisa bir ayağını neredeyse dolaptaki alçıpanın içine sokacaktı.

Gizemli adam isim vermiyordu ama İtalyan bir beyefendinin "paranın yarısı" karşılığında evi kullanmasına izin verdi-

ğinden bahsetti. Evin yanında silahlar, kıyafetler ve yaralarıyla ilgilenmesi için lisanssız bir doktor da gelmişti.

"Dur bakalım—bu geceden önce de bir doktora ihtiyaç duydun mu?" diye sordu kadın.

"Pek sayılmaz."

"Ne demek, pek sayılmaz?"

"Kaçarkan pusuya düştük, soyulduk ve ceset torbalarına konduk. İki orospu çocuğu tarafından nehrin oradaki borulardan aşağı atılmak üzereyken uyandım. Daha sonra vuruldum. Ama kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Vuruldun mu? Ruslar tarafından mı?"

"Hayır. Ama önceki herifler . . . bir tanesi Rus'tu. Diğeri üniversiteli bir çocuk. Rus değil. Amerikalı."

"Hâlâ peşindeler mi?" diye sordu kadın. "Peşimizden gelecekler mi?"

"Hayır," dedi adam hafifçe.

Lisa bu sözleri aklında tarttı. Bir Rus. Ve üniversiteli bir çocuk.

Mikal. Ve Andrew.

Neredeyse duvarı tekmeleyecek olmasının nedeni buydu.

"Doktoru ben arayayım. İkimize de bir göz atsın. Ve daha sonra bu şehirden siktirip gidebiliriz. Toparlanmalıyız."

"Konuşmamız gerek," dedi kadın. "Açıklayacak çok şeyim var."

Lisa'nın o dolapta geçirdiği saatlerden daha büyük bir işkence olamazdı, kapana kısılmış, içi öfkeyle dolmuştu. Dolabın hemen dışında erkek arkadaşını öldürmüş olan adam duruyordu. Ve işi daha da kötüleştiren şey, kendi öz babasının bu adamın suç ortağı olmasıydı. Babası kullanmaları için bu evi vermişti! Onun evini! Onun ve Andrew'in evini! Ve silahlar. Ve elbiseler. Ve bir doktor.

Telefon konuşmasını dinlerken Lisa hırsından köpürüyordu. Aradıkları doktoru bile tanıyordu. Dr. Dovaz'a karşı korku duyarak büyümüştü—adamın hastalarına karşı tavrı berbattı, hazır olmadığınız anda iğneyi saplayıveriyordu, filan. Ta ki adamın karısı hastalanıp uyuşturucuya başlayana dek. Lisa 1993'te Lower Merion'da yakalandıktan sonra ailesinin adamla tüm irtibatı kesmiş olduğunu varsaymıştı ama belli ki babası doktorla hâlâ görüşüyordu.

Babası doktoru özel durumlar için el altında tutuyordu. Sakladığı katillerin tedavisi gibi durumlar.

Eğer Lisa'nın bir silahı olsa dolaptan fırlayıp ateş ederdi. Defalarca. Bir tabanca. Beysbol sopası. Bıçak. Elektrikli testere. Çivi tabancası. Ve ardından da babasıyla yüzleşirdi.

Ama hiçbir şeyi yoktu ve bu ikilinin ne tür bir silahları olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bir çeşit profesyonel suçlulardı ve büyük ihtimalle silahları vardı. Akla yatkın geliyordu. Tabanca yaraları hakkında konuşuyorlardı. Dolaptan fırlayıp kafasından vurulmasının bir faydası olmayacaktı.

Lisa Dr. Dovaz'ın gelmesini beklemeye karar verdi, ne yapacağına ondan sonra bakacaktı. Gizlice sıyrılıp evine koşacak ve babasıyla konuşacak vakti olacaktı.

Zihninde kendi kendine bazı şeyler tekrarlıyordu, ki daha sonra unutmasın. Önemli kelimelerdi bunlar.

Kaçış arabası.

Soyulduk ve ceset torbalarına konduk.

Nehrin oradaki bir boru.

Bir süre sonra Lisa uyuyakalmıştı.

DUANE SWIERCZYNSKI

MAVİ MİYİM

Saugherty kıyafetlerinin bir pazar sabahı Rittenhouse Kuleleri'ne gitmek için son derece yetersiz olduğunu düşünüyordu.

Ne bulabildiyse giyinmişti. Dünden kalma kıyafetleri kan lekeli ve yırtıktı; evi –ve içindeki zavallı gardırobu– muhtemelen yanıp gitmişti. Bu da ona bir tek seçenek bırakmıştı. Doktor salonu. Saugherty polislik günlerinden hastanelerde yolunu bulmasını biliyordu, özellikle de bu hastanede: Pennsylvania Hastanesi. Acil Servis'i biliyordu. Acil Servis salonunu da biliyordu ve içeri giren çıkanlara kimsenin aldırmadığını da.

Dolapların birinde haki bir pantolon ile Eddie Bauer marka siyah bir balıkçı yaka kazak buldu. Ayakkabılarını değiştirmedi ama diğer bir dolaptan pejmürde görünümlü siyah bir ceket arakladı. Bu doktorlara para vermiyorlar mıydı hiç?

Rittenhouse Kuleleri yalnızca on iki sokak ötedeydi ama kırık kolu, çatlak kaburgaları ve bir dizi diğer yarası yüzünden Saugherty taksiye binmeyi tercih etti.

İçeri girmesi sorun olmamıştı; geçici güvenlik şefi Al Buchan'ı On Beşinci Bölge'deki çalışma günlerinden tanıyordu. Adama Teğmen Earl Mothers için bir banka soygunu danışmanı olarak çalıştığı zırvasını sıkmış, Al da numarasını şikayet etmeden yutmuştu. 910 numaralı daireye çıkmış, oradaki iki üniformalıdan kaçakların bir süre saklandığu daire olan 1809'a bakması gerektiğini öğrenmişti.

"Kaçaklar" = Patrick Selway Lennon artı kimliği belirsiz suç ortağı kadın.

Saugherty olay yerindeki polislerden öğrenebileceklerini öğrendi; görgü şahitleri isim verme konusunda pek iyi değil-

lerdi. Tanımlamalar da oldukça bulanıktı. "Alev gibi yanıyordu," demişti birisi, kimliği belirsiz kadını anlatırken. "Ama bir buzlar kraliçesiydi." Sağol, çok faydalı oldun. Saugherty dairenin içine bir göz atarak alet edevata hayran kaldı. Dairenin sahibi, Feldman adında bir herif, tezgahın üstüne bir Tenmijuraku seti bile koymuştu. Gösterişçi ibne.

Hastanede aldığı Percocet'lerin etkisi geçmeye başlıyordu, Saugherty uygun dolap ile uygun ilaç şişesini bularak kendini girişin yakınındaki misafir banyosuna tecrit etti. Çok fantastik bir şey değildi canım—yalnızca bir şişe Johnnie Walker. Ama kapıyı arkasından kapadığında Saugherty piyango kazandığının farkına vardı. Johnnie Walker *Blue* şişesiydi elindeki. Tadına hiç bakmamıştı; yalnızca Yunan ve Romen mitoloji hikayelerinde okumuştu. Saugherty bu sürprizi iyiye yorumladı. 650.000 $'la düzenli bir biçimde J. W. Blue içebilecekti.

Kapağı açarak içkinin kokusunu burnuna çekti. Neredeyse kafayı bulacaktı.

Banyo evyesinin üstünde küçük plastik bardaklar içeren bir kutu bulunuyordu. Saugherty bir tanesini çıkartarak ağzına kadar doldurdu. Bu öyle şişeden içilecek bir içecek değildi, ne de suyla karıştırıp tadı bozulacak. Sunum bir şeydi.

Damak tadı ise kalan her şey.

Saugherty kendine ait olmayan bir ceketle tuvaletin kapağına oturdu ve kendine ait olmayan harika Scotch'u içti. Hastane odasında uyanmış ve İçişleri Bakanlığı'nın şaka kaldırmayan götleri tarafından marizlenmiş olmasına rağmen durumu iyiydi.

Sıvının midesine doğru yolunu yakarak geçmesine izin verdi ve beyninde harekete geçen tavır düzenleyici mekanizmaları hissetti. Yüzünü cennete kaldırarak Tanrı'ya teşekkürlerini sundu.

Başını öne bakan pozisyona indirdiği an bir şey farketti.

Banyo dolabının kapısı hafifçe aralıktı.

Saugherty hemen o tarafa yönelmedi. İlk önce bardağındaki Scoth'u bitirmek istiyordu, zira dolapta ne bulacağını biliyordu. İhtiyacı olan ipucunu bulacaktı. Ve bulduktan sonra da banyoyu terk edip daha fazla ipucunu takip edecek ve nihayet parasına ulaşacaktı.

Bu güzel sabahta aksi bir durum olabilir miydi zaten?

On dakika sonra banyo dolabı ona küçük bir siyah bavul sunmuştu. Bavulun içinde de kadın kıyafetleri ile parfümeri bulunuyordu. Ve onların da altında kimlik ile bir pasaport.

Merhaba, Katie Elizabeth Selway.

PATERFAMILIAS

"Peki babası kim?"

"Hay babasını da, seni de..." dedi Katie içini çekerek.

"Söylemeyecek misin?"

"Evet, söyleyeceğim. Ama böyle olmasını planlamamıştım."

"Ah. Evet. Porto Riko. Bizimle orada mı buluşacaktı?"

"Şu an orada zaten."

"Peki sen neden orada değilsin?"

"Endişelendim."

Lennon başını duvara dayayarak gözlerini kapattı. Biraz ötesindeki Katie şilteye boylu boyunca uzanmıştı.

Kendini tekrarlamak istemiyordu ama kıza bir milyon kez söylemişti: Ne olursa olsun, yakalansam bile, benim için geri dönme. Ben kendime bakabilirim. Bir Numaralı Kural buydu. Daima da Bir Numaralı Kural olmuştu, Lennon kız kardeşiyle

yeniden görüşmeye başlayıp mesleğinin ne olduğunu ona söylemeden önce bile. Ama Katie pek kuralcı biri değildi.

"Benim tanıdığım biri mi?"

"Hayır . . . pek sayılmaz."

"Demek ki lanet olası tanıdğım biri. Adı ne?"

"Patrick, lütfen."

"En azından ön adı."

"Biliyor musun, bunu hiç de bu şekilde hayal etmemiştim. Vueve Clicquot'um vardı. Rezervasyonum yapılmıştı. Harika bir plandı."

"Evet, ben de öyle."

Sessizlik içinde oturdular. Olan biteni düşünüyorlardı. Doktorun gelmesini bekliyorlardı. Ucuz kumaştan yapılma perdelerin ardından günışığı sızmaya başlıyordu.

"Parayı bulmaya gideceğim," dedi Lennon sonunda.

"Neden?"

"Bir beşiğe ihtiyacın var."

"Michael'ın . . . bir şeyleri var."

"Michael ha? Hangi siktiğimin Michael'i bu?"

Lennon tanıdığı profesyonel soyguncular aklından geçirdi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Çok rastlanan bir isimdi Michael. Ama tanıdığı bir Michael yoktu. En azından, son birkaç yıl boyunca bir Michael ile çalışmamıştı. Yoksa çalışmış mıydı? Tabii eğer şu şey değilse . . . yok canım. Olamazdı.

"Hadi. Soyadını söyle."

"Boş versene. Sen paraya odaklan. Bir işin ortasında dikkatinin başka bir tarafa çekilmesinden nefret edersin, hatırladın mı?"

"Azıcık geç kaldın bunun için."

"Hadi ama, Patrick. Salaklık etme. Yürüyüp gidebiliriz. Çek hesabımıza son baktığımda iyi durumdaydık. Bu para gelecek içindi sadece."

"Daha acil ihtiyaçlarım var benim."

"Ne gibi?"

"Bu ev ve giydiğim yırtık elbise karşılığında ödemem gereken 350.000 $ gibi mesela."

"Güzel bir takım ama bence bir ev için çok para ödemişsin."

Lennon kıkırdadı. Buzlar erimişti. Kızkardeşiyle birlikteyken kendi olabiliyordu. Yanında kendini rahat hissettiği tek kişi oydu.

Böylece kıza cuma sabahından bu yana olan her şeyi anlattı—ihaneti, nehrin oradaki boruya gömülme denemesini, yurt olayını, araba hırsızlığını, manyak eski polisi, kurşun yarasını, tehditleri, silahlı zencileri, yanan evi, 7-Eleven soygununu, parkyerini, düşük seviyeden Mafya bozuntusu ile buluşmasını, anlaşmayı, Wilcoxson'un dairesine seyahatini...

Lennon arada sırada Keltçe'ye dönüyordu, ama Katie takip edecek kadar anlıyordu dili. Birleşik Devletler'de büyümüştü ve hafif bir New England aksanıyla konuşuyordu. Lennon Birleşik Devletler'e göçmeden önce zamanının çoğunu Listowel ve sonrasında da Dublin'de geçirmiş, kız kardeşini arayıp durmuştu. Anne babaları yıllarca önce ölmüştü.

"Eğer parayı istiyorsan, yapman gereken bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordu Lennon.

"Boruya geri git ve kimlerin gömülü olduğuna bak."

"Bling'den şüpheleniyorsun."

"Bling'den şüpheleniyorum."

Lennon içini çekti. "Cesedini bulmayı mı, bulmamayı mı istediğimden emin değilim."

"Bence cesedini bulmayı istiyorsun."

O anda kapı çaldı. Dr. Bartholomew Dovaz son on iki saatin içinde eve ikinci kez gelmişti.

"Ben bakarım," dedi Lennon. "Ama gider gitmez seni hangi Michael'ın kirlettiğini söyleyeceksin."

BORUYA DÖNÜŞ

Dr. Dovaz kadını banyoya sokup adam, Patrick de küçük tuvaleti kullanmak üzere aşağı inince Lisa fırsattan istifade dolaptan çıktı.

Sonrasında olaylar oldukça hızlı bir şekilde gerçekleşti.

Lisa'nın babası ona bağırmaya, babası olmaya çalışıyordu –*Ne halt etmeye oradaydın? Senin evin mi orası?*– ama Lisa söylediklerini duymuyordu. Öğrendiklerini adamın yüzüne bir daha, bir daha vuruyordu. Evdeki adam bir katildi. Andrew'i öldürmüştü. Mikal'ı öldürmüştü. Cesetlerini nehrin oradaki bir borunun dibine atmıştı. Adam katilin tekiydi! Andrew'i öldürmüştü. Mikal'ı öldürmüştü. Cesetlerini nehrin oradaki bir borunun dibine atmıştı.

Lisa'nın babası nihayet insafa gelerek bir ekip oluşturdu. Lisa'nın bahsettiği boruyu bulmak çok zor bir iş olmasa gerekti. Delaware Nehri boyunca yalnızca bir tane büyük inşaat projesi bulunuyordu. Şu yeni çocuk müzesi. Lisa'nın babasının takımı yanlarına pompalı tüfekler, beyzbol sopaları ve balya kancaları almıştı. İlk ikisine ihtiyaçları yoktu aslında. Borunun içindeki herkes ölmüştü. Borunun dibinden çamur ve balçık çıkarana dek altı ceset buldular. İki tanesinin yüzleri kendilerine verilen Uzak Maymunları Mafyası adlı müzik grubunun siyah-beyaz promosyon fotoğrafındakilerle uyuşuyordu. Bas gitarist ve klavyeci.

Ekip klavyeciyi tanıyordu. Lisa'nın erkek arkadaşı, Andrew'di bu.

Andrew iyi görünmüyordu. Boynuna siyah bir tükenmez kalem saplanmıştı. Kalemin etrafındaki kan kuruyup katılaşmıştı.

Lisa'nın babasını aradılar ve o da onlara tüm cesetleri borudan aşağı atmalarını söyledi. Soru sormayın: Yalnızca denileni yapın. Onlar da yaptılar.

"Ama atmadan önce," dedi Lisa'nın babası, "kalemi çocuğun boynundan çıkarın. Ve bana getirin."

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA

Kimseden emir almayacağımı hepinizin bilmesini isterim.

—"BEBEK YÜZLÜ" NELSON

MÜREKKEP VE KAN

Lennon yeniden uyandığında bir sandalyeye bağlıydı ve boğazı acıyordu.

Odada başkaları da vardı, ki uykuya daldığı oda değildi burası. Son batırladığı şey, bir ağrı kesici iğnesi olduğuydu. Doktorun ona bilincini kapayacak bir şey vermesini istememişti. "Endişe etme," demişti doktor. "Yalnızca acını azaltacak."

Lennon'un görüşü biraz daha netleşti. Odanın köşesindeki Katie'yi gördü. Kızın elleri arkasındaydı. Sade bir beyaz ruj sürmüş ve şişkin gözleri kapanmıştı. Birileri kafasına bir silah dayamıştı.

Şimdiyse birileri yüzünü tokatlıyordu.

"Selam, Dillinger," dedi bir erkek sesi. İsmi doğru telaffuz etmişti—*Dill-ING-er*. Birçokları tabanca markası gibi *dill-IN-jer* diye okurdu. "Bize katılmana sevindim."

Lennon odadakileri saymaya çalıştı. Kız kardeşi hariç. Birileri yüzünü yeniden tokatladığında beşe gelmişti.

"Bizimle kal," dedi aynı ses. "Önemli bir şey bu. Konu hem seni, hem de hamile kız arkadaşını ilgilendiriyor."

Hamile kız arkadaşıma sokayım. Lennon tüm gücüyle

bunu bağırmak istiyordu. Bu komediden sıkılmıştı artık. İşe yarıyordu—insanlar çift olduklarını düşünüyordu, bırak düşünsünler. Takip edilmelerini iyice zorlaştırıyordu. Ama şu an bunun bir önemi yoktu, öyle değil mi? Takip edilip bulunmuşlardı bile.

"Herife ne verdin, Dovaz? At sakinleştiricisi mi?"

"Ne istediyse onu verdim."

"Lanet olsun. Herif zombiye döndü."

"Bunun yalnızca benim ilaçlarım yüzünden olduğunu sanmıyorum."

Bir tokat daha—bu kez daha sertti. Lennon dişlerinin diş etlerinde titrediğini hissetti.

"Bunu görüyor musun, Dillinger?"

Lennon odaklandı. Tombul bir el bir kalem tutuyordu.

"Bu kalemi birkaç gün önce bir çocuğun boynuna sapladın. Hatırlıyor musun?"

El kalemi sıkıca tuttu. Lennon kalemin üstünde katılaşmış olan kızıl katmanı hâlâ görebiliyordu. Hay ben böyle işin... Borunun dibine inmiş olmalıydı bu herif.

"O çocuk kızımın erkek arkadaşıydı."

Kimbilir, diye düşündü Lennon. Belki de kızının erkek kardeşidir. Hemen öyle sonuca varmaya gerek yok.

"Bir şey söyleyecek misin, seni dilsiz orospu çocuğu?"

Lennon ağzını açtı, ama hiçbir şey çıkmadı ağzından.

Şöyle diyecekti: "Siktir git, seni piç kurusu."

Ama yalamadı.

"Konuşmaya çalışıyorsun, ha? Eh, maalesef. Bu kez gerçekten de konuşamayacaksın. Beni kandırdığını biliyorum—kızım seni konuşurken duyduğunu söyledi. O günler bitti, hayvan herif."

Lennon yeniden denedi ama boğazına jiletler batıyormuş

gibi hissediyordu kendini. Bu piç ne yaptı bana böyle? diye düşündü. Gözleri doktora çevrildi –Dovaz– ve adamın sakalının altından hafifçe sırıttığını fark etti.

"Evet, ben hallettim, Dillinger. Şu iyi yürekli doktor kibarlık edip bana yardımcı oldu. Boğazından aşağı biraz asit döktü. Yani şimdi oturup beni dinleyeceksin."

Başka birisi görüş alanına bir tepsi sokmuştu. İri ve şişman bir adamdı, kaplumbağa kabuğundan çirkin gözlükleri, burnunun altında da yağlı bir bıyığı bulunuyordu adamın. Tepsinin üstünde her türden, cerrahi ve normal, alet edevat bulunuyordu—neşterler, çekiçler, kerpetenler, pensler, iğneler. Bazı aletlerin üstünde kurumuş kan lekeleri vardı. Köşede deri bir kayış seti katlı duruyordu.

"Verecek cevabın yok mu? Güzel. Dinle şimdi. Kız arkadaşın elimde. Çok yakında onu belirsiz bir yere götüreceğiz—aynı Dick Cheney gibi. Ardından, bir süre sonra, seni salıvereceğiz. Hayatta olmaz, diyorsundur şimdi, biliyorum, ama salacağız. Benim için yapacağın şey ise, Dillinger, birkaç banka soymak olacak. Günde en azından bir tane soyacağını düşünüyorum, çünkü kız arkadaşının odası ve masrafları günlük 5000 $ tutacak. Ortalama bir banka soyguncusunun ortalama bir soygunda iki ila üç bin civarında para kaldırdığını okumuştum. Bu yüzden *en azından* günde bir tane dedim."

Lennon ona baktı.

"Ve bankaları soyup soymadığını biliyor olacağım. *Daily News*'i her gün okuyorum—kapıma kadar getiriliyor. Her olayı haber yapıyorlar. Adamın biri bir binanın yan tarafına mı işedi yarın gazeteye çıkıyor. Dolayısıyla işlerini takip ediyor olacağım."

Bu kaltak neden bahsediyordu böyle?

"Kendine bir lakap takmalısın. Tüm büyük banka soyguncularının lakabı olur. Nefesi Kokan Haydut. Sivilce Suratlı

Haydut. Bobby DeNiro Haydutu. Lanet Olsun, Ses Tellerimi Yaktılar Haydutu da olabilirsin. Nasıl? Ama cidden bir isim bulmalısın. Bir farkın olmalı. Her neyse, soygunu yaptıktan sonra parayı şu adrese teslim edeceksin. İhtiyaçların için birkaç dolar alabilirsin paradan. Ama adamlarım teslimatını bekliyor olacak. Bir numaraya kalkışırsan Geberip Gitmiş Haydut olursun. Yemin ederim. Ve şu kadının var ya? O da Paslı Bir Askıda Asılıyken Kürtaj Olan Kız Arkadaş olur."

Lennon o an adamı yavaş yavaş öldürmeye karar verdi. Detayları henüz bilmiyordu, ama fark etmezdi. Zihninde bir şeye karar verdi mi, işin kalanı nasılsa gelirdi.

"Evet. Şu aletleri görüyor musun? Tedirgin olmuşsundur. Rahatla. Senin için değiller. Kadının için bekliyorlar. Bir tek yanlış yapman yeter; yakalan, arkamızdan iş çevir ya da yanlış binanın kenarına işe, hemen üstünde çalışmaya başlayacağız kızın. Ve içindeki çocuğun. Küçük piçini dışarı çıkartacak yöntem bol bizde. Endişelenme. Uzun sürmez. Pek hamile gibi görünmüyor zaten."

Bu orospu çocuğu, diye karar verdi Lennon, yavaş ölümlerin de en yavaşıyla ölecek. Peynir rendesi ve alev lambası ile başlayıp işleri ilerlettiğin ölümlerden biriyle.

"Pekala. Hepsi bu kadar. Borcunu ödeyene dek bizim için çalışacaksın ve daha sonra kızı bırakacağız. Oyun oynamaya kalkarsan kız ölecek. Ve seni avlamaları için de birilerini göndereceğim. Ne diyorsun, Dillinger?"

Yalnızca düşünüyorum.

"Sessizliğini kabul ettiğine yoruyorum."

Sonra birileri Lennon'a arkadan vurdu. Başka birinin hızla fark ettiği üzere aldığı darbeyle bayılmamıştı, o yüzden ilk vuran kişi yeniden vurdu ve Lennon bu kez kendinden geçti.

PAZARTESİ SABAHI

Bu bankayı kız kardeşim bile soyabilirdi.

—PATRICK MICHAEL MITCHELL

YATAKTA KAHVALTI

Acı gerçek şuydu: Lennon aslında bir banka soyguncusu değildi. Elbette, birçok banka soygununa katılmıştı. Eline geçmiş tecrübesini aktarması gereken bir iş başvuru formu verseniz ve bir şekilde Lennon'u formu doldurmaya ikna etseniz, o kutucuğa "banka soyguncusu" yazardı. Ama hayatında teknik olarak Lennon bir tek banka bile soymamıştı. Yalnızca soyguncuları (bankanın hemen dışından) bir yerden bir başka yere (başka bir araç, güvenli bir ev, havaalanı ya da ormandaki bir mağaraya) götürmüş, karşılığında da çalınan paradan payını almıştı. Lennon usta bir kaçış şoförüydü. Banka soygunları hakkında tonlarca yazı okumuştu. Ama yine de bir banka soyguncusu değildi.

Tek başına gerçekleştireceği ilk soygunu için Lennon aklına gelen en kolay hedefi seçti: Bir süpermarketin içindeki bir banka. En kolaylarının onlar olduğunu okumuştu. Hiç kimse Fort Knox'u andıran bir yerin içinde alışveriş yapmaktan hoşlanmazdı.

Hedef: Mafyanın Güney Philly'deki evinden uzun bir yürüyüşle ulaşılan Güney Sokağı'ndaki bir SuperFresh. Lennon birkaç sokak öteden çaldığı arabayı süpermarketi görene dek

Dokuzuncu Cadde boyunca sürmüştü. Bir başlangıçtı en azından.

Ama Lennon'un o şişko İtalyan piçi için bankaları soymaya hiç niyeti yoktu. Tek yapması gereken şey evde bıraktığı maymunları tatmin edecek kadar para bulmak ve iki dolara satın alacağı tornavida ile sorularına cevap bulmaktı. Ardından Katie'yi toplayacak ve nihayet Philadelphia'dan sonsuza dek siktirip gidecekti.

Geçen geceden işine yarayacak başka bir şey hatırlamıyordu; yediği ikinci darbeyle bayılmıştı. Sabahleyin Lennon aynı evde, aynı yatak odasında, aynı şiltenin üstünde uyanmıştı. Konuşmayı denemişti; hâlâ yapamıyordu. Dovaz'ın kullandığı ilacın kalıcı olup olmadığını merak etti. Ne çığlık olurdu ama.

Yan tarafındaki zeminde bulunan kağıdın üstüne daktiloyla bir not yazılmıştı, "Kahvaltını et ve yola çık." Üç Nutri-Grain çikolatası ile bir litre su bırakılmıştı. Not devam ediyordu: "Günlük teslimatını Washington Caddesi 1810 numaradaki posta kutusuna yap."

Orospu çocuğu söylediklerinde ciddiydi demek. Bankaları soyup paraları ona verecekti.

O an notun başka bir şeyin üstünde bulunduğunu fark etti—bir kumaş parçasıydı.

Hayır, kumaş değil—bir külottu bu.

Katie'nindi.

Lennon suyun bir kısmını içti –ki boğazı deliler gibi yanmıştı– ardından çikolataları ceketinin ceplerine koyarak evden çıktı. Bir araba çaldı ve kısa bir süre sonra SuperFresh'i buldu. Bir an önce bitmesi için işe koyuldu.

FBI ADAMINI NASIL YAKALAR

Bling daima soygunları planlayan adam olmuştu ama iş hakkında pek konuşmazdı. Yalnızca somut detaylar; şu bağlantı yerinde barut kokan bir şeyler var, gibi. Lennon başını sallayıp not alırdı. Lennon'un bilmesi gereken tek şey Bling'in işini dışarıya çıkabilecek kadar iyi bildiğiydi; yanında parayla birlikte, elbette. Lennon'un banka soygunları ile ilgili bildiklerinin çoğu çocukken İrlanda'da okuduğu kitaplardan geliyordu—Amerikalı babasının sırt çantasında getirdiklerinden. Küfkokulu baskıların üstüne *FBI Adamını Nasıl Yakalar, Kötü Adamlar, Biz Halk Düşmanıyız* ve *Ben, Mafya ve New-York: Gizli Dosyalar* gibi başlıklar atılmış olurdu. Yeniyetme hayalgücünü ışıldatır ve ansiklopediler, çarpıcı biyografiler ve Listowel'deki kitapçılardan yürüttüğü sararmış erkek dergilerine ulaşmasını sağlarlardı.

Lennon babasının kötü bir adam olduğunu biliyordu ama annesi detayları asla kendisiyle paylaşmamıştı. Adamla 1971'deki bir tatilde New York'da yalnızca birkaç hafta geçirmişti. Freddy Selway daha sonra oğlunu birkaç kez ziyaret etmişti ama yalnızca denizaşırı bir yerde saklanması gerektiğinde. Karton kapaklı kitapları bu ziyaretlerden birinde, 1979 yılında getirmişti. Freddy'nin kaçması gerektiği için çantayı arkasında bırakmıştı. Ya da belki de çantayı kasıtlı olarak geride bırakmıştı. Lennon bunu asla öğrenemedi. Freddy Selway 1980 Aralık'ının son günlerinde bir başkasını öldürmeye çalışırken öldürüldü. Lennon'un babası kiralık bir katildi.

Lennon babasının kitaplarını Champaign, İllonis'deki küçük bir federal bankada bulunan kasada, acil durumlar için tuttuğu 54.000 $'la beraber saklıyordu. Kitaplar en değerli varlıklarının arasındaydı; onları asla kaybolacakları bir yerde bırakamazdı.

Şu an ise aklı dönüp dolaşıp *FBI Adamını Nasıl Yakalar*'a geliyordu. J. Edgar Hoover'in dikkatli gözetimi altında FBI tarafından basılmış birçok kitaptan biriydi, kurumu yüceltme amacı taşıyordu. Kötü adamlar cezalandırılıyordu; G-adamları daima daha keskin bir zekaya sahip olup silahlarını daha hızlı çekiyorlardı. Ama Lennon, küçücükken bile, kendini göze hoş gelen isimleriyle ilginç hayatlar süren soyguncu ve katillerle özdeşleştiriyordu. Babasının da sürdüğünü hayal ettiği hayatlar.

Banka soygunu ile ilgili tüm bildiklerini *FBI Adamını Nasıl Yakalar*'dan öğrenmişti.

Tek tabanca soygunlar ve birden fazla adama ihtiyaç duyulan ekip işleri vardı. Lennon'ın bir ekibi olmadığı ve konuşamadığı için, ekip işi söz konusu değildi. Veznedara bunun bir soygun olduğuna dair bir not iletecekti. Hızlı ve temiz bir şekilde. Veznedarlara soyguncularla işbirliği yapmaları emrinin verildiğini de biliyordu, aksi takdirde soyguncu deliye dönüp müşterileri vurmaya başlayabilirdi. Anahtar nottaydı. Notun veznedarı *korkudan* altına sıçtırması gerekiyordu. O kadar korkutucu olmalıydı ki veznedar alarm ya da başka saçmalıklara kalkışmadan önce iki kez düşünmeliydi.

Lennon'un bir süpermarketin içinde bulunan bankanın en iyi seçenek olduğunu düşünme sebebi de buydu. Etrafta çocuklu anneler, yaşlı insanlar ve süt, ekmek ve meyve suyu almaya gelmiş her çeşit masum insan bulunacaktı. Hiçbir veznedar bu durumda silahlı bir adamla tartışmayacaktı.

Siktir. Silah.

Silahı varmış gibi yapması gerekecekti...

Hayır. Bekle.

11 Eylül sonrasının Amerika'sıydı burası. Üstünde bir bomba varmış gibi davranacaktı.

BİR ÖNERİM VAR

Lennon bir McDonald's'ın içinde durup çalıntı arabanın içinde bulduğu bozuk parayla dokuzlu bir Chicken McNuggets –çabuk protein– aldı kendine. Oturup "Tavsiyelerinizi Dinlemeye Hazırız!" kutusundan kopardığı kalemle McDonald's iş başvuru formunun arkasına notunu yazmaya başladı. Tavuğunu yemeyi bitirdiğinde Lennon tuvaletin kilidini açan altın renkli jetonu ödünç alarak saçını suyla yatırdı ve kravatı ile yakalarını düzelterek mümkün olan en saygın görünüme bürünmeye çabaladı. Yediği sıkı dayağın morlukları hâlâ yüzündeyken zor bir uğraştı bu.

Ne olursa olsun. Belki de korkutucu görünmesine bir faydası olurdu.

McDonald's'da durmadan önce Lennon bir hurdacıya uğramış ve dokununca ses çıkartan plastik bir küçük çocuk oyuncağını cebine indirmişti. Ufaklıkların bu ses çıkaran oyuncaklarla neden oynadıklarını hiç anlamıyordu ama Katie'nin daha sonra düşünmesi gereken bir sorundu bu. Michael'la birlikte. Her kim ise şu Michael.

Bir sonraki durak: Postane, Warminster, Pennsylvania'daki Herman Wolf adına gönderilmiş olan paketi metal kutusundan yürütmüştü. Kusura bakma Herman. Tam istediğim boyda paketin.

SuperFresh'e yollandı.

Lennon *FBI Adamını Nasıl Yakalar*'ın en sevdiği bölümünü hatırladı—dahi banka soyguncusu Al Nussbaum'a dair kısa bir hikayenin yer aldığı 7. bölümü. Nussbaum'un New York taşrasında bomba üretebilecek ekipman ile ateş gücü yüksek silahlarını sakladığı bir çiftliği bulunuyordu. Deli bombacı algınının polisin dikkatini banka soygunlarından başka yöne

çekebileceği fikrine 1960'larda öncülük etmişti.

Nussbaum asla ses çıkaran bir oyuncağa ihtiyaç duymamış ya da postanelerden paket çalmak zorunda kalmamıştı herhalde.

SuperFresh daha önce içine girmiş olduğu tüm diğer Amerikan süpermarketine benziyordu—parlak, serin, bakımlı, beyaz, cansızdı ve tüm raf, köşe ve koridorları düzgünce yerleştirilmiş yiyeceklerle ağzına dek doluydu.

Lennon bombayı bir Fruity Pebbles yığınının –3.99 $'lık indirimdeydiler bu hafta– tepesine yerleştirdi ve banka veznedarına doğru yürüdü. Sırasını bekledikten sonra notu formika tezgahın üstüne uzattı.

YERFISTIĞI EZMESİ

Tarayıcıdaki bir şey Saugherty'nin kulağına çalındı—ölü bir kadınla ilgiliydi. Güneybatı Philly'de mahalledekilerin eski mobilyaları ile çöplerini boşalttığı terk edilmiş bir mekanda bir avuç çocuk tarafından bulunmuştu.

Saugherty kendini 1. Geçit'in hemen çıkışındaki Bensalem'de bulunan Comfort Oteli'ne, şehrin birazcık uzağına atmıştı. Anayolu görebilmek için köşedeki odalardan birini seçmişti. Parlak kırmızı ve mavilerin birden karşısına çıkmalarını istemiyordu. Bildiği kadarıyla hâlâ soruşturma altındaydı. Ayak altında dolaşmıyordu.

Oda ihtiyaç duyduğu eşyalarla doluydu: İrlandalı banka soyguncusu dostunun meydana çıkıp çıkmadığını öğrenmesi için bir polis tarayıcısı vardı, elbette. Kapalı bir soğutucunun içinde iki altılık set Yuengling Lager. Üç şişe Early Time. Bir şişe Jack Daniel's. İki şişe Ketel One—arkadaşlarından biri

alıştırmıştı onu buna. Votka. Altı şişe su. İki pepperoni çubuğu; bir kalıp keskin beyaz peynir. Ritz kutusu. Rye ekmeği, sosis, hardal, yağlı kırmızı soğan. Sosisle peyniri biralarla beraber soğutucuya koydu. Diğerleri dışarıda da kalabilirdi.

Ayrıca nehrin yakınlarındaki Tacony'deki kişisel silah deposunu da ziyaret etmişti. Yatağın altındaki siyah kanvas çantada epey bir şey vardı.

Saugherty "banka soyguncusu", "soygun" veya "Wachovia" ya da "Lennon" gibi anahtar kelimeler arıyordu ama kulağına polisin terkedilmiş cesetler için kullandığı şifre çarptı. Meslekten bir arkadaşını aradı ve cesedi sordu, ki aldığı yanıt şuydu: Kadın, yirmilerinin sonlarında, Kırk Dokuzuncu ve Grays Ferry Caddeleri'nin köşesinde çıplak bulundu, el ve eyak bilekleri kahverengi uzatma kabloları ile bağlı ve vücudu yerfıstığı ezmesi ile kaplı. Üç aylık hamileydi.

Dur bir dakika, dedi Saugherty. Yerfıstığı ezmesi.

Evet, diye onayladı kaynağı. Yerfıstığı ezmesi. Olay yerindekiler vücuda farelerin kanıtları kemirip bitirmesi için katil –ya da cesedi terk eden kişi– tarafından sürüldüğünü düşünmüştü.

Elinde fotoğraf var mı? diye sordu Saugherty. İçinde bir şeyler kıpırdıyordu bu konuyla ilgili.

Biraz uğraştıktan sonra kaynağı kadının yüzüne dair bir fotoğrafı Comfort Oteli'nin iş merkezine fakslamayı kabul etmişti. Saugherty Early Times'dan üç yudum daha alarak aşağı indi.

Fakslanan fotoğraf elindeydi şimdi.

Hay lanet olsun.

ENSELENME

Koridorlardan birinde bulunan pakette bir bomba var. Tüm paranı bana ver –alarma basmaya ya da başka bir numara yapmaya kalkışma– yoksa insanlar ölür.

Çok kasmaya gerek yok, diye düşündü Lennon. Nakit ödüllü bir kompozisyon yarışması değildi bu; bir banka soygunu talep notuydu. Daha önce bir tane yazmışlığı yoktu ama en başarılı olanların en direkt ve konuya en çabuk girenler olduğunu tahmin ediyordu.

Tezgahın öteki tarafındaki kız nota bir göz attı. Güzel bir kızdı ama biraz asosyal gibiydi. Kahverengi saçları modaya uygun olmayan bir biçimde kesilmişti ve bodur gözlükleri muhtemelen Gotik tarzı benimsemiş olan arkadaşları tarafından beğeniliyor olmalıydı. Ama Lennon kızın görünümünden hoşlanmıştı. Kıza bu sabah büyük bir üzüntü yaşatacağından hoşlanmamıştı. Kaçış şoförü olmayı bu yüzden seviyordu: Karşılıklı etkileşim yok, karşı önlemler yoktu, bunların hiçbir yoktu.

Kız başını kaldırıp sorgularcasına ona baktı. Ciddi misin?

Lennon yüz ifadesini dondurdu. Evet, hem de ne ciddiyim. Kızın, elindeki ses çıkaran oyuncağı görmesine izin verdi.

Kız başını salladı, ardından tezgahın arkasında bir şeylerle meşgul olmaya başladı.

Lennon bekledi.

"Şuraya bir güvenlik paketi koymamız gerekiyor," dedi hafifçe. "Ama bunu yapmayacağım. Bilmeni istedim, tamam mı?"

Lennon başını salladı.

"Pek para yok. Binin biraz üstünde. Ama hiçbir şey saklamıyorum."

Lennon kıza göz kırptı. Hadi ama, tatlım.

"Kimseye zarar verme, tamam mı?"

Bu kadarı yeterdi ama. Oyuncağı kaldırdı.

Kız beyaz plastik bir torbaya tıktığı paraları ona uzattı. Makbuz isteyip istemediğini sormamıştı.

Lennon torbayı alıp çıkışa doğru yürüdü. Koridorda küçük kırmızı bir makineden kendine bir oyuncak almaya çalışan küçük bir oğlan ile yiyecekleri doldurdukları sepeti iten genç bir çift bulunuyordu. Aralarından ve yaklaştığı an açılan otomatik kapılardan geçti. Girişi de arkasında bırakarak dış kapılara vardı.

Açılmayı reddeden kapılara.

Geri döndüğünde arkasındaki kapılar da açılmıyordu artık. Genç çift camdan ona doğru bakıyordu. Ne yaptın böyle?

Ah, bittim işte, diye düşündü.

Tuzağa düştüm.

Kafesi içindeki bir fare gibi.

Tüm haftasonu boyunca Lennon ilk kez Bling'in öldürüldüğüne memnun oldu. Bunu ona nasıl açıklardı, bilmiyordu.

Bir süre sonra, polis olay yerine varıp Lennon kelepçelenip en yakındaki polis arabasına götürülmek üzereyken, süpermarketteki kız yanına yaklaştı. Biçimsiz gözlüklerinin ardından bilim fuarındaki meraklı bir liseli kız gibi bakıyordu.

"Bir dahaki sefere," dedi, "yan tarafında Fisher-Price yazmayan bir oyuncak seç kendine."

Kız bunları söylememişti aslında. Lennon hayal ediyordu. Çünkü birkaç saat içinde gazetelere geçildiğinde hikaye bu şekilde sona erecekti. Bomba değil oyuncak. Garanti bir haberdi. Ve ilk baskılar geceyarısından hemen sonra çıkacak ve er ya da geç o İtalyan orospu çocuğunun eline bir kopya geçecek, Katie öldürülecekti.

İKİNCİ FAKS

"Rahat bıraksana beni ya," diye sızlandı kaynağı.

"Hadi ama. Boktan bir fotoğraf sadece."

"Ne, yoksa suçluların fotoğraflarına bakıp bakıp asılıyor musun? Ses çıkaran bir oyuncak ve bir McDonald's peçetesiyle banka soymaya çalışan bir dallama sadece. Her gün olan şeyler. Yarınki *Daily News*'de tüm hikayeyi okursun."

"Yapma. Bir tanecik fotoğraf, Jonsey."

"Bir masanın üstüne domaldım da haberim mi yok? Bağırsaklarımı mı gıdıklıyorsun, bok herif?"

"Hadi."

"Orospu çocuğunun tekisin, Saugherty."

"Biliyorum, biliyorum. Faks numarası lazım mı yeniden?"

Birkaç dakika sonra Saugherty Philadelphia Polis Departmanı'nın Patrick Selway Lennon'u yakaladığını biliyordu, ki eğer Cumartesi gecesi yaşanan çatışmaya karışan polisler tutuklu hücresine uğramadıysa onlar bunu henüz bilmiyorlardı. Uğradıklarını da sanmıyordu. Philly P.D.'nin sloganı şuydu: Az adamımız ama çok işimiz var. Belediye başkanı bir önceki kış –aralarında polis ve itfaiyecilerin de bulunduğu– 1.400 kişinin işine son vermişti. Ellerindekiyle en iyi işi çıkarmaya çalışıyorlardı. Cumartesi gecesinin *Aranıyor* posterleri daha dağıtılmamıştı bile ve parmak izi ekibinin gelmesine yaklaşık bir saat vardı. Ulaşabilirlerse o da.

Bu da ona bir saat kadar bir süre veriyordu.

Hay. Tarayıcı Güney Caddesi'nde bir 211 yaşandığını söylediğinde daha ilk faksın şokunu bile atlatamamış, Early Times'ından henüz birkaç yudum alabilmişti. Bir şey ifade

etmiyordu aslında ama Saugherty'nin Lennon'u son gördüğü yer, Güney'in birkaç sokak güneyindeki bir İtalyan restoranıydı. Yani hafif yandan yemiş de olsa bir anlam ifade ediyordu aslında. Ayrıca, içinde önceki gibi bir his vardı. Önemli bir şeydi bu.

Early Times kadehini geride bırakması gerekecekti. Kahvaltı bekleyecekti.

Saugherty bindiği ödünç arabasını Cottman'a doğru sürdü, sola, Princeton'a saptı, sabah trafiğinin açılmış olduğunu umut ederek I-95'e çıktı. Polis merkezi şehrin tam merkezindeydi ve geç kalmamalıydı. İlk önce hızla başka bir yere uğraması gerekiyordu. Alması gereken bir çanta vardı.

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA

Bazıları üzülür
Kanun ise rahatlar
Bonnie ile Clyde'ın ölümüyle.

BONNIE PARKER

HERHANGİ BİR YÜKSEK MİKTAR

"Öncelikle, şu dilsiz numarasını kesebilirsin. Konuşabildiğini biliyorum, tamam mı?"

Sorgu odasına girebilmek için Saugherty'nin Fred Astaire gibi fıldır fıldır dans etmesi gerekmişti. Ve bu İtalyan piçi hâlâ dilsiz numarası yapıyordu.

"Yalnızca selam de, aşağılık herif. Bunun için zamanımız yok."

Banka soyguncusu gözlerini genişçe açarak ona baktı, sanki Saugherty'le zihinsel iletişim kurmaya çalışır gibiydi. Elleri sandalyenin arkasına kelepçelenmişti. Hadi bakalım, Birleşik Devletler'de bir bomba patlatma tehdidi yapsana, bak neler oluyor. Saugherty burada olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Herif bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Dudak okumasını bilmiyorum, o yüzden kes şunu. Paranın-nerede-olduğunu-biliyor musun?"

Lennon içini çekti.

Saugherty öteki tarafa geçip ağzını burnunu kırmak istiyordu onun. Ama sonra durdu. Bir hata mı yapmıştı? Herifin silahı ateşleyip Saugherty'nin garajını havaya uçurmadan önce konuşmamış olması mümkün müydü? Tüm olanları ha-

yal mi etmişti? Hayır. Duymuştu. O İrlanda aksanını, sanki kelimenin vurguya ihtiyacı varmış gibi "ibneler" deyişini. Peki neler oluyordu burada?

"Bir şeyi açığa kavuşturayım. Kız-kardeşinin-nerede-olduğunu-biliyorum."

Banka soyguncusunun gözleri dikkatle açıldı.

"Evet, kardeş olduğunuzdan haberdarım. Katie Selway. Bu işe istemeden bulaştığını ve başının dertte olduğunu biliyorum. Ve onu kurtarmana yardım edebilirim."

Saugherty boş konuşuyordu elbette. Ve birkaç önemli detayı atlamıştı ama daha sonra düzeltebilirdi onları.

"Dikkatini çektim sonunda, ha?"

Lennon başını salladı. Hafifçe. Devam et, dercesine.

"Öyleyse bu işin sonunda bana yardım edeceğinden emin olmam gerekiyor. Önce parayı alacağız ve ardından da kız kardeşini kurtarmana yardım edeceğim. Anlaştık mı?"

Lennon, banka soyguncusu, bunu düşünüyor gibi görünüyordu. Paranın nerede olduğunu biliyordu sonuçta.

Yeniden başını salladı Lennon. Bir kez.

"Biliyor musun, sen ve ben, çok açık ve net sohbet ediyoruz," dedi Saugherty. "Aramızdaki bu ilişkiyi seviyorum. Bu işte tanıştığın insanlarla aranda bir bağ hissetmen çok zordur. Sen de aynı şekilde mi hissediyorsun? Pekala. Hazırlan."

İki adam ışık geçirmeyen pencereleri kablodan ağlarla kaplı yumuşak pembe odada oturarak hazırlandılar.

"Patlamak üzere."

Sessizlik.

"Nedir o patlamak üzere olan, diye soracaksın? Onuncu ve Filbert Caddeleri'nde otobüs terminalindeki dolaba yerleştirdiğim bavulun içindeki nükleer bomba. Hadi gidelim."

I-95

Eski polis manyağın tekiydi. Ama Lennon hücresinde oturmuş, kaçış planı yapıyor, Katie'ye ulaşmanın bir yolunu arıyordu ve aklına daha iyi bir şey gelmiyordu.

Lennon'un Katie'ye mutlaka ulaşması gerekiyordu. Bırak şu eski polisin para hırsı açsın yolunu. Lennon'un Wachovia paralarıyla ilgili bilgisi lanet olası Kutsal Kase'yle ilgili bilgisinden daha fazla değildi. Ama şu eski polis, Saugherty'nin bunu henüz bilmesi gerekmiyordu. Eski bir polisle uğraşmak, bir karakol dolusu mesleğini hâlâ sürdürmekte olan polis memuruyla uğraşmaktan daha çok işine geliyordu.

Hem teslimat yerine gidip o İtalyan piçlerini Katie'nin yeri hakkında konuşturması için yanında bir kişi daha olması iyiydi. Saugherty'e şu mafya kaptanının, Perelli, paralara konduğunu söyleyebilirdi...ya da yazabilirdi. Ve parayı almaları için Perelli'yi alt etmeleri gerektiğini. Sorun çözülmüştü. Saugherty ile daha sonra ilgilenirdi.

Ön kapıdan çıkmalarına inanılmaz bir şekilde kimse aldırmamıştı. Saugherty "mahkumu transfer etme"yle ilgili bir şeyler zırvalamıştı polislere, o kadar. Sıkıntı yok, tasa yok. Kimse iki gece önce Rittenhouse Meydanı'nda polislere ateş açan adam olduğunu hatırlamamıştı. Kimse gözünü bile kırpmamıştı. Gerçek bir şehir miydi burası? Şu Saugherty denen adam eski bir plastik kimlik göstermiş ve karakoldan dışarı çıkmışlardı. Bir arabaya bindiler. Mavi bir Chevrolet Cavalier. İkisi de tek kelime etmiyordu. Saugherty bir sokak öteye gidip sağa döndü, üstlerinde tarihi isimler bulunan tuğla binaların yanından akarak I-95'e çıktılar, kuzeye gidiyorlardı. Amerika.

"Pekala, resmen kaçmış bulunuyorsun. Şu saçmalığı bırakıp konuşmaya başlayabilirsin artık."

Hay senin. İşte yine başladık.

"Bak İrlandalı piç. Konuşabildiğini biliyorum. Seni duydum. Siktiğimin evini uçurmadan hemen önce. İbnelerle ilgili bir şeyler söyledin. Ki çok da hoşuma gitti. Kelimeyi telafuzun filan. Neden bizim gibi söylemiyorsun ki? Hiçbir fikrim yok."

Lennon bir şey söylemedi, elbette. Konuşamıyordu ki. Polisin anlayacağından değil ya. Bırak boşa uğraşsın. Bir sonraki hareketini düşün.

"Hâlâ sert adamız, ha? Bak, cidden, kes şunu. Birbirimize ihtiyacımız var, yoksa burada beraber olmazdık. Anlaşma şu. Otel odama gidiyoruz. Yüzündeki o ifadeyi sil. İbne değilim ben. Hem zaten tipim de değilsin. Domalttığım heriflerin inlemesinden hoşlanırım. Sen en fazla şilteyi tırmalayabilirsin. Ve açıkçası, bu bana yetmez. Tamamen işitsel bir mesele bu."

Beyaz renkli gösterge çubuğu saatte yetmiş mil hızla gittiklerini gösteriyordu.

"Espri anlayışı olmayan bir piçsin sen."

Lennon şehrin arkasında uzaklaşmakta olduğunu gördü ve kuzeye doğru gittiklerini fark etti. Ya da kuzeydoğu. Kuzeydoğuya. Şu eski polisin yaşadığı yere. Katie İtalyanlar'ın işlerini yönettikleri şehrin güneyinde olmalıydı.

Torpidoyu açınca 38'lik kısa namlulu bir tabanca çıktı karşısına. Lennon Saugherty'nin gözlerinin bir an için açıldığını gördü ama sakin ol, silahı almayacağım, dercesine avuçlarını kaldırdı. İki parmağıyla silahı tetik koruyucusundan kaldırarak kucağına koydu. Ardından aradığını bulana dek torpidonun içini karıştırdı: Bir kalem ve bir yığın restoran peçetesi. Peçete tam olarak istediği şey olmasa da işini görürdü.

Kız kardeşimi bulalım, yazıp Saugherty'e gösterdi.

"Hayır, üzgünüm," dedi eski polis. "Geri gidip hazırlanmamız gerek. Silaha ihtiyacımız var ve senin de yeni kıyafetlere. Early Times'ımı bitirmeliyim, buzların hepsi artık erimiş

olsa bile. Ondan sonra para hakkında konuşacağız."

Lennon 38'liği Saugherty'nin kafasına dayadı.

"Dolu değil," dedi Saugherty.

Lennon tetiği çekti.

"Gördün mü?"

TAŞIMA SUÇU

Otele döndüklerinde Saugherty'nin slip külotunu değiştirmesi gerekti. 38'liğin dolu olup olmadığını bilmiyordu aslında; kendi arabası yanınca bahisçisinden Cavalier'i ödünç almıştı. İrlandalı piç silahın ağırlığından anlayabiliyor muydu boş olduğunu yoksa? Kim bilir.

Saugherty yatağının altındaki siyah çantada eşelenirken Lennon pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Bir yerlerde yedek kıyafetleri olduğunu biliy...evet, işte buradalar. Kensington'daki bir uyuşturucu satıcısından araklamıştı. Beyaz yığını Lennon'un kucağına fırlattı.

Sarı çizgili beyaz bir eşofman takımıydı. Ön taraftaki logoda şöyle yazıyordu. "Ben bir Baba'yım."

Dalga geçiyor olmalısın, diyordu Lennon'un yüzündeki ifade.

"Hey, en azından kötü kokmuyor. Yürü hadi. İçeri girmişken bir de duş alıver. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. İçki ister misin?"

Lennon başını sallayıp ayağa kalktı.

"Early Times'ım, değişik bir votkam, bir şişe Jack—"

Lennon "Jack" dendiğinde başını sallamıştı.

"Jack? Geliyor. Sek mi buzlu mu? Sek içen bir adama benziyorsun. Biraz sosis de var şurada. Sandviç ister misin?

Herhalde istersin. Kodeste akşamın geç saatlerine dek yemek vermezler adama. Şu soğanı tut, sana bir sandviç yapayım. Soğana gerek yok."

Lennon çoktan duşa girmişti bile.

Saugherty hızla düşünüyordu. Bu işi devam ettirmenin birçok yolu vardı; soyguncuya parayı çıkartana kadar iyi davranacaktı. Ama neden? Açıkçası, Saugherty bu kadar çok düşünmekten yorulmuştu artık. Numara yapmaya her kalkışında hayatı enkaza dönüyordu. Tuvalet masasına bir göz atıp yığının içinden ölü kadının fakslanmış fotoğrafını çekti aldı.

Ölü kadının adı Katie Elizabeth Selway'di.

Hayır, yeni bir numara çevirecek kadar zaman yok. Dürüstlüğe bir şans tanıyalım, bakalım bizi nereye götürecek.

Öyle değil mi?

Hmm.

Hayır.

Hayatta olmaz.

Yalan söylemeye devam.

Saugherty faks fotoğrafını diğerlerinin içine itti. Soğutucudan bir avuç buz alarak Early Times'ını tazeledi, çalkalayıp bardağı boşalttı. Daha fazla buz ve Early Times. Dengelemek için yanında kahve de olsa iyi olurdu aslında. Ve yiyecek bir şeyler, ki sosisli sandviç havasını birden kaybetmişti. Bir Big Mac ve kocaman patates kızartmalarını çekiyordu canı—polis yemeği, eski favorisiydi. Akşamdan kalmalıkla bir sonraki sarhoşluğun arasında bulunan alacakaranlıkta olduğunu biliyordu ve bir süre orada kalması gerekiyordu. Bu durumu koru. Yemek yemenin faydası olabilirdi. Şu iş hallolana dek bekle.

Düşünmesi gerekiyordu.

"Beş dakikalığına dışarı çıkıyorum," diye seslendi banyo kapısından. "Bir şeye ihtiyacın var mı diye sorardım ama ne gereği var, değil mi?"

FAKS YIĞINLARI

Lennon sosisli sandviçe aldırmadan masanın başına oturdu. Onun yerine Jack'ini yudumluyordu. Olağan içkisi değildi Jack—işlerden parasını aldığı zamanlarda güzel bir sek viski içmekten hoşlanırdı. Hatta geceyi bitirmek için birkaç kadeh Jameson. Ama bu da idare ederdi. Aynı içki ailesinden geliyordu Jack de. Ve iş üstünde olup olmamak hakkında, kim bilir? Bir yerde bir çizgiyi aşmıştı. İş resmi, anlamda bitmişti. Şu an toparlanma safhasıydı.

Masanın üstünde bir dosya yığını duruyordu. Lennon en üsttekini alarak kapağını açtı. Bir polis raporu. Şüpheliyle yapılan sorgu, termal parmak izi faksı ve ardından sayfalarca daktilo edilmiş zabıtlar. Neydi bütün bunlar?

Saugherty bir polisti—eski bir polis. O kadarını biliyordu. Bu işlerin üstünde serbest olarak mı çalışıyordu? Zaman geçirmek için sayfaları çevirmeye başladı. Uyuşturucu satıcılarına dair birçok bilgi vardı. Zabıtlar, olay yeri fotoğrafları. Bir tek vaka değildi. Birçoğu bir araya getirilmişti.

Bir fotoğraf vardı. Rasta saçlı ve alnı ile yanakları yaralarla dolu olan bir adamdı. Seal'in çirkin bir kuzeni gibi görünüyordu.

Bir başka fotoğraf: Açık kahverengi saçlı ve düşük çeneli bir kadın. Fotoğraf siyah beyaz olmasına rağmen gözleri parıldıyor gibiydi.

Bir diğer fotoğraf: Yaşlıca bir adam. Kemikli ve beyaz saçlı. Terence Stamp'a benziyordu. Terence Stamp'ın bir traş ile sarılma ihtiyacı duyan haline.

Başka bir fotoğraf...

HEDEFTEKİ ÇANTA

Saugherty anahtarı otel odasına soktu, ağzı Mickey D'nin patates kızartmaları ile doluydu ve az kalsın o gün ikinci kez altını ıslatacaktı.

Önündeki görüntü Saugherty'nin beyninde bölünmüş bir Dick ve Jane şekline dönüşmüştü. Lennon'a bak. Lennon'un fakslanan fotoğraflara bakmasına bak. Lennon'un ölü Katie Elizabeth Selway fotoğrafına bakmasına bak.

Lennon'un Saugherty'nin boynunu kırmasına bak.

Dilsiz ona bakıyordu. Gülümsemese bile dudağını büküşü Saugherty'e her şeyin yolunda olduğunu belli ediyordu. Lennon henüz bilmiyordu. Bilse gözlerinden belli olurdu zaten. Daha da ötesi, Lennon onu muhtemelen durduğu yerde karnından vururdu. Saugherty ağzındaki patates kızartmalarıyla kanamadan geberir giderdi.

"Selam," dedi.

Lennon başını salladı, ardından da kağıtlara döndü.

"Sana ızgara McChicken sandviçi aldım. Halinden şu Atkins zımbırtılarına meraklı olduğunu düşündüm."

Mola. Belki de Atkins'çi değildi. Belki de elemana Quarter Pounder almalıydı. Ya da Happy Meal.

Tırmala, Saugherty, tırmala.

"Bakmakta oldukların polis teşkilatında geçirilen bir kariyerin son kalıntıları. Evet, doğru. Karakoldaki dosya dolabından aldım. Kimsenin umurunda bile olmadı. Target'dan aldığım plastik bir poşetin içine sığdılar. Hepsini dışarı çıkardım."

Lennon sayfaları hâlâ ilgisizce çeviriyordu.

"Gerçek şu ki, eski ortağım ahlaksızın tekidir. Yüzlerce parçalanmış hayattan geriye kalanlara bakıyorsun." Hah.

Bunu iyi dedim, diye düşündü Saugherty. "Sahte kanıt. Hileli mahkemeler. Sen söyle. Ve Ford Explorer'ının içini beyniyle boyadığı gün işleri yoluna koyacağıma yemin ettiğim gündü." Yürü be! Sen neymişsin yahu! 650 bin'le emekli olduğumda bu zırvaları hatırlamalıyım. Cancun'da oturup bir polis romanı yazmalıyım. Banka soygun ganimeti bir şeydi. Ama bir polis romanı? Arkasında skandallar bulunan emekli bir Philly polisi için? Paranın üstünü boyamak gibi bir şeydi bu.

Saugherty aşağı baktı.

Lennon ölü kız kardeşinin çıplak ve yerfıstığı ezmesi sürülü fotoğrafını tutuyordu.

Ama aşağı bakmıyordu. Saugherty'i inceliyordu. Anlattıklarından ne kadarının zırva olduğunu anlamaya çalışıyordu muhtemelen.

Yaklaşık yüzde doksan dokuzu dostum, diye düşündü Saugherty.

BİR BANKA SOYGUNCUSUNUN İTİRAFLARI

Lennon içten içe Saugherty'e güvenemeyeceğini biliyordu. Bir de kalkmış, ahlaksız polisler ve insanlara yardım etmekle ilgili bir hikaye anlatıyordu kendisine. Lütfen. Herif kiminle konuştuğunu sanıyordu ki?

Ama herif gönlünü açma modunda olduğu için belki de suyuna gitmeliydi.

En azından bu otel odasından çıkmasını sağlardı. Yeniden şehre dönmesini. Katie'yi bulup kımıldayan her şeyi vurarak Philadephia'dan sonsuza dek uzaklaşmasını.

Lennon polis raporlarını masanın üstüne koydu ve...

(ÇOK HAFİF GERİYE)

Tanrım sana şükürler olsun, ah aman Tanrım!

İTİRAFLAR (DEVAM)

...artık bildik hale gelen hareketlerini yaptı. Kalem kağıt getir bana.

Saugherty çabuk öğreniyordu. Ve Lennon'un değerli dosyalarını daha fazla karıştırmaması içini çok rahatlatmıştı. Herhalde yüzlerce araştırmacı gazeteciyi altlarına ettirecek kadar polis yolsuzluğu bulunuyordu dosyalarda. Kimin umurunda? Lennon'un değil.

Ön kapıda garip görünen bir ikili oluşturmuşlardı: Dayak yemiş yüzü ve beyaz hip-hop eşofmanıyla Lennon; lise-matematik-öğretmeni spor ceketi ve kırışık-iflah-olmaz-yakası-düğmeli gömleğiyle Saugherty. Saugherty karanlık sırları olan ve banliyöde yaşayan bir aile babasını andırıyordu. Yaş farkı da tam oturuyordu görünümlerine. Lennon sert seksten hoşlanır gibiydi. Her neyse.

Otelin bilgisayar odasının anahtarını istemeleri memuru şaşkına çevirmişti. Genç adam-yaşlı adam fantezili porno sayfalarını düşünmüştü büyük ihtimalle.

Bir kez daha her neyse.

Odaya girip bitik görünümlü Dell'i çalıştırdıklarında Lennon çılgınlar gibi klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Klavye kullanmasını Katie'ye e-posta atarken öğrenmişti. İşleri yüzünden ayrı kaldıklarına, ki çok sık gerçekleşiyordu bu, iletişim kurmalarının en ideal yoluydu. Lennon'un hızlı klavye kullanma yarışını kazanamayacağı ortadaydı. İki parmağıyla tuşları tek tek arayarak yazıyor, zaman zaman işin içine başparmağı ile orta parmaklarını da sokuyordu.

Suagherty omzunun üstünden okudu. "Ah. Evet. Bunu biliyorum. Wachovia."

Lennon ona bir bakış fırlattı.

"Affedersin. Devam et. İşine bak."

Böylece Lennon haftasonu özetine devam etti, soygunun kendisinden bu sabah yakalanışına dek. Duygusal bir ifade kullanmıyordu. Yalnızca gerçekler. Saugherty'nin de duymak istediği şey buydu, değil mi? Paranın akıbetini. Çünkü Lennon Saugherty'nin yalnızca onu paraya götürmesini istiyordu, ki sonrasında ya polise yakalanacak ya da öldürülecekti. Cuma akşamından bu yana hiçbir şey değişmemişti. İhanet ve ayak oyunlarıyla dolu uzun bir haftasonu boyunca Saugherty'nin devamlılığı dikkat çekici bir durumdu aslında.

"Şaka yapıyorsun! Öf be, kendi ortağını ha? Vay orospu çocuğu."

Yazmaya devam etti.

"Evet, Ruslar. Şaşırmadım buna. Ama İtalyan götleri nasıl işin içine kar—"

Yazmaya devam etti.

"Ah. Anladım. Seni restorana kadar takip ettiğimde ağzımı yüzümü kırmalarının nedeni de o. Bilgi bir şekilde acıyı azaltıyor, ne dersin? Herifin biri peydahlanıp ağzına bir tane oturtuyor, N'oluyor yahu? diye düşünüyorsun. Bu soru en az yumruğun kendi kadar acı veriyor. Ama diyelim ki arkadan kaydığın kızın herifin küçük kız kardeşi olduğunu öğreniyorsun. O zaman parçalar yerine oturuyor. Haklı mıyım?"

Lennon aldırmadan yazmaya devam etti. Eski polisin çenesini kapayıp yazdıklarına odaklanmasını diledi.

Daha fazla yorum:

"Amma inanılmaz iş."

Ve:

"Bir polis—partinin ortasında?"

Susmak bilmiyordu.

Lennon'un içindekileri yazıya dökmesinin bir diğer nedeni de işleri yoluna koymak için Saugherty'nin yardımına ihtiyacı olmasıydı. Para neredeydi? Şu eski polisin içkiyle sersemlemiş beyninin bir yerlerinde analitik bir anlayış ışıltısı kalmıştı belki de. Lennon'un atladığı bir şeyleri açığa çıkartabilirdi Saugherty.

Lennon bitirdiğinde Saugherty uzun bir ıslık koyverdi.

"Dostum. Seni omzundan burup masaya bağladığım için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim. Berbat bir haftasonu geçirdin, öyle değil mi patron?

Lennon bir şeyler yazdı.

Kız kardeşimi kurtarmama yardım et. Parayı bulup paylaşalım...anlaştık mı?

"Hayır. Önce parayı bulmaya gideceğiz."

ZAMAN YOK

Lennon sandalyeden ayağa kalktı. Başka seçenekleri de vardı. Saugherty'nin bir silahı olabilirdi ama bu kadar yakından kullanması kolay olmayacaktı. Lennon onu odayı otel lobisinden ayırmakta olan ayna camlı pencereye fırlatabilirdi.

"Peki, peki. Götün teki değilim ben. Kız kardeşinin güvende olmasını istiyorsun. Ben de olsam aynısını isterdim. Ve nerede olduğunu da biliyorum; her şey yoluna girecek. Bir grup yeniyetme mafyatik bunlar. Hepsini tanıyorum. Tembel ve açgözlüler. Durumlarını tehlikeye atmayacaklardır. Ama şu da var: Para açısından da zamanla yarışıyoruz. Dolayısıyla şimdi diyeceklerimi bir karşı öneri olarak algıla."

Lennon başını salladı. *Devam et.*

"Parayla ilgili bir tek ihtimal var gibi görünüyor. Üçüncü ortağın—şu Crosby denen herif. Soygun sabahından beri görmemişsin elemanı. Borunun dibinde olduğunu varsayıyorsun ama emin değilsin.

"Bildiğin şey ise, paranın öteki ortağında –arkandan işler çeviren– olmadığı. Yoksa şimdi Cancun'da ayaklarını uzatmış, Mai Tai'sini yudumluyor ve kendine mutlu sonla bitecek bir Doğu masajı yaptırıyor olurdu. Haklı mıyım? Yani eksik parça Crosby."

Katie'nin de dediği buydu.

"O zaman önce Camden'deki boruya gidip cesetleri toplayalım. Crosby oradaysa, tamam. Başka bir yere bakmamız gerekir. Ama eğer bulamazsak, adamımız o demektir. Sonra da kız kardeşini kurtarır ve sonra ne yapacağımızı planlarız. Anlaştık mı?"

ÇANTADA

İrlandalı piç başını salladı. Anlaştık. Saugherty gülümsedi.

Tabii büyük ihtimalle dostun Crosby'i bulamayacağız, ben de onun yerine seni göndereceğim borunun dibine. Sonra da onun arkasından gideceğim. Parayı alan soyguncunun. Kusura bakma Katie—seni kurtarma imkanım yok, tatlım.

Lennon'un Word'den çıkıp "Kaydetme" seçeneğini işaretlemesini izledi. Haftasonu anıları yok olmuştu.

Sonra Saugherty'e bakarak eliyle tabanca işareti yaptı.

"Evet. Silah. Katie'yi kurtarmak için silaha ihtiyacımız olacak, değil mi? Eh, kardeşim, tam da doğru emekli polise çattın. Odaya geri gidelim. Sana bir sürprizim var."

Ölü Katie'nin fakslanan fotoğrafı değil—Saugherty resmi çoktan aşırıp katlamış ve ceketinin cebine koymuştu bile. İkinci bir hata yapmayacaktı.

Sürpriz, birkaç sene önce Philly S.W.A.T ekip üyelerinden birine yaptığı iyiliğin yeşil bir ordu malı çantanın içinde bulunan karşılığıydı—adam hakkında karısını dövdüğüne dair yapılan şikayeti görmezden gelmişti. Saugherty bunun karşılığında bir çanta dolusu istekte bulunmuştu: Hasıraltı edebileceği ağır topçu silahları. Çanta zaman zaman işine yarıyordu. Bu da onlardan biriydi.

Saugherty bu silahları eski iş arkadaşlarıyla yaşayacağı bir sıkıntılı bir anda kullanmayı düşünmüştü, eğer iş o noktaya gelirse tabii. Çıkış stratejisinin bir parçasıydı silahlar. Ama artık bir seçeneği daha varmış gibi görünüyordu.

"Harika, değil mi?"

Lennon etkilenmiş gibi durmuyordu. Kendine iki tane 38'lik seçti ve alışverişten anlamadığı gibi silahlarla ilgili bir bilgisinin de bulunmadığı ortaya çıktı. Su sızdıran mutfak

musluğunu onarmak için eline ilk geçen aleti alan amatör bir evsahibini andırıyordu. Çekiç, kerpeten, tornavida ya da elektrikli testere, fark etmez.

Öte yandan Saugherty ise seçimini dikkatle yapıyordu. Tabanca ve tüfekleri es geçti. Onlara ihtiyacı olmayacaktı. Onun yerine özel aletleri karıştırdı: Aşırı büyük ve lav silahına benzeyen bir alette karar kıldı. S.W.A.T. ekipleri tarafından hedeflerini şaşırtıp yönlerini kaybettirmek üzere kullanılan iki adet ses bombası vardı üstünde. Ses patlaması yakın mesafede bulunan on kişiyi bayıltacak kadar güçlüydü. Kulak zarları patlıyordu. Burun damarları çatlıyordu. Gözler kanıyordu.

Banka soyguncusu soran bakışlarla ona bakıyordu.

"Ne? Bu mu? Alev silahı. Oyalamak için. Kardeşinin peşine gittiğimizde. İtalyan piçleri ne olduğunu bile anlayamayacak."

Bu cevap Lennon'u tatmin etmişe benziyordu ki, tabancalarının dolu olup olmadıklarını kontrol etme işine döndü. Elbette doluydular. Hepsi çıkış stratejisinin bir parçasıydı bunların.

İşin esası şuydu: Crosby'nin kendi cenazesine gelmediğini ortaya çıkardıktan sonra Saugherty Lennon'un kucağına bir ses bombası atacaktı. Bomba onu öldürebilirdi de ama muhtemelen öldürmeyecekti. Her halukarda onu ve tabancayı borunun dibine atıp voltasını alacaktı.

Crosby'i bul. Sıkıştır. Emekli ol.

"Gitmeye hazır mısın, kardeş?"

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA (GEÇ SAATLER)

Oğlanlara eve geldiğimi söyleyin.

WILBUR UNDERHILL

FLAŞ BUM BUM BUM

Geriye dönüp düşündüğünde Lennon kendisini en çok etkileyen şeyin oteli terk etmelerinin ardından her şeyin ne kadar bulanık göründüğü –hayal görüyor gibilerdi– olduğunu fark ediyordu. Günün erken saatlerinde Kuzeydoğu'ya yaptıkları yolculuk sonsuza dek sürecek gibiydi. Şimdiyse I-95 bomboştu ve Delaware Nehri boyunca süratle ilerleyip Ben Franklin Köprüsü'nü geçerek (evet, yeniden) birkaç dakika içinde Camden tarafına varmışlardı. Gerçek yaşamdansa daha çok yatakta ateşler içinde ölümü bekleme tecrübesi gibiydi.

Sonra boruları gören beton bir park yerinde durdular. Ve durum daha da kötüleşti.

Lennon gördüklerine inanamıyordu.

Aşağıda iki adet ceset torbasını boruya doğru taşıyan üç kişi bulunuyordu. İlk başta cuma gecesi yaşadığı kendi cenaze töreninin tekrarını izliyormuş gibi geldi Lennon'a. Ama hayır, iki ayrı cesedi –öyle olduğunu varsayıyordu– borunun ağzına taşımakta olan üç farklı insandı bunlar. Yakın bir gelecekte kalın bir beton tabakası ile kaplanacak olan boru ağzına.

Saugherty de onları görmüştü. "Bu da ne? Bir çeşit Mafya indirimi mi? Fiyatlar dipteyken tüm ölülerinizi şimdiden gömün? Bu herifler de kimin nesi?"

Lennon gözlerini kısarak baktı. Birini tanımıştı.

İri adam. Şişman. Kaplumbağa kabuğundan gözlük. Çirkin bıyık.

Güney Philly bodrumundaki herifti bu. Ve kankaları. Katie'nin kafasına silah dayayan adamlar.

Ceset torbası.

Plastik.

Tam da uygun boyutlarda.

Katie.

Bulanıklık sona ermişti. Her şey çok netti artık.

Lennon dönüp 38'liklerden bir tanesini Saugherty'nin –çelik yelekle korunmayan– koltuk altına doğrultarak tetiği çekti.

Eski polisin dikkati yabancılar tarafından dağıtılmıştı. "Ne...?" Sonra aşağı doğru baktı. "Ben...buna inanamıyorum." Koyu renkli bir leke gömleğinin koluna doğru yayılıyordu.

Lennon arabayı terk edip borulara doğru yürüdü. Arkasından sürücü kapısının gıcırtıyla açıldığını duydu. Saugherty dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bırak uğraşsın. İşini sonra bitirirdi.

Silah sesi aşağıdaki üç herifi alarma geçirmemişti. Sonuçta Camden'di burası. Ama gıcırdayan kapı başka bir hikayeydi.

Hepsi durup yukarı, Lennon'a doğru baktılar.

O an Lennon her iki elinde de birer silahla gruba doğru koşuyordu. Aklında yalnızca iki şey vardı. İlki: Katie'yi kendi gözlerimle göreyim. İkincisi: Kim varsa öldüreyim. Kalanı kendi kendine yerine otururdu.

"Bu da ne be?" dedi bir tanesi.

"Hey, bu o," dedi kaplumbağa kabuğu gözlüklü iri adam. "Banka soyguncusu."

Lennon onu gözlük camlarının tam ortasından vurdu.

İki arkadaşı ceset torbalarını bırakıp silahlarına uzandılar ama Lennon durdu ve her birine bir tabancasını doğrultarak kafasını salladı. *Hayır.*

Lennon'un beklediği kadar caydırıcı olmamıştı bu. Adamlar silahlarını çekti ve Lennon'a doğrulttu.

"Şu torbaları açmanızı istiyor," dedi bir ses.

Saugherty'di bu, manyak herif. Elinde tuttuğu aşırı büyük lav silahıyla onlara doğru tökezliyordu.

"Açıkçası ben de onun kadar merak ediyorum. Neden bize bir iyilik yapıp fermuarları açmıyorsunuz?"

İki yardakçı, ki Lennon şimdi düşünme şansı bulunca ikiz gibi göründüklerini fark etmişti, şaşırmış görünüyordu. Ama pek uzun sürmedi bu durum.

Her yandan silah sesleri gelmeye başlamıştı.

"Ah, domalayım da geç arkama bari!"

Kurşunlar beton bloklardan sekiyor, kumaş ve eti deliyordu.

"Hassiktir! Hassiktir!"

Derken fffff-BOM diye bir ses geldi.

Lennon bilincini kaybettiği mikrosaniye içinde bir şeyin farkına vardı: İşte buydu.

Ölüm anında yaşanan geçmişe dönüş.

Hepsi buydu.

SAF BEYAZ

Şu S.W.A.T.'çılar dalga geçmiyormuş, diye düşündü Saugherty, dumanlar tüten ses bombası tabancası dönerek elinden kayıp gittiğinde. Çok da uzağa düşemezdi. Saugherty sırtüstü beton zeminin üstündeydi zaten.

Kan kokusu aldı, gözlerinin kendine sıkıştırılmış kömür tozu gibi geldiğini fark etti kısa bir süreliğine ve bayıldı.

Ama bir şeyi daha düşünebilmişti: Siktir, öbür herifin halini görmek istemezdim.

İŞTE DAMAT

Saugherty bir süre sonra uyandı. Derhal birilerinin onu bayıltana kadar dövdüğünü anladı.

Adamın yakınlarda dolandığını duyabiliyordu.

Şimdilik en iyi fikir ölmüş gibi yapmaktı. Çok da zor değildi bu, koltuk altının oralarda yüzmekte olan kurşun ve yarı yarıya uyuşmuş olduğu göz önüne alınırsa. Sonra bir fırsat kolla. Fırsatı değerlendir. Her zaman yaptığı gibi. Saugherty mezartaşına duyarlılığın kazındığını hayal ediyordu.

Saugherty ölü numarası yapmaya ve kaçamak bakışlara alışkındı. Sekiz yaşındayken, kuzeninin evinde yatıya kaldığı akşamlarda da yapardı bunu. Birer genç kız olan kuzenleri. Yalnızca külotlarıyla uyuyan kuzenleri. Ve genelde gecenin bir yarısı susayarak soğuk bir bardak Delaware Punch içmeye kalkan kuzenleri. Tanrım, Saugherty o yatıya kaldığı geceleri özlüyordu.

Ama şimdi burada, onu rahatsız eden bir şey vardı. Ses bombasını heriflerin tam ortasına fırlatmıştı: Lennon ve iki İtalyan dostunun. Eğer yanlışı yoksa, bomba makarnacılardan birinin taşaklarını zımbalamıştı. Yürüyen herifin o olmasına imkan yoktu. Muhtemelen ikizi de değildi. Lennon olabilirdi ama bu da mantıklı gelmiyordu. Saugherty Lennon'un temiz bir on metre gerisindeydi. Eğer Saugherty yere devrildiyse, Lennon'un başının kopmuş olması gerekiyordu.

Şansını denedi.

Bir gözünü açıp baktı.

Hayır. Betonun üstünde pek de rahat olmayan bir pozisyonda yatıyordu işte Lennon. Tantracı seks için bile uygunsuzdu duruşu.

Yani...?

Kaba bir el yüzüne tokadı bastı. Saugherty'nin gözleri açıldı.

"Selamlar."

Ona doğru bakan herif . . . eh bu tamamen yeni bir karakterdi işte. Saugherty zihnindeki adres defterini taradı ama hiçbir şey bulamadı.

"Sen de kimsin?"

"Michael Kowalski," dedi adam. İnce ama kaslıydı, yuvarlak, pırıl pırıl gözleri ve jilet keskinliğinde kısa siyah saçları vardı. Simsiyah giyinmişti—göğsüne bağlı silah kılıfı bile. "Ya sen?"

"Saugherty. Eski bir polisim."

Ardından şansını denedi:

"Sen de iş başında gibisin."

"Öyleyim. Bir nevi."

"FBI?"

"Bir zamanlar. Banka soygun ekibi."

"Ya şimdi?"

"Başka bir şey."

"CIA?"

"Onun gibi bir şey. Akşam haberlerinde pek hakkında konuşulmayan bir departman." Michael borunun etrafındaki bölgeyi taradı. "Çok fazla ceset var. Bazıları torbalanmış bile. Neler oldu burada, Saugherty?"

Hepsi mi ölmüş? Lennon da mı? Saugherty beyaz umut ateşini karnında hissetti. Kurşun yarasının verdiği acıyı bile azaltıyordu.

"Beyaz eşofmanlı eleman bir banka soyguncusu. Cuma günkü Wachovia işini yapanlardan. Herifi serbest olarak takip ediyordum. Belediye başkanının talebiyle."

Evet, bu kulağa iyi gelmişti. Hatta doğruydu bile. Bir anlamda.

"Belediye başkanı mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Kontrol edebilirsin . . . eh, Teğmen Mothers öldü. Ama yerini alan kişiyle teyit et. Göreceksin."

Michael bunu düşündü.

"Beyaz takım giyen herifin öldüğünden emin misin?" diye sordu Saugherty. "Dayanıklı ibnenin tekidir."

"Nabzına baktım. Pek bir şey kalmamış. Ölmediyse bile birkaç dakika içinde ölür. Yani şimdi . . . bir saniye. Sana sürekli Saugherty diyemem. Televizyondaki bitik bir polis filmindeymişiz gibi geliyor kulağa. İlk adın ne?"

Bir sessizlik. "Harold."

"Harry, değil mi?"

"Hayır. Harold. O yüzden 'Saugherty.'" Islak bir şeyler öksürdü. "Hey, lanet olası, güldürme beni."

"Harold, bu diğer herifler de kim? Bana pek de banka soyguncusu gibi görünmediler."

"Mafya galiba. Bu banka soyguncusunun, Patrick Selway Lennon, bir para alıp verme mevzusu vardı onlarla." Vay be. İyi gidiyordu. Tırmalamaya devam. "Wachovia işinin gözcülüğünü yaptıkları bile konuşuluyordu. Saf bir para makinesi. Genel olarak oyuna geri dönmeye çalışan bir grup bitik kaybeden herif."

"Enteresan," dedi Michael, ardından da ölü ikizlere doğru yürüdü. Ya da ölü ikizlerin kalıntıları gibi görünenlere.

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

"Bunlar senin adamların mı?" diye sordu Saugherty.

"Yok. Benimki şu."

"Hangisi?" Ah hayır. Neydi bu? Perelli'nin adamlarından biri miydi yoksa?

"Beyaz eşofmanlı banka soyguncusu. Benim kayınbirader. Ya da öyle olacaktı."

Vücudu uyuşmasına rağmen Saugherty bir soğuk füzyon bombasının dondurucu etkisini karnında hissedebiliyordu.

"Ki bu da beni bir sonraki soruma getiriyor, Harold."

"Evet?"

"Ölü nişanlımın fotoğrafı ceketinin cebinde ne arıyor?"

Saugherty'nin buna verecek bir cevabı yoktu.

Böylece Michael Kowalski onu kaldırıp borunun dibine fırlattı.

AİLE

Kowalski elinden geldiğince çabuk toparladı ortalığı—evet, sirenler yaklaşıyordu. Ve Camden, New York'daki bir kan gölünün ortasında bulunmasını açıklayabilecek durumda değildi. Hükümetle olan ilişkileriyle bile. Dolayısıyla olay yerinden çabucak ayrılması gerekiyordu.

Ölü müstakbel kayınbiraderini sırtüstü çevirdi.

"Nihayet tanışabildiğimize sevindim, Pat," dedi Michael.

Lennon ona boş boş baktı. Gözyaşı çukurları, burun delikleri ve kulaklarından koyu renkli kanı akıyordu—sanki beyni bir domatesmiş ve biri de onu ezmiş gibi.

"İlk buluşmamızı bu şekilde hayal etmemiştim. Porto Riko'da geçireceğimiz zamanı iple çekiyordum. Biraz kart oynar, biftek yiyip rom içerdik. Bu şekilde değil."

"Eh, belki de *böyle.* Bir süre sonra. Kayınbiraderinin En Çok Aranan On Kişi listesinde olması benim mesleğimdeki biri için sıkıntı yaratabilir, biliyor musun? Ama açıkçası, seninle ilgili henüz bir karar vermemiştim. Katie seni o kadar çok seviyordu ki—tapıyordu sana adeta. Bu şöhretine uygun bir yaşamı sürebileceğinden emin değildim.

"Ve şimdi seni ve ölü nişanlımla doğmamış çocuğumu bir polis morgunda görünce . . . eh, şöyle diyeyim. Hayal kırıklığına uğradım. Onu tanıyor muydun? Senin için ne gerekirse yapacağını biliyor muydun?"

"Ah, belki de biraz acımasızca davranıyorum. Seni tanımıyorum bile. Belki de elinden geleni yapmışsındır."

"Belki de yapmamışsındır."

"Belki de bu gece burada başladığın işi ben bitiririm."

Michael Lennon'a doğru baktı ve biraz düşündükten son-

ra istavroz çıkardı. Sirenler neredeyse yanına ulaşmıştı artık.

"Pekala, güzel sohbetti, dostum."

Michael Lennon'u kaldırıp boruya doğru taşıdı.

Lennon üstüne kan sıçramış beton plaka boyunca süzülüyor, cansız vücudu borunun dibine gidiyordu.

Eğer sigara içiyor olsaydı, Lennon izmariti borunun metal ağzına fırlatmadan önce çektiği son fırtların tadını çıkarıyor olacaktı. Bir tek sigara—haki renkli pantolonları ile deniz mavisi rüzgarlıkları içindeki gerzeklerin cımbızlarıyla kaldırıp şeffaf bir torbaya koyarak etiketleyecekleri ve kayıt altına alarak kanıt çantalarına yerleştirecekleri bir tek sigara.

Belki de birileri sigaranın markasını araştıracak, izmaritten DNA örneği almaya çalışacaktı.

Belki de Lennon'un bir parçası sonsuza dek yaşayacaktı.

GÜZEL BİR ARKADAŞLIK

Ah, çok kötüydü. Saugherty hayal görmüyordu. Sağ kolunun altındaki yaradan su tabancası gibi kan fışkırıyordu. Boru boyunca yuvarlanmanın sonucunda belkemiği çatlamış, parmaklarını artık hissedemez olmuştu. Nemli, soğuk, kokuşmuş ve dairesel metal bir tabutun içine V şeklinde katlanmış gibiydi. Altında yumuşak, kaygan şeyler vardı. Tazelik derecesini anlayacak kadar çok cinayet görmüştü şimdiye dek.

Ama en azından ters dönmemişti. Saugherty yukarı bakıp borunun ağzından gökyüzünü görebiliyordu.

İşler iyiye gitmeye başladı bile, diye düşündü kendi kendine ve kıkırdadı, bu hareket canını yaktı.

Ardından açıklıkta bir el belirdi ve bir kol. Yana kayıyordu.

Bir kafa, bir gölge.

Neler oluyordu...?

Borunun açıklığı aniden karardı. Saugherty bir sürtünme sesi duydu, ses yükseldi, yükseldi ta ki...

Çarpışma. Sert bir kafatası göğsüne çarpmıştı. Dirseğin biri burnunu dağıttı, diğeri ise sol baldırına indi.

Şu Michael ibnesi kendi kayınbiraderini –eh, neredeyse kayınbiraderini ya da– borunun içine atmıştı.

Hiç anlamı yoktu bunun.

"Seni orospu çocuğu," diye mırıldandı Saugherty sonunda, şok dalgaları ile acısı azaldığında. Kızgınlığını Lennon'un vücudundan çıkardı. "Gidip paranı alman gerekmiyor muydu? Tüm bunlar para için değil mi?"

Ses yoktu.

"Hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Vücudunun nefes aldığını hissedebiliyorum."

Ses yoktu.

"Titriyorsun. Korktun, değil mi?"

Hâlâ ses yoktu.

"Lanet olası, keşke sesini bir süre daha koruyabilseydin. Çünkü biliyor musun, şu son birkaç gün boyunca aklından geçenleri bilmeye gerçekten can atıyorum."

Saugherty titremenin arttığını hissetti. Önce dilsiz banka soyguncusunun ölüm spazmları geçiriyor olduğunu sandı Vücudu iflas ediyordu nihayet. Bir süre sonra yanlışının farkına vardı.

Lennon *gülüyordu*.

HABER BAŞLIKLARI

KISA KISA
CITY REGION

New Jersey'deki çocuk müzesi için beton temeller atıldı

Sayısız politik tartışma ve keskin bölge arbedesinin ardından Camden, NJ'deki yeni Çocuk Kaşif Müzesi işçilerin beton temelleri atması ile birlikte gerçek olma yönünde bir adım daha attı. "Ön kapıdan ilk çocuklar yaklaşık yedi ay sonra girecek," diye söz verdi wunderkind müteahhiti Jeffrey Greenblatt. "Camden'in ölü kent merkezine yeni bir yaşam verecek burası."

KISA KISA CITY REGION

13. ölü Perelli çalışanı . . . gizemli caniyle bağlantılı mı?

Her ne kadar Perelli ve Barone aileleri aralarındaki kan davasını reddetseler de Philadelphia'daki mafya savaşları bu yaz iyice ısındı. Son kurban, kundakçılık şüphesi altındaki 45 yaşındaki bahisçi Manny Namako Güney Philly'deki evinin banyosunda ölü bulundu. "Polisin bu olayı soruşturması gerekiyor: Manyağın biri elinde tüfekle masum iş adamlarını katlediyor," dedi mafya avukatı Dan Behuniak dün gazetecilere.

Polis son dokuz haftadır mafya üyesi oldukları sanılan kişileri öldüren ve "Bay K" adı verilen kişiyle ilgili dedikoduları resmen doğrulamayı reddediyor.

Ama teşkilattan bir yetkili bunu doğruluyor: "Evet, orada birisi var. Ve çok kızmış. Ayrıca işini de iyi biliyor."

CITY REGION

Garip koku NJ Çocuk Müzesi ziyaretçilerini rahatsız ediyor

"Sanki kokmuş balık ve peynir gibi...ığğğğ!" diyor 10 yaşındaki Alison Eaton, Çocuk Kaşif Müzesi'ne Temmuz ayında yaptığı ziyarette.

Çocuklar bu tür şeyleri hemen açığa çıkartıyor. Burunlarının kötü kokuları bulmakta ne kadar başarılı olduğunu keşfediyorlar.

Yepyeni müze açıklanamayan bir sebepten dolayı güvenlik görevlilerinden birinin –bir Vietnam Savaşı gazisi– "Mekong Deltası boyunca sürüklenen boğulmuş cesetlerden çıkan koku"ya benzettiği bir kokunun işgali altında.

"Ülkenin en önde gelen çevre analistlerinden yardım alıyoruz," diye konuya açıklık getiriyor birçok projenin son anda yarı yolda kalışını izlemiş olan genç ve sıkıntılı müteahhit Jeffrey Greenblatt. Buna rağmen bu durum emlak uzmanlarına göre Greenblatt'ın kırılma noktası ve aynı zamanda önümüzdeki yıllarda Philadelphia veya Camden'de gerçekleşecek olan yeni imar işlerinin sonu olabilir.

KISA KISA CITY REGION

Wachovia soygunundan 100 $ bulundu

LAS VEGAS, NV.— Polis bugün aylarca önce gerçekleşen Wachovia banka soygunuyla ilgili birini tutukladı. Olay bir Philly sakininin süpermarketten aldığı bira ile porno dergileri yüz dolarlık bir banknotla ödemesinin ardından gerçekleşti.

20 yaşındaki Dylan McManus "Philadelphia'da tanınan biri olduğunu" iddia edip bira için kimlik taşıması gerekmediğini söyleyerek kasa elemanının şüphesini çekti. Eleman banknotu alıp McManus'u Laughlin'deki bir otele dek takip eden FBI'yi aradı.

McManus daha önceden Philadelphia şehir merkezindeki bir park yerinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Gün ışığına, başlattığı için.

Papa'ya, ilham verdiği için.

Tenacious DHS'e, taşıdığı için.

Marc'a, satın aldığı, düzenlediği, geliştirdiği için.

Marsha'ya, inandığı için.

Peder Luke'a, kutsadığı için.

Meredith Parker ve Sarah'a, onlar olmasa hiçbir şey olmazdı.

Ve Soyguncu Tayfam'a: Robert Berkel'e, John Cunningham'a, Becki Heler'e, Jessie Hutcheson'a ve Minotaur takımına. J.T.'e, K-Buster'a, Kafka'ya ve PointBlankers'a. Mark "the Man" Stanton'a. Simon Hynd'e ve Micky MacPherson'a. Gary the Hat Loren Feldman'a. Jason Schwartz'a. Rich Rys'e. Paul'a, Hickey'e, B.H.'e, Lori ve CP'deki iş arkadaşlarıma. Mike "Rego" Regan'a. Tony Fiorentino'ya. Deacon Clark'a. Bay. Aleas'a. Bay Keene'e. Bay Starr'a. Öteki Bay Smith'e (Anthony Neil). The Gischler'e. La Salle Üniversitesi'ne. Wachovia

Bankası'na. Ve tüm arkadaşlarım ile aileme.

YAZAR HAKKINDA

Duane Swierczynski *Philadelphia City Paper*'ın Genel Yayın Yönetmeni'dir. Duane'in Amerikan banka soygunlarını anlatan *Bu Bir Silahlı Soygundur* adlı kitabına dair bir satış fişi en azından otuz Californiya bankasını soyan San Franciscolu bir haydudun kaçış arabasında bulunmuştur. Duane Philadelphia'da yaşamaktadır. www.duaneswierczynski.com isimli Internet sitesini ziyaret edebilirsiniz.

DUANE SWIERCZYNSKI'NIN

SARIŞIN

ADLI KİTABINDAN BİR PARÇA

AKŞAM 9:13

Liberties Barı,
Philadelphia Uluslararası Havaalanı

"İçkine zehir attım."

"Anlamadım?"

"Dediğimi duydun."

"Yok, sanmıyorum."

Sarışın içkisini kaldırdı. "Şerefe."

Ama Jack ona katılmamıştı. Bir eli son on beş dakikadır içmekte olduğu bira kokteylinin son birkaç parmağını içeren yarım litrelik bardağındaydı.

"Beni *zehirlediğini* mi söyledin sen?"

"Philadelphialı mısın?"

"Beni neyle zehirledin?"

"Biraz nazik olup bir kızın sorusunu cevaplar mısın?"

Jack sömürge zamanlarından kalma bir birahaneye benzeyen, (tek farkı neon Coors Light levhalarıydı) havaalanı barına bakındı. Terminale iki havayolu kapısı daha açmak yerine etrafı birbiriyle iç içe geçmiş küçük masalarla kaplı kare şeklinde bir bar konmuştu. Barda oturanlara neon levhaların arka kısımları –siyah metal, borular ve tozlar– çıkıntılı bir metal buz kabı, kırmızı plastik Herradura sürahisi, Absolut Citron, Dewar's ve üstünde JACK & COKE: AMERICA'S COCKTAIL yosu bulunan plastik bir peçete kutusu manzarası sunuludu.

Uzun bir süre bekleyecek olanlar için ideal bir yerdi burası. Bütün akşam plastik Liberty Bell'ler ve Rocky tişörtleri mi alacaktınız? Bar onlarla doluydu.

Ama inanılmaz bir biçimde kimse kızı duymuş gibi görünmüyordu. Kızın yanında duran köpekbalığı renginde bir takım giyen adam duymamıştı. Ne de beyaz kollarını dirseklerine kadar sıvamış olan siyah yelekli barmen.

"Dalga geçiyorsun."

"Senin Philadelphialı olman hakkında mı?"

"Beni zehirlediğin hakkında."

"Gene mi o? Laf aramızda, evet, zehirledim seni. Sen düzgün kalçalı ve göğüsleri sarkık bir kumrala bakarken biranın içine tatsız, kokusuz bir sıvı damlattım. Hani şu cep telefonuyla konuşan, parmaklarını saçlarının içinden geçiren kadın."

Jack bunu düşündü. "Peki. Nerede bu damla?"

"Damla?"

"İçkime kattığın zehir. Bir şeyin içine koymuş olmalısın."

"Ah, sana damlayı göstereceğim. Ama önce soruma cevap vermelisin. Philadelphialı mısın?"

"Ne fark eder ki? Beni zehirledin ve Philadelphia'da ölmek üzereyim, dolayısıyla, sanırım bu noktadan itibaren daima Philadelphia'da olacağım."

"Cesedini evine göndermezlerse tabii."

"Ruhumu kastettim. Ruhum daima Philadelphia'da kalacak."

"Ruhlara inanır mısın?"

Jack her şeye rağmen gülümsedi. Bu garip olay hoşuna gidiyordu da. Kaçınılmaz olanı erteliyordu—yabancı bir şehrin içinden müşterek bir otele taksi yolculuğu ve sabahki korku dolu randevusundan önce uyuyabileceği birkaç saatlik uyku.

"Şu damlayı görelim."

Güzel sarışın karşılık olarak gülümsedi. "Sorumu cevaplamadan olmaz."

Ne kaybederdi ki? Rastladığı en garip asılma kalıbıydı aslında—eğer öyleyse tabii. Bildiği kadarıyla yorgun gezginleri hedef alan bir üçkağıdın başlangıcıydı bu. Ama sorun yoktu. Jack sohbet onu cüzdanını çıkarmaya ya da Sosyal Güvenlik Numarası'nı açığa vurmaya götürürse bu işi orada durduracağını biliyordu. Kötülük yok, zarar yok.

"Hayır, Philadelphialı değilim."

"Çok iyi. Philadelphia'dan nefret ederim."

"Buralısın sanıyorum?"

"Değilim ama sanabilirsin."

"Bu çok acımasızca."

"Sevecek neyi var ki hem?"

"Liberty Bell?"

"Ne tesadüf. Tam da havayolu dergisinde onunla ilgili bir şeyler okuyordum. Arka sayfalarında her ay ünlü ulusal heykellerin hikayelerini yazıyorlar. Ya da dergi ne kadar zamanda bir çıkıyorsa. Her neyse, Liberty Bell ilk çaldığında çatlamış."

"1776'da."

"*Yanlış*. Bu hikayeyi okumalısın, dostum. Philly *yıllardır* bir yalanın içinde yaşıyor. 1776'da çalmadı. Ve daha da kötüsü, çan İngiltere'de yapılmış. Başkaldırdığımız ülkeye karşı yani. Alooo napıyorsunuz derler adama!"

"Philadelphia'yı şimdi bitirdin işte gözümde."

"Tatlım, daha başlamadım bile."

Jack gülümsedi ve yarım litrelik bardağındaki birasını bitirdi. Acelesi yoktu. Bir tane daha ısmarlayabilirdi bile—bu kez viskisiz. İki kokteyl içmişti ve bir faydası olmamıştı. Son birkaç ayın dramı zihninde ağır bir biçimde asılıydı. Yavaşla-

yıp havaalanındaki insanlara da bakabilirdi bir süre. Hayatta bir amacı olan insanlara. Nereye gittiklerine, ne yaptıklarına dair net bir fikirleri olanlara.

Jack Eisley'i tek bekleyen şey otel odasında bir gece ve sabah sekizdeki randevusuydu. İkisininde acelesi yoktu.

Sarışın eline bakıyordu. Jack ilk başta alyansına baktığını sandı. Aptalca bir sebepten dolayı hâlâ taktığı yüzüğüne. Ama sonra kızın elindeki içkiye odaklandığını fark etti.

"İçkini bitirdin," dedi kız.

"İyi bir gözlemcisin. Seninki ne alemde?"

Kız utanarak gülümsedi. "Neden? Bana bir içki mi ısmarlayacaksın? Seninkini zehirledikten sonra bile mi?"

"En azından bunu yaparım. Ne içiyorsun? Martini mi?"

"Boş ver. Ama seni nelerin beklediğini anlatmalıyım bence. Belirti anlamında."

"Şu algılanamayan sıvı zehir."

"Evet."

"Hadi bakalım."

"Safhalar halinde işliyor. İlk başta..." Bileğindeki gümüş saate bir göz attı. "Yani, yaklaşık bir saat kadar sonra midende bir düğüm hissedeceksin. Umarım bir tuvaletin yakınlarında olursun, çünkü ağır istifralar o zaman başlayacak."

"Kulağa harika geliyor."

"En korkunç akşamdan kalmalığını düşün. Bilirsin, buz gibi banyo döşemesinde oturup Tanrı'ya zavallı alkolik ruhuna merhamet etmesi için yalvardıkların hani? Yaptığının yanlış olduğunu gördüğünü ve şeytani içeceklere bir daha asla dokunmayacağını söylersin ya. İşte o, *bu* zehir etkisini gösterdiği an hissedeceklerinin onda biri yalnızca. Ve on saat içinde de öleceksin."

Jack zihninin ona oyunlar oynadığını biliyordu –elbette

biliyordu– ama karnı o an küçük bir düğümle bağlansa ne olurdu ki. Ah, hipnoz. Ölüm hipnozu.

Pekala, *psikopatın* tekiydi bu kız. Bir yenisi son istediği şeydi.

"Peki, bunu bana neden yaptığını sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsin."

"Ama söylemeyeceksin."

"Belki daha sonra."

"Hayatta kalırsam."

"İyi dedin."

Eğer bu bir üçkağıtsa, kızın değişik bir tarzı vardı. Zehir olayı birçok insanı korkutup kaçırmak için yeterliydi. Dolandırıcı ustalarının istediği bir reaksiyon değildi bu. Üçkağıdın işlemesi için hedefin yakınlarında olmaları gerekiyordu.

Peki neydi kızın oyunu? Yoksa gerçekten asılıyor muydu ona?

"Peki, beni zehirledin."

"Hızlı anlıyorsun."

"Panzehirin var mı?"

"Hay Tanrım, hiç sormayacaksın sandım. Evet, panzehirim var."

"Tatlı bir şekilde sorarsam panzehiri verecek misin bana?"

"Elbette," dedi kız. "Ama onu sana sadece sessiz bir yerde verebilirim."

"Burada olmaz mı?"

"Olmaz."

"Nerede peki?"

"Otel odanda."

Evet, haklı çıkmıştı. Bir üçkağıttı bu—eski sevgili üçkağıdının garip bir varyasyonu muhtemelen. Kadını seks beklenti-

siyle otel odana götür, kafana bir tane indirsinler, uyandığında cüzdanın gitmiş olsun, böbreğin gitmiş olsun, çıplak vücudun küvetteki buzların içinde olsun. Her halukarda havaalanı otelinde çektireceğin bitik bir saksafon için hayatın kaymış olacak.

"Güzel bir teklif," dedi, "ama sanırım ben ölümle şansımı deneyeceğim."

Jack bara birkaç buruşuk banknot uzattı—bir onluk, iki birlik. Uzanıp ayaklarının arasında durmakta olan yolculuk çantasını kavradı.

"Şu zehir işinde başarılar."

"Sağol, Jack."

Bir saniye sonra kafasına dank etmişti.

"Bekle. Adımı nereden biliyorsun?"

Kadın ona arkasını dönerek çantasını karıştırmaya başladı. Plastik bir damlalık çıkartarak barın üstüne koydu. Ardından başını kaldırıp ona bakabilmek için döndü.

"Sen gitmiyor muydun?"

"Adımı nereden biliyorsun dedim?"

Kadının parmakları damlalıkla oynuyor, şişeyi barın yüzeyine sürtüyordu. Adam yanına yaklaştı.

"Ya söylersin ya da havaalanı güvenliğini çağırırım."

"Geldiklerinde gitmiş olurum. Hem beni yakalasalar bile, senin sözüne karşı benimki. Neden bahsettiklerini bile bilmiyor olacağım." Dudaklarını bükerek kaşlarını kaldırdı. "Zehir? Panzehir?"

"Göreceğiz." Adam yürümeye başlamak için arkasını döndü.

"Hey, Jack?"

Jack durup arkasını döndü.

"Adın çantana yapışık olan etikette yazıyor."

Adam elindeki sürülebilen çantaya baktı.

"Çok mu paranoyağız?"

Adam karnında oluşan düğümü hissedebiliyordu. Zehir filan değildi. Sinirdendi.

Havaalanı barını terk ettikten sonra Jack işaretleri takip ederek bagaj talep yerine geldi. Alacağı bir bagajı yoktu aslında—kaç gün boyunca seyahat ederse etsin, bir tek çantayla yaşamayı adet haline getirmişti. Kayıp bagajla filan uğraşamazdı bir de. Ama havaalanının İnternet sitesine bakılırsa taksi durakları bagaj talep yerinin sol tarafındaydı ve işte oradaydılar. Philadelphia şehir merkezine taksiler tek tarife uyguluyordu: 26.25 $ deniyordu sitede. Müsait olan ilk taksinin arka koltuğuna binerek bardaki garip kızı düşünmemeye çalıştı.

Yanlış.

Bardaki garip, *güzel* kızı.

Kızı geride bırakmaktan çok daha kötüsü de gelebilirdi başına. Sabah karısının boşanma avukatı ile olan randevusu göz önüne alındığında hele.

Beni zehirledin ha?

Keşke yapmış olsaydın, tatlım.

AKŞAM 9:59

Adler ve Christian Sokakları,
Güney Philly

Tetiğin bir kez sıkılışı. Temizlenecek bunca pislik.

Ama Mike Kowalski'nin problemi değildi bu. Bugünlerde, polisin problemi bile değildi. Hayır, bu onur olay yeri temizleme ekiplerinden birine ait olacaktı. Saati on beş dolara kanı yıkayıp kemik ve doku parçalarını paspaslayacak ve her şeyi normale döndüreceklerdi. Ya da mümkün olduğunca normale. Olay yeri temizleme hizmeti Philadelphia'da patlama yapan bir işkoluydu. Kısmen Kowalski türü herifler sayesinde.

Ve şu an, gece görüş dürbünüyle hedefin kafasına minik tatlı bir kurşun gönderecekti. Evet, epey pislenecekti ortalık.

Hatta kurşunun giriş ve patlama şekillerine bağlı olarak Güney Philly'nin bu kısmında çalışan ekibe birkaç saatlik ekstra ödeme yapılmasını bile sağlayabilirdi.

Dydak Kardeşler'di o ekip. Port Richmond'dan gelen, bir çift güçlü kuvvetli, sarışın Polonyalı'ydılar. Kowalski'nin çok sayıda eserini temizlemişlerdi son zamanlarda. Geleneksel anlamda bir İtalyan krallığı olan, şimdilerde ise her çeşit göçmen ile şehir merkezindeki fiyatlardan kaçmaya çalışan beyaz yakalılarla dolu Güney Philly'de çalışıyor olmaları bir garipti.

Ama her neyse. Kowalski kendi insanlarının para kazandığını görmekten hoşlanıyordu. *Sto lat!*

Bu seferkinden kanlar fışkırmasını sağlayacaktı. Yalnızca Dydaklar için.

Görüşürüz, krem peyniri.

Profesyonel kiralık katilin dürbününün içindeki herifin olan bitenden haberi yoktu. Bir dilim beyaz pizza yiyor –seni salak, şişmanlamana neden olan şey hamur ve peynir, sos değil– berrak plastik bir kamışla portakal suyu içiyordu.

Şu son lokmanın tadını çıkar, dostum.

Hazırdı.

İşaret parmağı tetikteydi.

Açıyı maksimum kan fışkırmasına ayarlar.

Ve...

Ve Kowalski'nin bacağı titremeye başladı.

Kowalski'nin baldırına yapışık olan ultra ince cep telefonunun numarası yalnızca bir tek kişide –bir tek *kurumda*– bulunuyordu. CI-6'daki kendisiyle ilgilenen memur. Aramaları genellikle işin bir kısmını iptal etmesi anlamına gelirdi. Telefonun sesini duyduğu an yaptığı işi bırakırdı. Bıçağı zavallı bir piçin boynundaki derinin yedi katmanını yarılamış bile olsa. Parmağı tetiğe basmaya başlamış bile olsa.

Ama bu işin bu kısmı kişiseldi. İptal edeceği bir şey bulunmuyordu. Yalnızca *kendisi* iptal edebilirdi bunu.

Büyük bir İ harfiydi bu—İntikam.

Yine de vızıldama canını sıkıyordu. CI-6'dan birileri ona ulaşmaya çalışıyordu. Cevap vermezse canı daha çok sıkılacaktı. Daha fazla açıklama yapması gerekecekti, ki bu kötü bir şeydi, zira uzun süredir işten ayrıydı zaten. Operasyon yok, iş yok, hiçbir şey yoktu. Cosa Nostra'nın Güney Philadelphia kolunu sistematik bir şekilde ortadan kaldırmasının nedeni Kowalski gibi bir çalışanın açıklamayı son isteyeceği şeydi. Bu işin şirket görevleri ile hiçbir ilgisi yoktu.

İç Güvenlik Departmanı çalışanlarının –Kowalski gibi son derece gizli görevlerde çalışanların bile– eğitim ve ateş güçlerini intikam amacıyla sıradan vatandaşların üstüne kullanmalarından hiç hoşlanmıyordu.

Gizlice alkışlıyor ve detaylardan kurtuluyor olabilirlerdi, ama onaylama? Asla.

Peki, peki. Siktir et. *Duralım.*

Şanslı gününmüş, krem peyniri. Sana sonra döneceğim. Bu arada git de biraz sos al kendine. Hayatının tadını çıkar.

Tüfeği indirdi, eldiveni çıkardı, yuvarlandı, baldırından telefonu çekip aldı.

"Evet."

Telefondaki ses ona bir başka cep telefonu numarası verdi. Kowalski görüşmeyi bitiren tuşa bastı. Yeni numaranın her rakamına altı ekleyerek ortaya çıkan numarayı aradı. Bir erkek sesi çıkmıştı karşısına, "Sabahın bu saatinde bile susadığını mı söylüyorsun yani?"

Kowalski şöyle dedi, "Çok sıcak ve kuru bir hava var."

Vay. Aracının biri *Rhinoceros* kullanmayalı epey olmuştu. Kowalski cevabı neredeyse unutmuştu.

Ses ona ezberlediği bir başka numara verdi—her rakama yedi haneli kişisel numarasını ekledikten sonra, tabii. Toparlanıp eşyalarını yakınlardaki bir depoya sakladıktan sonra çatıdan aşağı inerek bir taksiye binmeden önce altı blok yürüdü. 3.40 $'lık tarife onu en yakındaki markete, bir 7-Eleven'dı bu, götürdü ve dükkandan her biri yirmi dolarlık üç adet telefon kartı satın aldı. Telefon konuşmasının ne kadar süreceğinden emin değildi.

Kowalski 7-Eleven'ın dışına çıkarak kartlı bir telefon buldu. Kartın arkasında yer alan numarayı girdikten sonra ezberindeki numarayı tuşladı. Önceden ödenmiş bir telefon kartı ile kartlı telefon kullanınca görüşme takip edilemiyor, Birleşik Devletler boyunca gerçekleşen indirimli konuşmalar denizin altına gömülüp kalıyordu. Tüm o konuşmaları sınıflayacak teknoloji kimsede yoktu. CI-6'da bile—İç Güvenlik'in akşam haberlerinde pek adı geçmeyen bir departmanıydı.

Karşısına çıkan bir kadın sesi ona Houston'a uçmasını söyledi. Kowalski sesi hemen tanımıştı. Oydu. Önceki memuru. Aylardır birlikte çalışmamışlardı; ayrılıkları hoş olmamıştı. Ama yeniden birlikte çalışacaklarmış gibi görünüyordu. Ah, kader.

Kowalski buzları kırmak için dostça bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü ama kadın ona bu şansı vermemişti.

O sabahın erken saatlerinde Manchette adındaki bir üniversite profesörü ölmüştü ve Kowalski'nin patronları bir şeyi kontrol etmek istiyordu. Kadın Kowalski'nin biyolojik bir örnek getirmesini istemişti.

"Cildinden mi?"

"Hayır."

"Kan?"

"Hayır, hayır. Başına ihtiyacımız var."

"Tamamına mı?"

Eh, tabii. İşin kötü yanı, Kowalski'nin Houston'da tanıdığı olay yeri temizleme ekibi bulunmamasıydı. Yeni bir şehirdi onun için. Philadelphia'da olmaması ne kötüydü. Bir kafanın koparılması Dydak Kardeşler'in bayram etmesi anlamına gelecekti.

"Bir şey daha istiyoruz."

"Ne istersen," dedi Kowalski ama bu söylediğine derhal pişman oldu.

Profesyonel ol.

"Kelly White adında bir kadının yerini bulmanı istiyoruz. Kodlamamı ister misin?"

"W ile yazılan White mı?"

"Evet."

"Hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Son kırk sekiz saat içinde Profesör Manchette ile temasa geçmiş olabilir. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyoruz."

Kowalski onayladı ve geri döndüğünde memuruna akşam yemeği teklifinde bulunmayı düşündü. Yalnızca arayı kapatmak için. Hey, birine bağlı değilim artık, demek istiyordu. Artık değilim. Birkaç aydan beri değilim.

Ve bir baba da olmayacağım.

Ama vazgeçti.

Kowalski bir başka taksiye binerek şoföre kendisini Philadelphia Uluslararası Havaalanı'na götürmesini söyledi. Aracın iç kaplaması mavi plastiktendi. İçerisi birileri bir düzine portakal kesmiş ve ardından ter kokusunu bastırmaları için fırına atmış gibi kokuyordu. Gösterge panelinin üstünde kare şekilli kırmızı bir MOTORU KONTROL ET levhası parlıyordu.

"Fiks ücret yok," dedi şoför.

"Nasıl yani?"

"Yalnızca şehir merkezine fiks ücret alıyoruz. On iki blok güneydeyiz. Taksimetre kaç yazarsa onu ödeyeceksiniz."

"Ama Güney Philly havaalanına şehir merkezinden daha yakın. Dolayısıyla da daha ucuz olması gerek."

"Fiks ücret yok."

Kowalski şoförden kendisini Dydak Kardeşler'in mekanına götürmesini istemeyi ve herifi duvara yapıştırıp kafasını patlatmayı düşündü—Polak oğlanlar için güzel küçük bir temizleme işi çıkmış olurdu. Eminim Güney Philly Katili'yle konuştuğunu bilmiyorsundur, ha ahbap? Çok riskli bir plandı gerçi. Kowalski'nin kısa süre sonra bu şehre geri dönmesi gerekiyordu ve daha fazla sıkıntı istemiyordu. Basın zaten elinde tüfeğiyle gangsterleri avlayan bir psikopattan söz etmeye başlamıştı bile. Bu işi yakalanmadan bitirip yaptığı çok sayıda iyiliğin karşılığını alması gerekiyordu.

"Biliyor musun? Fiks ücreti filan dert ettiğim yok. Hadi gidelim."